

EVANGHELIA COMPLETĂ

(The Full Gospel)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (1996)

Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.

*Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.*

*Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția*

*GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI*

*și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.*

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

1. Evanghelia completă
2. Echilibrul Adevărului
3. Apucând strâns viața creștină
4. Schimbul întreit de la cruce
5. Ceea ce era de la început
6. Cum îi demască Dumnezeu pe fariseii din biserică
7. Credință, zdrobire și biruință
8. Îl slujești pe Dumnezeu sau slujești banilor?
9. Stând în spărtură înaintea Domnului
10. Două tipuri de renegați și două tipuri de lideri
11. O biserică triumfătoare peste Satan
12. Niciun om nu se poate lăuda în prezența lui Dumnezeu
13. Avertizări date bisericii pentru ultimele zile
14. Ce an fericit va fi!
15. Vei fi îndepărtat de la Domnul când se va întoarce?
16. Influența unui om
17. Învățând blândețea de la Isus
18. Deciziile tale determină ceea ce devii
19. Satan este stăpânitorul întunericului și tatăl minciunii
20. Ajutându-L pe Dumnezeu!!
21. Lucrarea lui Melhisedec
22. Secretul discernământului
23. Supunerea față de bătrânii bisericii
24. O verificare spirituală
25. Probând voia perfectă a lui Dumnezeu

CAPITOLUL 1

EVANGHELIA COMPLETĂ

„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:27).

Apostolul Pavel a petrecut trei ani în Efes predicând noapte și zi (Faptele Apostolilor 20:31). Ce predica el? Păgânilor necovertiți le predica pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos (Faptele Apostolilor 20:21). Dar celor care deveniseră creștini le predica „tot planul lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20:27).

Astăzi, majoritatea predicatorilor propăvăduiesc doar „credința” – și tot una falsă – ceea ce a condus la multe „eșecuri” spirituale în adunările evanghelice, generând o mare mulțime de „credincioși” pe jumătate convertiți, care nu s-au întors de fapt niciodată de la păcatele lor, dar care doresc să vină la Isus numai ca să fie „binecuvântați”.

Unii predicatori sunt totuși mai Scripturali și susțin că pocăința trebuie să precedă credința – așa cum făcea Pavel.

Dar Pavel nu se oprea nici măcar acolo. El continua să propăvăduiască evanghelia completă a harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20:24).

Mulți cred că au trăit „evanghelia completă” când L-au cunoscut pe Isus ca Mântuitor și ca Cel Care-i botează cu Duhul Sfânt. Dar *Evrei 6:1,2* ne spune că acesta este doar începutul vieții creștine: „Adevărurile începătoare ale lui Hristos - temelia

pocăinței de faptele moarte, și a credinței în Dumnezeu (adică iertarea de păcate – cunoscându-L pe Isus ca Mântuitor),

învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor (adică botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt – cunoscându-L pe Isus ca Cel Care ne botează cu Duhul Sfânt Care, la rândul Lui, ne dă daruri spirituale),

despre învierea morților și despre judecata veșnică (la a doua venire a lui Hristos)”.

Acesta este laptele pe care pruncii nou-născuți în Hristos au nevoie să-l bea prima dată (*Evrei 5:13*). Dar, pentru că majoritatea credincioșilor rămân prunci toată viața, ei nu ajung niciodată să guste hrana tare a evangheliei complete. Așa erau creștinii evrei și creștinii corinteni.

Scriindu-le creștinilor din Corint, Pavel le spunea: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

De ce nu le-a putut spune nimic mai mult decât faptul că Hristos murise pentru păcatele lor și fusese înviat dintre cei morți (1 Corinteni 15:1-4)? El

explică motivul în *1 Corinteni 3:2*: Deoarece erau *prunci*, incapabili să digere hrană tare. Ei nu răspuseseră suficient nici măcar la adevărul fundamental cu privire la care fuseseră învățați. De aceea Pavel nu i-a putut conduce mai departe. Și astfel au rămas carnali, învinși de certuri și gelozii și de spiritul de partidă, etc..

Când oamenii sunt prunci, nu-i putem învăța nimic dincolo de „*Isus Hristos și pe El răstignit*”. Drept urmare, astfel de credincioși rămân carnali.

„*Totuși*”, spune Pavel „pruncilor” corinteni, „*cea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți* (adică printre cei din alte biserici care puteau mânca hrana tare) *este..... înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci*” (*1 Corinteni 2:6,7*).

Biserica din Efes era o astfel de biserică unde Pavel a putut predica evanghelia completă. Ce este evanghelia completă? Unele lecții despre ea le putem învăța uitându-ne la templul Vechiului Testament. Cortul a fost un simbol dat de Dumnezeu pentru a reprezenta locul sălășuirii Lui. Din simbolismul cortului putem înțelege ce este evanghelia completă și cum putem intra în bucuria prezenței lui Dumnezeu și în planul Lui complet pentru viața noastră.

Cortul avea trei părți – Curtea din afară, Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor (sau Locul Preasfânt) – reprezentând trei părți ale evangheliei complete.

Prima parte a evangheliei – Isus Mântuitorul nostru

În Curtea din afară se aflau altarul pentru jertfe și ligheanul de apă (pentru spălare). Altarul reprezintă mesajul: „*Hristos răstignit pentru păcatele noastre*”.. Ligheanul reprezintă curățirea exterioară a vieții noastre (*Evrei 10:22*), și spălarea nașterii din nou (*Tit 3:5*) față de care depunem mărturie în botezul în apă (*Faptele Apostolilor 22:16*).

Aceasta este prima etapă a vieții creștine în care omul se pocăiește și crede în Isus ca Mântuitor personal – Care a purtat pedeapsa păcatelor lui – fiind apoi botezat în apă.

A doua parte a evangheliei – Isus Cel care ne botează

În timp ce Curtea din afară era deschisă tuturor israeliților (dar nu și păgânilor), Locul Sfânt era deschis numai preoților – celor angajați în slujba Domnului.

În Vechiul Testament, cea mai importantă cerință ca să slujești Domnului – fie ca proroc, preot sau rege – era „*ungerea Duhului Sfânt*”. Nicio calificare omenească nu putea fi un substitut al acestei ungeri. Însuși Isus nu a pornit în lucrarea Lui publică fără să fie mai întâi uns cu Duhul Sfânt. Domnul dorește să-Și conducă toți copiii din Curtea din afară în acest loc – către ungera Duhului și exercitarea darurilor duhovnicești pentru slujirea Lui.

Locul Sfânt are în interiorul lui trei obiecte:

(1) Sfeșnicul – simbolizează ungerea care ne dă puterea de a fi martori pentru Hristos - (*Faptele Apostolilor 1:8*).

(2) Masa cu pâinile pentru punerea înainte – simbolizează ungerea care ne aduce revelația asupra Cuvântului - (*2 Corinteni 3:18*).

(3) Altarul tămâierii – simbolizează ungerea care ne dă putere în rugăciune - (*Romani 8:26,27*).

A ajunge așa departe înseamnă să ajungi la a doua etapă a vieții creștine – primind nu doar iertarea păcatelor și botezul în apă, dar și botezul în Duhul Sfânt.

A treia parte a evangheliei – Isus Căpetenia noastră

Locul Preasfânt din cort era acolo unde sălășuia slava lui Dumnezeu. La fel ca Noul Ierusalim (care simbolizează biserica), și acesta avea forma unui cub exact: „*Lungimea, lățimea și înălțimea erau egale*” (*Apocalipsa 21:16*).

Niciunei persoane – nici măcar unui preot – nu i se permitea să intre în Locul Preasfânt. Chiar și Marele Preot putea intra numai o singură dată pe an ca să facă ispășirea pentru păcatele poporului. Acest lucru evidențiază faptul că drumul spre imediata prezență a lui Dumnezeu nu era încă deschis pentru fiecare om (*Evrei 9:8*).

Aflăm astfel că locul cel mai îndepărtat, în ce privește experiența spirituală, până unde puteau ajunge chiar și cei mai mari sfinți ai Vechiului Testament, era Locul Sfânt.

Până la nașterea lui Isus, Ioan Botezătorul a fost cel mai mare om născut din femeie. El a fost mai mare chiar decât Maria, așa cum a spus Isus în *Matei 11:11*. Cu toate acestea, Isus a precizat că cel mai mic, care va intra în împărăția lui Dumnezeu, va fi mai mare chiar decât Ioan Botezătorul. De ce?

Sfinții Vechiului Testament puteau primi de la Dumnezeu mai multe binecuvântări. Ei puteau primi iertarea păcatelor (așa cum a primit David - *Psalmul 103:3*) și puteau fi îndreptățiți prin credință (cum a fost Avraam - *Geneza 15:6; Romani 4:2,3*). Puteau de asemenea ajunge la o neprihănire exterioară a vieții (așa cum ajunseseră Zaharia și Elisabeta - *Luca 1:6*) și puteau fi unși pentru slujire (cum au fost Ghedeon și Elisei - *Judecători 6:34; 2 Împărați 2:9-15*).

Cu alte cuvinte, ei puteau intra în Curtea din afară și chiar în Locul Sfânt. Dar când ajungeau la perdeaua dinăuntru – dincoace de Locul Preasfânt (sau Sfânta Sfintelor), nu puteau trece mai departe. *Nu puteau fi părtași naturii lui Dumnezeu.*

Totuși, sub Noul Legământ, pentru noi a fost deschisă calea ca să intrăm în Locul Preasfânt chiar prin perdeaua dinăuntru. Ni se spune, în *Evrei 10:19,20*, că acum avem „*o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său*”.

Templul din Ierusalim (construit după modelul cortului) avea tot o perdea despărțitoare între Locul Sfânt și Locul Preasfânt. Când Isus a murit la Calvar, această perdea a fost sfâșiată de sus până jos (*Matei 27:50,51*). Acest lucru a însemnat o lucrare terminată pe care Isus o săvârșise în trupul Lui.

Taina unei vieți evlavioase (ni se spune în *1 Timotei 3:16*) stă în cunoașterea faptului că Hristos a venit în trup și Și-a păstrat duhul pur și nepângărit. În acest fel a fost deschisă calea pentru ca noi să intrăm în Locul Preasfânt.

Propria voință a omului este „perdeaua” densă care blochează prezența lui Dumnezeu în preajma lui. Isus Și-a respins mereu propria voie în timpul vieții Lui pământești. Prin aceasta Și-a ținut duhul curat. Și noi putem merge pe aceeași cale, dacă ne „răstignim firea păcătoasă (propria voie) cu patimile și poftetele ei” (*Galateni 5:24*).

Putem atunci locui pentru totdeauna în Locul Preasfânt, așa cum a făcut Isus.

Când apostolul scrie în *Evrei*, punând în opoziție laptele cu hrana tare (*Evrei 5:13*), el le spune creștinilor că adevărul („hrana tare”) este „greu de lămurit” (*versetul 11*). Acest adevăr (după cum reiese clar din contextul *Evrei 5:7-10*) se referă la Hristos în zilele vieții Sale pământești, rugându-Se cu strigăte mari și lacrimi, suferind, ascultând și fiind făcut desăvârșit.

Așa cum pentru mulți credincioși din primul secol a fost dificil să primească acest adevăr, este de asemenea dificil și pentru majoritatea credincioșilor de astăzi. Și motivul este același – deoarece „s-au făcut greoi la auzit” (*Evrei 5:11*). Și sunt greoi la auzit deoarece sunt mulțumiți cu starea lor învinsă, aflată sub standardul lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu dă revelație acelor care sunt înfometate și însetate după o viață evlavioasă. Taina Domnului este șoptită în urechile acelor care se tem de El (*Psalmul 25:14*). Astfel, ei găsesc taina desăvârșirii.

În Locul Preasfânt putem avea împlinită în noi cerința dreaptă a Legii lui Dumnezeu (*Romani 8:3,4*). Putem fi părtași naturii Divine. Dumnezeu este dragoste și cerința dreaptă a legii poate fi rezumată într-un cuvânt: DRAGOSTE – adică, iubindu-L pe Domnul cu toată inima noastră și iubindu-ne aproapele ca pe noi înșine.

„Sfințenia”, sau părtașia Naturii Divine a DRAGOSTEI, era imposibilă pentru oamenii aflați sub Vechiul Legământ, pentru că atunci Duhul Sfânt nu putea locui în inimile oamenilor. Dar acum acest lucru este posibil. Aceasta este perla de mare preț pentru care trebuie să renunțăm la toate celelalte perle ca s-o avem.

Dumnezeu este Dragoste „și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu” (*1 Ioan 4:16*). Acela care nu trăiește în dragoste nu poate trăi în prezența lui Dumnezeu. Biblia spune că „dragostea este tare ca moartea” (*Cântarea Cântărilor 8:6*).

Acest lucru înseamnă că, așa cum moartea nu cruță pe nimeni, ci vine asupra tuturor ființelor umane, la fel și dragostea lui Dumnezeu se revarsă asupra tuturor ființelor umane. În Noul Legământ, unde moartea a fost învinsă de Isus, putem spune că „*Dragostea cerească este mai tare decât moartea*”.

Dragostea lui Dumnezeu, manifestată prin Isus, nu a putut fi învinsă de toată ura, veninul și otrava (moartea spirituală) care au fost aruncate asupra lui Isus în timpul vieții Lui pământești. Lumina dragostei lui Dumnezeu a strălucit în întuneric și întunericul n-a biruit-o.

Numai atunci când voința noastră este răstignită prin puterea Duhului Sfânt, putem trăi în Locul Preasfânt și putem iubi pe fiecare cu o dragoste divină.

La majoritatea credincioșilor (chiar și la mulți dintre cei care predică sfințenia) dragostea lor este limitată la cei din *propriul lor grup*. Reușesc să nu vorbească *rău* despre nimeni din *propriul grup*, dar se simt chiar liberi să vorbească și să *audă rău* despre *alți* credincioși. Cercetează-te singur, dragă cititorule, și vezi dacă nu cumva acest lucru este adevărat și în viața ta. O asemenea „dragoste” este dragoste omenească, nu cerească. Când credincioșii se mulțumesc cu o astfel de „mentalitate de ghetou” exclusivistă, ei nu urcă niciodată mai sus.

Isus a venit să ne facă deopotrivă buni și iubitori ca Tatăl, care face ca soarele Lui să răsară peste toți oamenii – indiferent de atitudinile lor față de El.

Isus a fost ispitit în toate lucrurile așa cum suntem și noi (*Evrei 4:15*). Cu alte cuvinte, El a fost ispitit să facă propria Sa voie și să-Și facă pe plac în nenumărate moduri. Dumnezeu Și-a purtat Fiul, în timpul celor 33-1/2 ani cât a fost pe pământ, prin întreg șirul de ispite posibile din viața unui om. Și Isus a ieșit biruitor din fiecare. El niciodată nu a făcut propria Sa voie. Astfel, El n-a păcătuit niciodată, nici măcar o dată, în gând, cuvânt, faptă, atitudine sau motivație. Voia proprie devine păcat numai atunci când îi cedăm.

Aceasta a fost „*educația*” prin care a trecut Isus în timpul vieții Sale pământești: El a învățat ascultarea, când ascultarea a însemnat suferință (*Evrei 5:8*). Și suferința la care se face aici referire este suferința care vine prin renunțarea la propria voință.

Opusul suferinței este delectarea. Există două opțiuni pe care noi toți le avem, ori de câte ori suntem ispitiți – fie să *ne delectăm* cu plăcerea de a face ce dorim, sau să *suferim*, dând morții voința proprie. Isus a ales în mod consecvent să sufere. „*Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși*” (*Romani 15:3*).

Până la momentul morții pe cruce, Isus trecuse deja prin întregul șir de ispitiri posibile din viața unui om și a ieșit biruitor din fiecare dintre ele. În ziua dinaintea răstignirii Sale, El a putut spune: „*Tată, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac*” (*Ioan 17:4*). Și, o dată cu finalul jertfirii Sale pe cruce, perdeaua s-a rupt. În sfârșit, a fost deschisă calea către Locul Preasfânt.

2 Corinteni 4:10 spune că „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru”. Ce înseamnă aici „omorârea lui Isus”?

Nu putem avea nici o parte în moartea săvârșită de Isus pe crucea Calvarului, unde El a murit pentru păcatele lumii. Acolo El a murit singur. Acolo El a rupt perdeaua și a deschis o cale nouă și vie pentru noi. Acum nu e nevoie ca noi să rupem perdeaua (sau vâlul) a doua oară, căci ea a fost deja ruptă. Calea în prezența lui Dumnezeu este deschisă permanent. Dar trebuie să mergem pe calea vâlului rupt – calea crucii. Suntem chemați să fim părtași „morții” Lui perpetue – moartea voinței sinelui nostru.

Isus este Înaintașul nostru care a mers pe această cale a lepădării de sine înaintea noastră. Prin această cale nouă și vie, pe care El a inițiat-o pentru noi, putem locui în Sfânta Sfintelor în toate zilele vieții noastre. Aceasta nu este o experiență o-dată-pentru-totdeauna, ca intrarea pe o ușă. Este o cale pe care trebuie să mergem – luându-ne crucea în fiecare zi.

Poți trăi în Locul Preasfânt într-o zi și apoi, a doua zi, dacă nu ești atent, să te întorci în Locul Sfânt sau în Curtea din afară. Poți sfârși chiar în afara cortului lui Dumnezeu, dacă trăiești potrivit firii păcătoase (*Vezi Romani 8:13*). Doar 24 de ore îi ia unei persoane să alunece și să i se împietrească inima. Numai 24 de ore ne sunt de ajuns ca să căpătăm amărăciune împotriva cuiva pe care odată l-am iertat. De aceea ni se spune să ne îndemnăm unul pe celălalt ZILNIC (în fiecare perioadă de 24 de ore), ca să evităm căderea. Dacă nu avem un frate sau o soră care să ne îndemne zilnic, trebuie să-I permitem Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului Sfânt să ne încurajeze ZILNIC (*Evrei 3:13*).

Deci evanghelia completă este „*ceea ce n-a putut face legea, întrucât firea păcătoasă o făcea fără putere, a făcut Dumnezeu*” (*Romani 8:3,4*). Cu alte cuvinte, ceea ce n-a fost posibil sub Vechiul Legământ – și anume, victoria asupra păcatului în viața noastră lăuntrică și părăsirea naturii lui Dumnezeu – este acum posibil. Dumnezeu a făcut o cale pentru ca noi să fim părtași naturii Lui proprii de DRAGOSTE.

Când o persoană intră în Locul Preasfânt, intră de fapt în a treia etapă a vieții creștine – cel mai înalt nivel.

În Sfânta Sfintelor locuiește numai Dumnezeu. Aceia care locuiesc aici locuiesc cu Dumnezeu și eliberați de oameni – eliberați de căutarea onoarei oamenilor și chiar a liderilor creștini.

Ei au fost de asemenea eliberați de ofensă, de mormăială și nemulțumire, de amărăciune și de invidie. Acum sunt liberi să-i iubească pe alții, la fel cum Isus i-a iubit pe ei, indiferent dacă sunt sau nu iubiți la rândul lor.

Ei acum caută doar slava lui Dumnezeu, în tot ceea ce fac – fiind mai conștienți de Dumnezeu decât sunt alți oameni, când se roagă sau când, de exemplu, vorbesc în adunări. Ei se tem de Dumnezeu și de aceea viața lor lăuntrică (ascunsă) este la fel de curată ca și viața lor exterioară.

Aceia care locuiesc aici au înțeles că tot ceea ce este important și măreț în ochii oamenilor este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Acum ei consideră totul drept un gunoi comparativ cu posibilitatea de a fi părtași naturii lui Dumnezeu în Hristos.

Odată intrați într-o viață de victorie asupra păcatului, ei sunt ținuti de puterea lui Dumnezeu să nu cadă și se împărtășesc din slava lui Dumnezeu din ce în ce mai mult. Întotdeauna aduc mulțumiri pentru toate și trăiesc înaintea Feței lui Dumnezeu în tot ceea ce fac.

Aceia care locuiesc în Locul Preasfânt primesc o putere de discernere mereu crescândă, în lumina lui Dumnezeu, între ceea ce este sentimental (omenesc) și ceea ce este cu adevărat spiritual (ceresc).

E o mare diferență între imitarea lui Isus și împărtășirea naturii Lui. Când Îl imităm, viața este o luptă constantă. Dar când suntem părtași naturii Lui, ajungem la *odihnă*.

Știm cu toții cât de ușor ne era, ca și copiii ai lui Adam, să urâm, să spunem minciuni, să ne enervăm, să poftim alte femei, să căutăm slava oamenilor, să iubim banii, să fim egoiști și mândri – deoarece aceasta era natura noastră.

Când suntem părtași naturii divine, pentru noi devine chiar ușor să iubim, să spunem adevărul, să fim răbdători, să fim curați, generoși, neegoiști și smeriți și să căutăm slava lui Dumnezeu. Unei pisici îi vine ușor să-și lingă blana și să se mențină mereu curată. Nu este ceva tensionant pentru o pisică, căci aceasta este natura ei. Dar pentru ca un porc să facă aceasta – imitând pisica – ar fi un stres constant. Această analogie ilustrează diferența dintre părtășia unei naturi și încercarea de a o imita.

Dumnezeu ne dă propria Lui viață – „*viața lui Isus*” (2 Corinteni 4:10). Astfel noi putem fi părtași bunătății lui Dumnezeu, care este slava Lui. Atunci nu ne mai este greu să fim buni cu cei care sunt răi cu noi, sau să-i iertăm pe cei care păcătuiesc față de noi. Putem continua în această bunătate Divină până la sfârșitul vieții noastre, așa cum o pisică continuă să se lingă până la sfârșitul vieții ei.

Tot în Locul Preasfânt oamenii sunt alcătuiți împreună într-un Trup funcțional (opus unei simple congregații). Nu există niciun individualism în Locul Preasfânt. Nimeni aici nu trăiește doar pentru sine. Fiecare din cei care trăiesc aici este o jertfă necurmată și de aceea pe toți aceștia, frați și surori, Dumnezeu îi poate face un Trup al lui Hristos funcțional, cu autoritate spirituală într-o localitate. Despre cei care trăiesc aici a vorbit Isus ca „*învoindu-se*” și având autoritate să primească orice vor cere de la Tatăl, putând lega după voia lor puterea lui Satan (Matei 18:18-20).

În fiecare adunare de creștini, marea majoritate locuiește în Curtea din afară – răspunzând la o treime din mesajul evangheliei. Unii înaintează spre Locul Sfânt – fiind uniți cu Duhul Sfânt. Aceștia răspund la două treimi din mesajul evangheliei. Dar autoritatea spirituală și eficacitatea acelei adunări (atâta timp

cât Dumnezeu este în centrul ei) se măsoară prin numărul celor care au intrat în Locul Preasfânt (aceia care au răspuns la *evanghelia completă*).

Satan se teme numai de aceia care au intrat prin vâl în Sfânta Sfintelor. De aceea el a orbit credincioșii față de *evanghelia completă*.

Numai atunci când într-o adunare există un nucleu central format din cei care locuiesc permanent în Sfânta Sfintelor, adunarea poate fi păstrată neatinsă de forțele morții spirituale și menținută pe calea vieții.

Mireasa lui Hristos devine un trup cu Mirele ei. „....*Cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică*” (Efeseni 5:31,32). Nu te mulțumi atunci cu nimic mai puțin decât maximumul lui Dumnezeu pentru viața ta. Dă la moarte tot păcatul care ți-ar sta în cale și de asemenea toate tradițiile și opiniile oamenilor care te-ar putea împiedica de la continuarea către locul pe care Isus l-a inaugurat și deschis pentru tine.

CAPITOLUL 2

ECHILIBRUL ADEVĂRULUI

„Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!”, când veți voi să vă mai întoarceți la dreapta sau la stânga” (Isaia 30:20,21).

Vocea la care se face aici referire este vocea Duhului Sfânt Care ne avertizează atunci când ne rătăcim chiar foarte puțin (fie la stânga sau la dreapta) de la cărarea dreaptă și îngustă care duce la tronul lui Dumnezeu.

Când ne uităm până și la bisericile de credincioși din zilele noastre, descoperim că cele mai multe dintre ele au intrat pe un făgaș – fie la dreapta sau la stanga liniei drepte a adevărului.

Să luăm un singur exemplu: Unele grupuri supra-accentuează darurile Duhului și atunci sunt dezechilibrați într-o direcție. Alții supra-accentuează roada Duhului și neglijează complet darurile și sunt astfel dezechilibrați în cealaltă direcție. Nici unul din aceste grupuri nu par să asculte de Vocea care încearcă să le spună să se miște mai la stânga/ dreapta ca să ajungă înapoi în centru. Fiecare grup are propriile versete favorite din Biblie la care se tot întoarce, iar și iar. Membrii lui par să nu vadă niciodată alte părți din Scriptură care i-ar putea echilibra, deoarece și-au format deja prejudecăți față de acele versete.

Foarte adesea, refuzul lor de a vedea acele alte versete se datorează faptului că tocmai versetele acelea au fost folosite necorespunzător de către grupurile care au deviat în direcția opusă. Deci propria lor înțelegere a adevărului a provenit dintr-o reacție la extremele către care au mers celelalte grupuri, iar nu dintr-un studiu atent al întregului Cuvânt al lui Dumnezeu.

Lucrarea prorocilor Vechiului Testament era întotdeauna aceea de a semnaliza locul unde se rătăcea Israel. Ei rosteau răspicat cuvântul Duhului Sfânt de îndreptare. Ei n-au căutat o „lucrare echilibrată”. Ei au subliniat întotdeauna ceea ce lipsea. N-au pierdut niciodată timpul vorbind despre lucrurile din Israel care deja erau în acord cu ordinea lui Dumnezeu. În acest sens, toți prorocii Vechiului Testament au fost neechilibrați în lucrarea lor.

Să-l luăm pe Ieremia, de exemplu. La o anumită etapă, Ieremia I-a spus lui Dumnezeu: *„Căci ORI DE CÂTE ORI vorbesc, trebuie să strig: „Violență și nimicire!”, încât cuvântul Domnului îmi aduce rușine și batjocură toată ziua” (Ieremia 20:8).* Categoriec că mesajul lui nu era unul echilibrat, plin de har și de adevăr!! Era doar judecată, judecată și iar judecată! La o anumită etapă, acest mesaj a devenit chiar o povară pentru Ieremia însuși. Dar nu putea încă să se oprească din predicarea lui deoarece, de fiecare dată când se gândea la schimbarea mesajului, Cuvântul lui Dumnezeu de judecată i-ar fi ars în inimă ca un foc și nu l-ar mai fi putut ține în lăuntrul său nici un moment (Ieremia 20:9). Și așa a continuat să predice timp de 46 de ani judecata națiunii lui Iuda.

Dacă Ieremia ar fi ascultat de vocea propriei sale rațiuni sau de sfatul altor predicatori care nu cunoșteau mintea lui Dumnezeu, el și-ar fi modificat mesajul. Atunci ar fi fost mai echilibrat. Dar n-ar mai fi fost deloc prorocul lui Dumnezeu!

Acum să luăm lucrarea unui proroc mai timpuriu, Osea. Mesajul lui a fost total diferit de cel al lui Ieremia. Mesajul lui Dumnezeu către Israel prin Osea era: „O, cât de mult te iubesc chiar dacă nu M-ai ascultat și ai umblat departe de mine”. Dar Ieremia, care a trăit la 180 de ani după Osea, n-a căutat niciodată să imite lucrarea lui Osea. Acești proroci nu s-au imitat unul pe altul. Fiecare dintre ei a știut povara pe care Dumnezeu i-o dăduse.

Un proroc al Noului Legământ de asemenea va vorbi întotdeauna despre ceea ce lipsește într-o biserică și va scoate în relief dezechilibrul. Va avea discernământ de la Dumnezeu cu privire la nevoia curentă a oamenilor cărora le slujește.

Cea mai mare nevoie în biserica de astăzi este lucrarea profetică – prin care Duhul vorbește spunând: „Nu. Nu în direcția aceea. În cealaltă direcție.”

Majoritatea predicatorilor își pregătesc predicile citind cărți sau reviste (cum ar fi *Comorile Ascunse/ Hidden Treasures*) și ascultând la înregistrări audio – cu scopul de a-și impresiona ascultătorii. Sunt oricum atenți să lase deoparte orice i-ar putea ofensa pe ascultători, deoarece ei caută onoare și daruri.

În orice caz, prorocii nu sunt așa. Ei ascultă la Dumnezeu și spun oamenilor exact ceea ce Dumnezeu dorește să le spună. Și, în felul acesta, un proroc poate predica pe marginea unei teme în mod repetat, până când dezechilibrul dintr-o biserică este corectat. Predicatorilor profesioniști însă le este teamă să predice chiar și de două ori numai același mesaj, la aceeași congregație. Predicatorii pelerini trebuie chiar să-și noteze (în minte sau în agendă) ce mesaj au predicat într-o anumită biserică, ca să nu facă greșeala de a predica același mesaj din nou, când o vizitează a doua oară – riscând altfel să-și piardă onoarea de predicatori!!

Ce nevoie disperată este în zilele noastre de proroci!

O lucrare de învățătură este diferită de o lucrare profetică. Învățătorul este capabil să explice clar doctrinele Scripturii. În orice caz, nu e nevoie ca învățătura lui să fie legată de o nevoie curentă a oamenilor cărora le slujește. O lucrare de învățătură despre îndreptățire, sau despre botezul în Duhul Sfânt, sau despre sfințire, sau despre cea de-a doua venire a lui Hristos, va fi întotdeauna utilă în orice biserică! Dar, în ciuda acestei învățături minunate, oamenii de acolo pot fi încă învinși de păcat și de descurajare. Lucrarea profetică este atunci ceea ce-i lipsește unei asemenea biserici!

Să ne gândim la un domeniu unde avem nevoie să fim echilibrați: înțelegerea mesajului evangheliei.

În *Efeseni*, vedem limpede vestea bună pe care o predica Pavel. Bătrânilor bisericii din Efes, după ce a petrecut trei ani în mijlocul lor, Pavel le-a spus: „*vă vestesc TOT planul lui Dumnezeu*” (*Faptele Apotolilor 20:27*).

Pavel a primit mesajul evangheliei direct din gura Domnului Însuși – și nu din auzite, din gura altor oameni, așa cum noi toți l-am primit (*Galateni 1:11,12*). El a spus că, dacă cineva vestește orice altă evanghelie decât cea pe care el o primise de la Domnul, un astfel de om va fi blestemat (*Galateni 1:8,9*). Așa de grav este să predici orice altă evanghelie – sau să diluezi adevărul în vreun fel, sau să lași deoparte ceva din el.

Scrisoarea către *Efeseni* este divizată în două părți – primele trei capitole formează prima parte a evangheliei, iar următoarele trei capitole formează a doua parte. Prima parte tratează ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. A doua parte tratează ceea ce noi trebuie să facem pentru Dumnezeu.

Efeseni 4:1 începe cu: „*Vă îndemn, deci, să umblați.....*”. Cuvântul „*deci*” arată că ceea ce urmează în capitolele 4 până la 6 se bazează pe fundația așezată de Duhul Sfânt în primele trei capitole. Pavel era un maestru zidar și a scris *Efeseni* cu grijă, sub inspirația Duhului Sfânt.

Putem spune că *Efeseni 4* până la *6* este suprastructura – construită pe fundația *Efeseni 1* până la *3*. Dezechilibrul care se observă în multe grupuri din creștinismul de astăzi este că unele și-au construit fundația primelor 3 capitole, dar nu au nici o suprastructură deasupra ei. Altele își construiesc suprastructura (ultimelor 3 capitole), dar fără fundație. Ambele grupuri sunt la fel de ridicole.

Ceea ce se remarcă în primele trei capitole din *Efeseni* este că nu apare nici măcar o poruncă sau vreun îndemn în ele cu privire la ceea ce NOI trebuie să facem ca să-l facem pe plac lui Dumnezeu! Pe de altă parte, ele sunt pline de descrierea a ceea ce DUMNEZEU a făcut pentru noi.

Dar observați că următoarele trei capitole din *Efeseni* sunt pline de îndemnuri cu privire la cum să-I fim pe plac lui Dumnezeu!

Aceasta este o diferență care trebuie distinsă cu atenție, dacă e să discernem între adevărurile de temelie și adevărurile de suprastructură. Nu punem uși și ferestre la fundație! Nu! Ele sunt destinate pentru suprastructură. Dar suprastructura însăși trebuie să fie construită pe fundație. Cu alte cuvinte, fiecare poruncă pe care o predicăm trebuie să fie în primul rând bine bazată pe ceea ce Dumnezeu a făcut PENTRU noi și ÎN noi.

Dacă nu suntem siguri înainte de toate de ceea ce Dumnezeu a făcut PENTRU noi și ÎN noi, atunci ne vom trezi incapabili de păzirea poruncilor Lui. Vom intra atunci în aceeași robie în care au intrat sfinții vechiului legământ când au încercat să respecte legile lui Dumnezeu și au eșuat mereu. Aceasta este cauza datorită căreia mulți creștini trăiesc o viață constantă de eșec și descurajare și simt că o viață de biruință este imposibilă pentru ei.

Este adevărat că o viață de biruință constantă este imposibilă dacă nu avem tot timpul sub noi fundația din *Efeseni 1 la 3*. Fundația nu este ceva ce așezăm odată undeva și apoi mergem și zidim construcția altundeva. Fiecare construcție, nu numai că este zidită pe fundația ei, dar ea continuă să rămână tot timpul pe acea fundație. Dacă mai târziu sunt adăugate la construcție etaje noi, acele etaje sunt clădite de asemenea având la bază aceeași fundație așezată inițial pentru construcție.

Atunci când credincioșii așază o fundație într-un loc și încep apoi să construiască suprastructura undeva în alt loc, Vocea Duhului Sfânt le va spune (dacă au urechi de auzit și dacă nu sunt prejudiciați): „Nu, nu acolo. Construiți aici, unde a fost așezată fundația.”

Pe de altă parte, acelora care au așezat fundația și apoi nu fac nimic altceva decât să o admire (la fiecare întâlnire de Duminică!!), Vocea Duhului Sfânt le va spune (iarăși dacă au urechi să audă și nu sunt prejudiciați): „Ce-ai de gând să faci acum? Ești fericit doar cu fundația? Nu dorești să zidești casa?”

Pentru aceia dintre noi care, mulți ani la rând, n-am auzit de la amvon nimic în afară de îndemn după îndemn (bazat pe poruncile din *Efeseni 4 la 6*), ceea ce avem nevoie să auzim acum este puțin mai mult din adevărul regăsit în *Efeseni 1 la 3*, astfel încât să fim echilibrați.

Aceia care trec grăbiți peste *Efeseni 1 la 3*, vor descoperi că, mai târziu, în viața lor, se vor confrunta cu probleme de insecuritate, depresie, frică, incertitudinea acceptării de către Dumnezeu, gelozie, spirit competitiv și multe alte rele.

Haideți să ne punem trei întrebări și să ne cercetăm prin acestea:

- (1) Am simțit vreodată, când ne-am confruntat cu vreo problemă anume într-o zi, că Dumnezeu nu ne va ajuta în acea problemă pentru că nu ne-am rugat sau n-am citit din Biblie în dimineața acelei zile?
- (2) Am simțit vreodată, când am avut un accident sau când ne-am confruntat cu o pierdere financiară, că acel lucru s-a întâmplat pentru că n-am petrecut timp singuri cu Dumnezeu în acea dimineață?
- (3) Am simțit vreodată că, deoarece am petrecut timp mai îndelungat citind Biblia și rugându-ne într-o anumită dimineață, Dumnezeu ne-a acceptat puțin mai mult în acea zi decât în alte zile?

Dacă oricare dintre răspunsurile de mai sus sunt afirmative în cazul tău, atunci aceasta arată că tu n-ai fost întemeiat cum trebuie pe *Efeseni 1 la 3*. Nu ai înțeles încă temeiul pe baza căruia Dumnezeu te acceptă.

Este imposibil să ducem o viață biruitoare, dacă nu suntem în mod ferm și trainic întemeiați pe faptul acceptării noastre în Hristos de către Dumnezeu, pe temeiul a ceea ce Hristos a făcut pentru noi – și nu pe baza a ceea ce am făcut noi.

Este la fel de imposibil să fim biruitori dacă avem doar fundația și niciodată nu acordăm atenție poruncilor și îndemnurilor găsite în Noul Testament.

Nu trebuie să facem niciuna din cele două greșeli.

Fundația în Efeseni 1 la 3

„Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, CARE NE-A BINECUVÂNTAT cu orice binecuvântare duhovnicească (orice binecuvântare a Duhului Sfânt) în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1:3).

Biblia începe cu cuvintele: *„La început Dumnezeu...” (Geneza 1:1).*

Tot așa începe și adevărata evanghelie – cu Dumnezeu și cu ceea ce El a făcut pentru noi. Totuși, o evanghelie umanistă va începe cu *„La început omul...”*. Va începe cu ce avem NOI de făcut, și nu cu ceea ce DUMNEZEU a făcut deja pentru noi.

De fapt, acesta este unul din modurile în care se distinge evanghelia adevărată de cea falsă. Toate cultele proclamă o evanghelie umanistă care slăvește efortul uman, în care oamenii se pot lăuda cu ceea ce au realizat.

Multe astfel de evanghelii sună foarte bine și par să conducă oamenii către sfințenie și de aceea mulți credincioși sinceri sunt înșelați. Dar toate evangheliile de acest fel și cei care le propovăduiesc intră sub blestemul pe care Pavel l-a proclamat în *Galateni 1*.

Amintiți-vă că adevărata evanghelie începe întotdeauna cu Dumnezeu și cu ceea ce El a făcut pentru noi – iar nu cu ceea ce omul a făcut pentru Dumnezeu.

De aceea *Efeseni* începe cu *„Binecuvântat să fie DUMNEZEU CARE NE-A BINECUVÂNTAT.....”*. Acesta este modul corect de a începe.

Cu câte binecuvântări te-a binecuvântat Duhul Sfânt?

Cu fiecare dintre ele. Nici măcar o binecuvântare n-a fost lăsată afară. Ești un moștenitor al FIECĂREI binecuvântări a Duhului Sfânt din momentul în care te naști din nou. Poate dura un timp până îți însușești toate acele binecuvântări. Dar nu uita că încă de la bun început ești moștenitor al tuturor.

„El ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4).

Cu mult înainte ca universul să fi fost creat, Dumnezeu ne-a cunoscut pe fiecare dintre noi pe nume. Știi că Dumnezeu te-a cunoscut pe nume, cu milioane de ani în urmă? Această convingere în sine poate aduce o extraordinară siguranță în viața noastră.

„....și să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți care este nădejdea chemării Lui, care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1:18).

Trebuie să fim înrădăcinați în această asigurare că Dumnezeu a primit o comoară atunci când El ne-a primit pe tine și pe mine. Acesta este înțelesul versetului de mai sus. *Țefania 3:17* declară că Dumnezeu se bucură de noi cu strigăte de bucurie. Majoritatea credincioșilor trăiesc cu înțelegerea că Dumnezeu se uită întotdeauna la ei încruntat și cu o atitudine care pare să spună: „Nu ești suficient de bun. Poți face mai bine.” Ei nu și-L pot imagina niciodată pe Dumnezeu bucurându-se de ei cu strigăte de bucurie! Deși acest lucru este tocmai ceea ce Biblia spune clar.

„...și să vă lumineze ochii inimii, ca să cunoașteți care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Salepe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat dintre cei morți” (Efeseni 1:18-20).

Cea mai mare manifestare a puterii lui Dumnezeu nu a fost în creație, ci în învierea lui Hristos. Puterea învierii (mai mare decât puterea care a creat universul din nimic) este puterea disponibilă acum tuturor acelorora dintre noi care credem.

Totul este dependent de credință – și credința vine auzindu-L pe Dumnezeu care ne vorbește prin Cuvântul Lui. De aceea e important să medităm la pasajele de tipul celui de mai sus – și să nu trecem grăbiți prin ele.

Ceea ce citim în versetele 18 la 20 (de mai sus) este fie o minciună totală, fie un adevăr absolut. Dacă este o minciună, atunci orice altceva ne învață Noul Testament despre iertare și îndreptățire etc. trebuie să fie de asemenea fals. Pe de altă parte, dacă am văzut că acele alte învățături au fost adevărate când am crezut, atunci cauza neexperimentării acestei puteri supranaturale a lui Dumnezeu în viața noastră este pentru că nu credem!

Această putere este disponibilă tuturor celor „care CRED”.

Isus ne-a învățat să ne începem rugăciunile spunând: „*Tatăl nostru care ești în ceruri*”. Trebuie, mai întâi de toate, să fie clar în mintea noastră că vorbim, nu cu Directorul General al universului, ci cu Tatăl nostru – un Tată care ne iubește, Care este extrem de interesat de fiecare aspect al vieții noastre și Care este desăvârșit în înțelepciune și atotputernic.

Este ușor să gonim peste această parte a adresării față de Dumnezeu ca Tată, gândind-o neimportantă. Dar modul în care ne adresăm lui Dumnezeu este fundația tuturor rugăciunilor – credința într-un Tată Care cunoaște fiecare nevoie a noastră.

Isus a căutat să-Și conducă ucenicii la o credință solidă în Dumnezeu ca Tată al lor. Primele trei capitole din *Efeseni* caută de asemenea să ne conducă la aceeași credință. Numai o asemenea credință poate aduce o siguranță perfectă în viața noastră. Altminteri, viețile noastre vor fi ca niște ambarcațiuni clătinate de furtună – clătinate de vânturile și de valurile circumstanțelor și de atacurile forțelor demonice.

Mulți credincioși sunt atât de nesiguri – perpetuu nesiguri dacă Dumnezeu se va îngriji de ei sau dacă nu cumva la jumătatea călătoriei lor pământești să-i alunge spunându-le: „M-am săturat de tine”. Și așa, încearcă întotdeauna să facă câte ceva ca să-L mulțumească pe Dumnezeu – poate oferind ceva mai mulți bani pentru o lucrare creștină, sau postind, sau rugându-se etc. - ca să primească acceptarea Tatălui lor.

O ilustrare va descrie probabil mai clar această condiție. Să presupunem că aveai deja trei copii ai tăi (cu vârste între 10 și 6 ani) și apoi ai adoptat un băiețel de 8 ani de la un orfelinat. Cei trei copii ai tăi se simt perfect liberi în casa ta și vor dormi liniștiți noaptea și vor fi întotdeauna perfect asigurați de dragostea ta. Dar acest băiat, care a venit nou în casa ta, se va simți mereu nesigur. El se va întreba întotdeauna dacă el este acceptat în același fel ca și ceilalți. El nu va dormi liniștit noaptea. Nu contează cât de mult îl convingi tu, el încă are dubii referitoare la acceptarea lui ca și egal al celorlalți trei copii. Într-o zi, când va vărsa accidental un pahar cu lapte, se poate întreba dacă nu cumva va fi alungat din casă pentru aceasta. Va simți că acceptarea lui de către tine va depinde de comportamentul său. Și așa, își va petrece toată viața încercând să câștige acceptarea ta.

Aceasta este o imagine a condiției majorității credincioșilor în privința atitudinii lor față de Dumnezeu. Ei se străduiesc tot timpul să fie acceptați – și niciodată nu par să fie siguri că EI AU FOST DEJA ACCEPTAȚI ÎN HRISTOS!

Efeseni 1 continuă să ne spună că, atunci când Dumnezeu L-a înviat din morți pe Hristos, El I-a pus toate lucrurile sub picioare – și atâta timp cât Hristos ne-a fost dat ca și Cap al bisericii, toate lucrurile sunt de asemenea sub picioarele noastre! (*Efeseni 1:21,22*).

De aceea putem trăi în această lume fără nicio frică – fie de oameni sau de Satan. Nu există niciun demon nicăieri în univers care să nu fi fost învins de Isus pe crucea de la Calvar. Când am întâlnit oameni posedați de demoni mi-am învins propria ispită de îndoială și teamă de a-mi pune această simplă întrebare: „A fost acest demon învins de Isus la Calvar sau nu?” Răspunsul la aceasta este: „Da, el a fost învins” – de fiecare dată, fără excepție. Atunci știu că am autoritate asupra aceluși demon în Numele lui Isus.

Acest lucru n-are nimic de-a face cu abilitățile sau darurile noastre. Are de-a face numai cu ceea ce Hristos a făcut la Calvar și cu faptul că Hristos este acum Capul nostru. Satan nu ne poate atinge când suntem sub autoritatea lui Hristos.

Efeseni capitolele 2 și 3 amplifică mai departe ceea ce a fost menționat în capitolul 1. Ne putem uita pe scurt la câteva versete de acolo. Dar puteți medita pe îndelete la capitole în întregime lor.

În *Efeseni 2:1-8*, ni se spune că, pe când eram morți în păcatele noastre, Dumnezeu ne-a înviat împreună cu Hristos și ne-a salvat.

Un om mort nu poate face absolut nimic. Deci, aceasta înseamnă că, atunci când noi nu puteam face absolut nimic pentru noi înșine, Dumnezeu ne-a înviat și ne-a salvat. Crezi acest lucru? Sau simți că și tu însuși ai contribuit puțin ca să-L ajuți pe Dumnezeu să te învieze din morți?? Aceasta ar putea suna amuzant.

Există însă mulțimi de credincioși care simt că și ei L-au ajutat puțin pe Dumnezeu pentru mântuirea lor!! Este evident că astfel de credincioși nu simt că au fost morți în păcate, ci poate doar bolnavi de păcate. Un om bolnav poate fi capabil să facă câte ceva. Dar un om mort nu poate face nimic.

Ce ai fost tu – bolnav sau mort?

Citește *Efeseni 2* cu atenție și vei obține răspunsul. Tu ai fost mort – absolut lipsit de viață și mort! Așa erai când Dumnezeu te-a înviat.

Mântuirea noastră:

- ”nu vine de la voi”
- ”nu a fost prin fapte”
- ”ca să nu se laude nimeni” (*versetul 8*).

Dacă mântuirea noastră s-ar fi datorat măcar într-o foarte mică măsură faptelor noastre, am fi avut ceva cu care să ne fălim. Dar, pentru că toată a fost de la Dumnezeu, noi Îi dăm Lui TOATĂ gloria. Și nici unul dintre noi nu se poate lăuda nici față de altul. Toți cei care sunt mândri nu au înțeles învățătura *Efeseni 2*.

Știți că nu există nici măcar un singur verset în Biblie care să spună că Hristos S-a înviat pe Sine Însuși din morți? Peste tot se spune că Dumnezeu a fost Cel care L-a înviat. Dumnezeu a fost Cel care ne-a înviat și pe noi.

Chiar dacă am trăi o viață fără vină pe pământ, una în care am urmărit desăvârșirea ani la rândul, când vom sta înaintea Domnului, nu vom putea spune decât: „Doamne, sunt un păcătos care merită iadul veșnic. Dar Tu ai murit pentru mine. De aceea eu sunt salvat prin harul Tău gratuit. Nu am nimic cu ce să mă laud.”

Numai acela care realizează acest fapt a înțeles cum trebuie doctrina mântuirii. În *Efeseni 1:17,18*, Pavel se rugase pentru creștinii din Efes să poată primi revelație de la Duhul Sfânt.

La sfârșitul acestei prime jumătăți a scrisorii către *Efeseni*, în capitolul 3:16, Pavel se roagă ca ei să poată primi putere de la Duhul Sfânt.

Acestea sunt cele mai importante două nevoi ale noastre – revelație și putere.

Duhul Sfânt singur ni le poate da pe amândouă. Întreaga viață creștină este dependentă de Duhul Sfânt. Mai întâi de toate, Duhul ne dă revelația asupra ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Hristos. Apoi El ne dă puterea să

umblăm într-un mod demn de chemarea noastră, ascultând de tot ceea ce Domnul ne-a învățat.

Haideți acum să ne uităm la un ultim aspect din *Efeseni 3*. În versetele 18 și 19 vedem că noi putem experimenta lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Hristos (sunt patru dimensiuni acolo și acest lucru trece dincolo de cunoașterea omenească!!) – numai împreună cu TOȚI sfinții.

Niciodată noi nu putem înțelege dragostea lui Hristos de unii singuri. Avem nevoie de ceilalți membrii ai Trupului lui Hristos. Și, în plus, avem nevoie de TOȚI membrii Trupului lui Hristos, nu doar de aceia din propriul nostru grupuleț.

De aceea inimile noastre ar trebui să fie întotdeauna deschise TUTUROR credincioșilor, chiar și față de cei care nu sunt de acord cu noi, și chiar și față de cei pe care îi considerăm puțin extremiști. Probabil că nu vom putea lucra cu toți și cu siguranță că nici nu-i vom putea întâlni pe toți pe această lume. Dar inimile noastre ar trebui să fie deschise față de toți copiii lui Dumnezeu. Inimile noastre trebuie să aibă loc pentru toți frații și surorile, pentru că Dumnezeu are copii – atât barbari, cât și culți.

Iată de ce e necesar să fim deschiși să citim scrierile TUTUROR oamenilor evlavioși – și nu doar lucrările autorilor noștri preferați.

Permiteți-mi să vă avertizez dinainte că în viața mea am găsit foarte, foarte puțini credincioși care să aibă o inimă așa de deschisă. Dar aceia sunt cei câțiva care sunt cu adevărat sănătoși spiritual. Restul continuă cu atitudinile sărace, sectante și trăiesc și mor ca farisei, pierzând bogăția care ar fi putut fi a lor, dacă ar fi fost suficienți de smeriți ca să-i accepte pe toți cei pe care Dumnezeu i-a primit.

Să medităm cu atenție atunci la primele trei capitole din *Efeseni* și să cerem Duhului Sfânt să ne dea revelație asupra acestor adevăruri glorioase pe care tocmai le-am analizat. O dată ce ai revelație vei fi pregătit să ceri Duhului puterea de a trăi o viață biruitoare, plină de curăție, smerenie și dragoste. Atunci vom putea renunța la TOATE cuvintele nesănătoase ale vorbirii noastre, la TOATĂ mânia și la TOATĂ amărăciunea din inimile noastre (*Efeseni 4:29,31*). Atunci soțiile se vor putea supune soților lor, ca biserica lui Hristos, și soții vor putea să-și iubească soțiile cum Hristos și-a iubit biserica (*Efeseni 5:22,25*).

Atunci vom putea să-l învingem mereu pe Satan (*Efeseni 6:11-13*).

Și atunci vom avea puterea să „urmăm exemplul lui Dumnezeu” (*Efeseni 5:1*).

Dumnezeu poate să facă în noi nespus mai mult decât cerem sau gândim. A Lui să fie toată slava (*Efeseni 3:20,21*).

CAPITOLUL 3

APUCÂND STRÂNS VIAȚA CREȘTINĂ

Dumnezeu ne-a dat cinci degete la fiecare mână. Cu acestea, putem apuca strâns lucrurile. Ai putea ține un pahar cu două degete, dar strânsoarea n-ar fi la fel de fermă ca atunci când îl apuci cu cinci degete.

În același fel, Dumnezeu ne-a dat cinci daruri prin care putem apuca strâns viața creștină. Când are loc căderea, aceasta se întâmplă deoarece credințioșii slăbesc strânsoarea în unul sau mai multe din cele 5 domenii.

La început de an, să ne hotărâm să nu mai cădem deloc, ci să înaintăm – să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să umblăm în părtășie cu El și cu frații noștri credințioși și să fim mai disponibili pentru El și pentru slujirea Lui în anul care vine, decât am fost vreodată înainte.

(1) Sângele lui Hristos

Iertarea păcatelor noastre trecute este prima și, în același timp, cea mai constantă nevoie a noastră. Dumnezeu n-ar fi putut șterge vina păcatelor noastre printr-un alt mod decât prin plata întregii pedepse pentru ele. „Și fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei.9:22).

Când Hristos Și-a vărsat sângele pe crucea Calvarului, el a cumpărat iertarea fiecărui păcat comis vreodată de cineva. Dar acea iertare devine a noastră numai când o primim. Prin sângele lui Hristos avem acum iertarea tuturor păcatelor noastre, dacă ne întoarcem sincer de la păcatele noastre (ne pocăim), credem în El și primim iertarea pe care El o oferă.

Sângele lui Hristos, de asemenea, ne îndreptățește (Romani 5:9). Aceasta înseamnă mai mult decât a fi iertat. Înseamnă a fi declarat neprihănit, ca și cum n-am fi păcătuit niciodată în întreaga noastră viață. „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de fărădelegile lor” (Evrei 8:12). Ceea ce înseamnă că El se uită la noi ca și când n-am fi păcătuit niciodată. Acesta este înțelesul lui *a fi îndreptățit*. Astfel este puterea sângelui lui Hristos. Mulți credințioși trăiesc într-o condamnare perpetuă privind viața lor trecută, deoarece Satan a ascuns de la ei faptul că Dumnezeu i-a îndreptățit prin sângele lui Hristos.

Prin sângele lui Hristos suntem răscumpărați (1 Petru 1:18). Ceea ce înseamnă că am fost cumpărați de la piața de sclavi ai păcatului. Sângele lui Hristos vărsat la Calvar a fost prețul răscumpărării pe care El l-a plătit ca să împlinescă cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu, astfel încât să putem fi liberi și să nu mai rămânem sclavi niciun moment. Suntem născuți să fim liberi. De acum nu mai e nevoie să fim robii lui Satan, ai oamenilor, ai condamnării, ai vinei sau fricii de păcat.

Prin sângele lui Hristos, suntem de asemenea aduși în prezența lui Dumnezeu (Efeseni.2:13). Dumnezeu locuiește într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia. Singura cale de a veni în prezența Lui este prin sânge – până la

sfârșitul vieții noastre. Oricât de sfinți am deveni, accesul nostru în prezența lui Dumnezeu se va face întotdeauna prin sângele lui Hristos. Mulți credincioși tind să uite aceasta, o dată ce devin biruitori asupra păcatului conștient, sfârșind ca farisei.

Prin sângele vărsat pe crucea Calvarului, Hristos a făcut pace cu Dumnezeu (*Coloseni 1:20*). Acum Dumnezeu nu este un Inamic al nostru. Acesta este un fapt care trebuie ferm înrădăcinat în mintea noastră. Mulți credincioși trăiesc cu sentimentul că Dumnezeu este mereu nemulțumit de ei și se încruntă întotdeauna aspru la ei. Aceasta este minciuna lui Satan menită să aducă credincioșii într-o stare de condamnare și să le împiedice creșterea spirituală.

Sângele lui Hristos ne curăță, de asemenea, în mod continuu de tot păcatul, când umblăm în lumină (*1 Ioan 1:7*). A umbla în lumină înseamnă a umbla biruitori asupra tot păcatului conștient. Dar chiar când trăim victorioși asupra păcatului conștient, există destul păcat inconștient în noi toți. De aceea Ioan continuă spunând: „*Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri*” (*versetul 8*).

Nu pentru că avem o fire pământească ajungem să păcătuim inconștient, ci pentru că am trăit în egoism conștient pentru mulți ani, atât înainte, cât și după convertirea noastră. Isus a avut aceeași fire ca și noi. Dar pentru că El n-a trăit în egoism niciodată, El nu a păcătuیت nici măcar o dată în mod inconștient. În El nu a fost niciun păcat (*1 Ioan 3:5*).

Păcatele noastre inconștiente (care constituie probabil aproximativ 90% din totalul păcatelor noastre inițiale) sunt continuu curățite de sângele lui Hristos, astfel încât să putem avea părtășie constantă, neîntreruptă cu Tatăl.

Prin sângele lui Hristos, noi îl biruim totodată pe Satan și acuzațiile lui (*Apocalipsa 12:11*). Constant, Satan ne acuză față de Dumnezeu, față de alți oameni și față de noi înșine. Dar putem birui acuzațiile lui prin mărturisirea („*cuvântul mărturisirii noastre*”) că am fost iertați, îndreptățiți, răscumpărați, aduși aproape de Dumnezeu, împăcați cu Dumnezeu și curățiți prin sângele lui Hristos.

Satan nu mai poate avea putere deloc asupra noastră.

Avem nevoie de sângele lui Hristos să ne curățească ZILNIC, căci noi toți păcătuim zilnic în mod inconștient, și mulți credincioși păcătuiesc totodată în mod conștient.

(2) Duhul Sfânt

Este imposibil să trăim o viață creștină biruitoare sau să-I slujim lui Dumnezeu eficient, dacă nu suntem umpluți cu Duhul Sfânt.

Iertarea de păcate și Duhul Sfânt sunt două daruri pe care Dumnezeu le oferă tuturor păcătoșilor pocăiți, DE ÎNDATĂ CE ei se întorc la El.

Nimeni care se întoarce la Domnul și primește iertarea de păcate nu trebuie să mai aștepte nici măcar o zi înainte să primească Duhul Sfânt. Așa era în primele zile ale creștinismului. În acele zile, de îndată ce oamenii se pocăiau și credeau, erau botezați în apă și apoi, neîntârziat, primeau Duhul Sfânt. Aceasta era parte din experiența lor inițială. Dar în zilele noastre, întâlnim credincioși care așteaptă ani de zile înainte să fie botezați în apă și apoi așteaptă și mai mulți ani înainte să primească Duhul Sfânt.

Ceea ce fiecare credincios are nevoie să știe este că nu e necesară nicio calificare în plus ca să primească Duhul Sfânt, alta decât ceea ce se cere pentru iertarea de păcate – și anume, pocăința de păcate și credința în Domnul Isus Hristos. Tocmai datorită ignorării acestui fapt mulți, mulți credincioși nu sunt botezați în Duhul Sfânt. Dacă măcar ar fi știut adevărul, ei n-ar mai fi fost înșelați niciun moment de Satan.

A încerca să fii suficient de vrednic ca să primești Duhul Sfânt este la fel de nebunesc cu a încerca să fii suficient de vrednic ca să primești iertarea de păcate.

Plinătatea Duhului Sfânt aduce plinătatea roadei Duhului în viața noastră – plinătate de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine (*Galateni 5:23*).

În al doilea rând, el ne va echipa ca să fim martori puternici ai lui Hristos și membrii eficienți ai Trupului lui de pe pământ.

Ungerea Duhului Sfânt este condiția esențială ca să fii un membru eficient al Trupului lui Hristos. Fără aceasta, oricât de sfântă ar putea fi viața noastră, vom fi limitați în ce privește utilitatea noastră pentru Dumnezeu și pentru lucrarea lui pe pământ.

Deși Isus a trăit o viață sfântă timp de 30 de ani, El tot a avut nevoie să fie uns cu Duhul Sfânt, înainte să poată avea darurile supranaturale necesare să-Și împlinească lucrarea.

Dumnezeu dorește să ne echipeze în același fel și astăzi, astfel încât să putem duce mai departe acea lucrare, ca Trup al lui Hristos pe pământ. Aceia care, fie disprețuiesc, fie nu cred în aceste daruri supranaturale, bineînțeles că nu le vor avea. Prin urmare și slujirea lor pentru Domnul va fi limitată.

Avem nevoie să fim umpluți cu Duh Sfânt ZILNIC, căci aceasta nu este o experiență o-dată-pentru-totdeauna care ne suplinește nevoia noastră pentru totdeauna.

(3) Cuvântul lui Dumnezeu

Încă de la primul paragraf al Scripturii, vedem Duhul Sfânt lucrând împreună cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu vorbit și cugetarea Duhului Sfânt (*Geneza 1:3*) au născut frumusețe și ordine din haos. Acesta este modul în care Dumnezeu poate aduce frumusețe și ordine și în viața noastră.

Puterea Duhului Sfânt cunoscută practic, fără călăuzirea Cuvântului scris, ar lăsa omul ca pe un motor cu abur, plin de abur, dar fără nicio șină pe care să circule. Invers, cunoașterea Cuvântului scris, fără ungerea și puterea Duhului Sfânt, îl va face pe om asemenea unui motor oprit pe niște șine foarte bine așezate, dar căruia îi lipsește aburul ca să înainteze.

Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul prin care înțelegem mintea lui Dumnezeu. Supunându-ne lui, putem avea mințile reînnoite ca să gândim așa cum gândește Dumnezeu și să privim la lucrurile din jur din punctul de vedere al lui Dumnezeu (*Coloseni 1:9*). Este imposibil să creștem spiritual fără să permitem Cuvântului lui Dumnezeu să ne reînnoiască mintea. Mulți nu cunosc voia lui Dumnezeu în diferite situații doar pentru că nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu. Există un răspuns în Cuvântul lui Dumnezeu pentru fiecare problemă în parte cu care ajungem vreodată să ne confruntăm în viață – numai dacă știm unde să-l găsim.

Cât de săraci sunt acei credincioși care nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este de asemenea un revelator al condiției noastre spirituale interioare (*Evrei.4:12*). Este ca un scanner care desoperă tot ce este în lăuntrul inimii noastre. Acela care nu meditează regulat la Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne totdeauna ignorant și auto-înșelat cu privire la starea lui adevărată.

Când vine vorba de lupta spirituală, Cuvântul lui Dumnezeu este arma noastră împotriva lui Satan. Isus l-a biruit pe Satan doar citându-i Cuvântul lui Dumnezeu (*Matei 4:1-10*). Aceasta este sabia cu care Dușmanul este alungat. Când Cuvântul lui Dumnezeu locuiește într-o persoană, acea persoană devine tare în biruirea tuturor mașinațiilor lui Satan (*1 Ioan 2:14*).

Avem nevoie să auzim Cuvântul lui Dumnezeu vorbindu-ne ZILNIC, dacă e să primim lumină asupra nouă înșine, să fim biruitori și să creștem spiritual.

(4) Calea Crucii

Isus, ca Înainte Mergătorul nostru (Unul Care a alergat aceeași cursă înaintea noastră), a deschis o cale pentru noi ca să intrăm în prezența Tatălui și să locuim acolo tot timpul. Această cale se numește „*calea cea nouă și vie*” (*Evrei 10:20*).

Pavel vorbește despre ea spunând: „*purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus*” (*2 Corinteni 4:10*). Odată, el a spus, ca și mărturie personală, că a fost răstignit cu Hristos și că cel care mai trăia nu mai era el. Hristos era Acela care trăia acum în el, deoarece el însuși murise la Calvar. Acesta a fost secretul vieții lui uimitoare și a rodniciei lui față de Dumnezeu.

Isus a mers întotdeauna pe calea crucii – calea morții Sinelui. EL NICIODATĂ nu Și-a plăcut Lui Însuși nici măcar o dată (*Romani 15:4*). A-ți plăcea ție însuși este esența a tot păcatul. A te lepăda de sine este esența sfințeniei.

Odată, Isus a spus că nimeni nu va putea să-L urmeze dacă nu se hotărăște să se lepde de sine ZILNIC și să moară față de sine ZILNIC (*Luca 9:23*). Este clar. E imposibil să-L urmăm pe Isus dacă nu ne lepădăm de noi înșine zilnic. Putem fi spălați în sângele lui Hristos, putem primi Duhul Sfânt și putem avea o cunoaștere aprofundată a Cuvântului. Dar dacă nu murim față de noi înșine zilnic, nu-L putem urma pe Domnul Isus. Este un lucru sigur.

Isus a vorbit la un moment dat despre aceia care caută să pună petic nou la o haină veche. Acest lucru, a precizat El, ar rupe haina. Ceea ce trebuie să facă acei oameni este să scape de haina veche și să obțină una nouă. Într-o altă parabolă, El a vorbit despre pomul care trebuie făcut bun, dacă dorim ca fructele lui să fie bune. Doar înlăturarea fructelor rele nu este de niciun folos.

Toate aceste parabole au, în esență, următoarea lecție: Omul cel vechi nu poate fi îmbunătățit. El a fost răstignit de Dumnezeu (*Romani 6:6*). Acum trebuie să fim de acord cu judecata lui Dumnezeu asupra lui, să ne dezbrăcăm de el și să ne îmbrăcăm cu omul cel nou.

Calea crucii este calea progresului spiritual. Dacă nu biruiești păcate ca mânia, iritarea, nerăbdarea, gândirea pofticioasă, necinstea, gelozia, răutatea, amărăciunea și iubirea de bani etc., răspunsul se află aici: Tu ai evitat calea crucii.

Un om mort nu-și apără drepturile. El nu ripostează. Nu-i pasă de reputație. Nu se va răzbuna. Nu poate urî pe nimeni și nici nu poate ține amărăciune împotriva cuiva. Iată ce înseamnă să mori față de Sine.

Această cale a crucii, ca toate celelalte pregătiri (menționate mai sus) pe care Dumnezeu le-a făcut pentru creșterea noastră spirituală, constituie ceva ce avem nevoie ZILNIC, dacă e să facem un progres spiritual.

(5) Trupul lui Hristos

Sub Noul Legământ, Dumnezeu n-a intenționat să fim creștini singuri, care trăiesc pentru ei înșiși – chiar dacă trăim în biruință asupra păcatului. Voia lui Dumnezeu e să existe un Trup de ucenici ai lui Isus care să manifeste împreună slava Lui.

Există o diferență între un Trup și o congregație. O congregație nu este mai bună decât un club secular. Clubul poate fi un club bun unde oamenii se îngrijesc unii de alții și se ajută reciproc. Dar un Trup este mai mult decât atât. În Trupul lui Hristos, fiecare membru este, înainte de toate, conectat lăuntric la Cap și apoi conectat lăuntric și inseparabil cu alți membrii. Acești membrii trebuie să crească în unitate, până când unitatea lor este ca unitatea Tatălui și a Fiului (*Ioan 17:21-23*).

Satan se opune zidirii unui asemenea Trup oriunde pe pământ, căci el știe că un astfel de Trup îl poate învinge, îl poate pune pe fugă, și îi poate distruge

împărăția. Isus a spus că biserica este aceea împotriva căreia porțile Iadului nu pot stăpâni (*Matei 16:18*).

Porțile Iadului pot domina asupra unui individ creștin singur. Dar ele nu pot domina asupra bisericii. De aceea atacurile lui Satan asupra unității spirituale dintre credincioși sunt mult mai puternice decât atacurile împotriva purității.

Când doi ucenici ai lui Isus sunt puternic uniți într-o identitate a minții și a duhului, orice vor cere li se va da, căci în doi asemenea ucenici se regăsește expresia Trupului lui Hristos (*Matei 18:18-20*).

În părtășie cu alți credincioși ne vom descoperi egoismul și totala stricăciune a firii noastre pământești mult mai repede și mai profund decât dacă am trăi singuri. Numai prin părtășia cu alții care au o fire pământească, colțurile noastre ascuțite pot fi șlefuite.

Mulți credincioși doar înșiră teorii despre biserică și despre Trupul lui Hristos. Dar trebuie să fim dintre aceia care caută realitatea. Există destule teorii despre biserică în creștinism. Nu e nevoie ca noi să mai adăugăm acestui număr încă o teorie sau doctrină despre Trupul lui Hristos. Haideți să demonstrăm realitatea Trupului în relațiile noastre reciproce din biserica locală și să demonstrăm astfel lumii și lui Satan că Trupul lui Hristos este o realitate pe pământ.

Primind toate darurile lui Dumnezeu

Putem face multe lucruri cu un deget, mai multe cu două degete, și mai multe cu trei degete și foarte multe cu patru degete. Dar Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, ne-a creat cu cinci degete – cu un anumit scop. Când ne gândim la degetele mânilor noastre, nu am fi niciodată mulțumiți doar cu minimumul de două degete.

De ce atunci ar trebui să fim mulțumiți cu minimum în viața creștină? Să ne folosim de TOATE darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat ca să apucăm strâns viața creștină.

CAPITOLUL 4

SCHIMBUL ÎNTREIT DE LA CRUCE

Tot ceea ce Dumnezeu face pentru noi este prin har prin credință (*Efesenii 2:8*). Harul este mâna lui Dumnezeu care coboară din cer oferindu-ne fiecare binecuvântare spirituală din locurile cerești, în Hristos (*Efesenii 1:3*). Credința este mâna noastră întinzându-se în sus și luând acele binecuvântări din mâna lui Dumnezeu.

Există cel puțin patru cauze datorită cărora credincioșii rămân învinși și săraci când Dumnezeu îi cheamă să fie biruitori și bogați spiritual:

- (1) Nu cunosc binecuvântările pe care Dumnezeu ni le dă în Hristos.
- (2) Deși au aflat despre ele, ei nu I le cer lui Dumnezeu.
- (3) Deși le cer, le cer în necredință.
- (4) Deși cer în credință, ei cer din motive egoiste (*Ioan 8:32*); *Romani 10:14*; *Iacov 4:2*; *Ioan 16:24*; *Matei 13:58*; *Iacov 1:7*; *4:3*).

Biblia începe cu cuvintele, „*La început Dumnezeu...*” (*Geneza 1:1*). Aceasta este caracteristica principală a oricărei lucrări care este cu adevărat Divină: Ea își are originea în Dumnezeu Însuși. Pe de altă parte, activitatea omenească – chiar dacă se numește „activitate creștină” – își are originea în mintea omului.

Isus a spus: „*Orice răsăd pe care nu L-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină*” (*Matei 15:13*). Răsădul (ideea, activitatea, slujirea etc.) în sine poate fi un răsăd bun. Dar acest lucru nu face nicio diferență. Dacă nu a fost răsădit de Dumnezeu, va fi smuls și ars într-o zi.

Există multe lucruri bune în creștinismul de astăzi care nu au originat în Dumnezeu. Dar, în ziua în care Dumnezeu va clătina cerurile și pământul, toate acele lucruri bune vor fi distruse de Dumnezeu Însuși. Numai ceea ce nu se poate clătina – ceea ce originează în Dumnezeu – va rămâne în acea zi (*Evreii 12:26-28*).

Există un imbold eroic în firea omului să facă lucruri pentru Dumnezeu. Toate religiile false înfloresc prin alimentarea acestui imbold. El îl face pe om să se simtă mare și important când simte că a făcut ceva pentru Dumnezeu – fie că a construit un templu, a dat bani săracilor, a făcut dreptate, a predicat sau a făcut bine.

Totuși, în adevăratul creștinism totul începe cu Dumnezeu.

„În Hristos”

Mântuirea noastră a început în mintea lui Dumnezeu. El a fost Cel Care „*ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii*” (*Efesenii 1:4*). Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi (*1 Ioan 4:19*). În *Efesenii*, înainte de toate, Pavel descrie tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi (*Capitolele 1 la 3*). Numai după aceea

trece la descrierea a ceea ce trebuie să facem noi pentru Dumnezeu (*Capitolele 4 la 6*).

În cercurile evanghelice, expresia „a-L primi pe Hristos” este folosită foarte uzual. Deși Noul Testament vorbește într-adevăr despre „*Hristos ÎN noi*” (*Coloseni 1:27; Efeseni 3:17*), el vorbește mult mai mult despre EXISTENȚA NOASTRĂ ÎN HRISTOS.

Primirea lui Hristos este ceea ce facem NOI, în timp ce plasarea noastră în Hristos este ceea ce DUMNEZEU face. Nu este deci surprinzător că o teologie centrată pe om va pune un accent mult mai mare pe ceea ce noi facem, decât pe ceea ce Dumnezeu face. Dacă dorim ca viața noastră creștină să fie puternică, trebuie mai întâi de toate să fim înrădăcinați și clădiți pe ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi ÎN HRISTOS.

Pentru a ilustra ce înseamnă să fii „în Hristos”, să ne gândim la o foaie de hârtie pusă într-o carte. Dacă acea carte este trimisă prin poștă la Bombay, atunci și foaia de hârtie din ea merge de asemenea la Bombay. În mod similar, fiindcă noi am fost puși în Hristos înaintea întemeierii lumii, când Hristos a fost răstignit pe dealul Calvarului, și noi am fost răstigniți în El. Când El a fost îngropat, și noi am fost îngropați. Și când El a fost înviat, noi am fost înviați în El. Când El S-a înălțat, noi ne-am înălțat în El. Și unde este El acum, și noi suntem – ÎN EL.

Numai dacă credem acest adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu, îl putem și trăi – altfel nu. „*Facă-ți-se după credința ta*” este o lege a lui Dumnezeu.

Esta ca și cum Dumnezeu a pus un milion de RON în contul nostru bancar și apoi ne-a dat cekuri în alb semnate cu Numele lui Isus pe ele (*2 Corinteni 1:20*). Tot ce avem de făcut acum este să completăm suma și să mergem la bancă să ne revendicăm moștenirea – în Numele lui Isus.

Vestea bună a evangheliei se centrează în primul rând în jurul a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Domnul nostru Isus Hristos. Datorită a ceea ce Hristos a făcut pentru noi, chiar acum putem avea o mostră de cer în inima noastră.

Cerul este un loc de pace perfectă și de bucurie desăvârșită. În cer, nimeni nu e vreodată descurajat sau deprimat, acru sau furios. Nimeni nu este fricos, pentru că nu există vreo problemă pe care Dumnezeu să n-o poată rezolva. Mesajul evangheliei este că noi putem intra chiar acum în acea viață cerească.

De ce este cerul un loc așa de minunat? În esență, pentru că în cer nimeni nu face voia sa.

Toată lumea face voia lui Dumnezeu. De aceea Isus ne-a învățat să ne rugăm: „*Tatăl nostru Care ești în ceruri!... făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ*”. Când aceasta este rugăciunea noastră sinceră, atunci atmosfera cerului va invada și fiecare colțisor al inimii noastre.

Aceia care se roagă această rugăciune vor căuta stăruitor să găsească voia lui Dumnezeu – ca soț sau ca soție, ca tată sau ca mamă, ca frate sau ca soră într-o biserică. Și vor dori să facă voia lui Dumnezeu în întregime. Pentru asemenea credincioși, voia lui Dumnezeu nu va fi o povară, ci o bucurie și o delectare. Niciodată nu vor fi deprimați sau descurajați sau fricoși, căci ei știu că nu se pot confrunta cu nicio problemă pe care Dumnezeu să n-o poată rezolva.

Când Isus a spus: „*căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis*” (Ioan 6:38), El spunea de fapt că a venit să aducă pe pământ atmosfera cerului. Și de-a lungul întregii Sale vieți, El a demonstrat ce a însemnat să trăiască având viața condusă de atmosfera cerului. Oriunde mergea Isus, El era o binecuvântare pentru ceilalți. Aceasta este viața pe care El dorește să ne-o dea acum și nouă.

Dar ca să intrăm în această viață, noi trebuie să înțelegem mai întâi ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Hristos pe cruce.

Viața noastră este ca o construcție. Fundația este ceea ce Dumnezeu face pentru noi, iar suprastructura este ceea ce facem noi pentru Dumnezeu. Nicio construcție nu poate fi trainică fără o fundație solidă. Aici se află cauza eșecului din viața multor creștini: Fără să fi înțeles mai întâi ce a făcut Dumnezeu pentru ei în Hristos, au plecat să caute să facă lucruri pentru Dumnezeu. Întotdeauna rezultatul final este depresia și frustrarea.

Biblia ne învață că Isus a stat în locul nostru pe cruce. El a făcut un schimb de locuri cu noi. Sunt trei domenii în care a avut loc această schimbare de locuri. Când acceptăm cu credință acest schimb, putem deveni ceea ce Dumnezeu dorește ca noi să devenim în aceste trei domenii:

(1) Isus a devenit păcat ca să ne facă pe noi drepti

„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Hristos a devenit păcat pentru noi, ca noi să putem deveni dreptatea lui Dumnezeu ÎN EL: Aceasta este îndreptățirea și este un dar gratuit al lui Dumnezeu pentru cei care sunt suficient de smeriți ca să recunoască că nu pot deveni niciodată suficient de drepti ca să răspundă standardelor sfinte ale lui Dumnezeu. Doar prin har suntem îndreptățiți și, așa cum spune Biblia, „*Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altfel, harul n-ar mai fi har*” (Romani 11:6).

Aceia care caută să devină drepti înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrărilor lor bune (dând morții firea păcătoasă etc.) vor eșua așa cum a eșuat Israel (Citiți Romani 9:31,32 și 10:3 cu atenție). Numai aceia care caută să fie îndreptățiți prin credință vor obține dreptatea lui Dumnezeu (Romani 9:30).

Mulți credincioși, în zelul lor de a obține biruința asupra păcatului, fac un salt lung de la Romani 3:23 („*căci toți au păcătuit și n-au ajuns la slava lui Dumnezeu*”), la Romani 6:14 („*Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră*”),

sărim peste procesul îndreptării prin credință descris în *Romani 3:24* până la *5:21*. În consecință, ei devin farisei. Două dovezi clare ale fariseismului lor sunt mândria față de propria „sfințenie” și disprețul pe care-l afișează față de alții pe care-i consideră că n-ar fi atât de „sfinți” pe cât sunt ei!

Isus nu a purtat doar pedeapsa pentru păcatele noastre. El A DEVENIT realmente PĂCAT. Noi nu putem înțelege pe deplin ce experiență îngrozitoare a fost aceasta pentru Domnul nostru, deoarece noi am devenit la fel de familiari cu păcatul cum este un porc care mănâncă lături. Ca să înțelegem cât de cât repulsia pe care a avut-o Isus față de păcat, să luăm două ilustrații:

Să ne gândim mai întâi ce ar însemna să sărim într-o fosă septică plină de excremente umane și să rămânem acolo. Sau gândește-te ce ar însemna să primești voluntar o boală groaznică, incurabilă care-ți acoperă tot corpul cu cangrene din cap până în picioare.

Chiar și aceste ilustrații sunt imperfecte și ne pot oferi doar o vagă imagine a adâncimii dragostei lui Hristos pentru noi, care L-a făcut să aleagă în mod voluntar să devină ceea ce El a urât, ca noi să putem deveni dreptatea lui Dumnezeu în El. Numai când Îl vom vedea pe Isus față în față vom putea înțelege pe deplin cât L-a costat ca să ne salveze. Dar chiar și acum ar trebui să fim capabili să înțelegem ceva din grozăvia păcatului și să învățăm să-l urâm – când vedem că păcatul nostru a fost cel care l-a răstignit pe Hristos.

În esență, sunt două temeuri pe baza cărora Satan caută în mod constant să ne acuze: (1) Păcatele noastre trecute; și (2) Starea noastră prezentă. Astfel, el ne jefuiește de încrederea noastră înaintea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a pregătit în evanghelie și soluția la ambele aceste probleme.

Ca să rezolve problema păcatelor noastre trecute, Dumnezeu „ne îndreptățește prin sângele lui Hristos” (*Romani 5:9*). Sângele lui Hristos ne curățește atât de profund de trecutul nostru, încât Dumnezeu ne promite că nici măcar nu-Și va mai aminti de păcatele noastre trecute (*Evrei 8:12*). Dacă Dumnezeu nu-Și mai amintește niciunul din păcatele noastre trecute, atunci putem spune cu adevărat că El se uită la noi ca și când n-am fi păcătuit niciodată în întreaga noastră viață!! Diavolul va încerca tot posibilul să te împiedice să crezi acest adevăr. Dacă tu crezi minciuna lui Satan, vei trăi totdeauna în condamnare și nu vei avea niciodată îndrăzneala să vii înaintea lui Dumnezeu. Dar dacă te împotrivești lui Satan, „prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii tale” cu privire la ființa ta curățită în sângele lui Isus, poți fi un biruitor (*Apocalipsa 12:11*).

Ca să rezolve problema stării noastre prezente, Dumnezeu ne pune în Hristos. Nimic bun nu locuiește în firea noastră pământească. Chiar dacă dăm morții firea pământească sute de ani, tot incapabili am fi să stăm înaintea lui Dumnezeu. Din această cauză Dumnezeu le-a interzis israeliților să intre, prin perdea, în Locul Preasfânt al cortului unde locuia El. Acea perdea simboliza carnea care îl împiedica pe om să vină înaintea feței lui Dumnezeu (*Evrei 10:20*).

Dreptatea lui Dumnezeu este așa de sus, chiar și față de dreptatea celui mai sfânt om de pe pământ, cât sunt de sus cerurile față de pământ (*Isaia 55:8,9*). Chiar îngerii fără păcat nu pot privi Fața lui Dumnezeu, fiind nevoiți să-și acopere fețele înaintea Lui (*Isaia 6:2,3*). Numai Hristos poate privi Fața Tatălui. Și de aceea Dumnezeu ne pune în Hristos ca să putem veni înaintea Lui fără nicio teamă – deoarece noi suntem în Hristos. Dumnezeu ne îndreptățește punându-ne în Hristos și acceptându-ne ca fiind tot atât de drekți ca Hristos însuși.

Putem să ne bucurăm acum de această acceptare perfectă înaintea lui Dumnezeu, pentru că am devenit dreptatea lui Dumnezeu în Hristos. Predicarea „oricărei alte evanghelii” care învață acceptarea înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrării Legii va aduce blestemul lui Dumnezeu asupra unui astfel de predicator (*Galateni 1:8*). Numai după ce ne îndreptățește în mod desăvârșit, Dumnezeu ne conduce la sfințire – o viață de biruință asupra păcatului și de părăsire cu natura Lui.

(2) Isus a devenit sărac ca să ne îmbogățească pe noi

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Hristos a devenit sărac pentru noi, ca noi să putem deveni bogați ÎN EL.

Sărăcia și bogăția de care se vorbește în acest verset ar putea fi luate în sens spiritual. Dar contextul în care apare versetul arată că Duhul Sfânt vorbește în același timp și despre sărăcia și bogăția materială.

Ce înseamnă „să fii bogat”? Nu înseamnă să avem o grămadă de bani și de averi, ci înseamnă mai degrabă să avem suficient ca să ne satisfacem propriile nevoi și puțin în plus cu care să-i ajutăm și să-i binecuvântăm și pe alții.

A fi bogat e descris în *Apocalipsa 3:17* ca „*neducând lipsă de nimic*”. Iată cum este Dumnezeu bogat.

Dumnezeu nu are argint, sau aur, sau un cont bancar, nici măcar un portofel. Însă El nu are nevoie de nimic. Isus n-a fost sărac când era pe pământ pentru că El nu „ducea lipsă de nimic”. Odată a putut chiar să asigure hrana pentru aproximativ 10.000 de oameni – 5000 de bărbați plus femeii și copiii (*Matei 14:21*). Numai un om bogat putea face acest lucru! El avea suficienți bani să-și plătească impozitele (*Matei 17:27*). Niciodată n-a trebuit să împrumute bani de la nimeni în nicio situație. Și El avea suficienți bani să dea săracilor (*Ioan 13:29*).

Isus a spus odată că „*pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna*” (*Matei 26:11*). Acolo El S-a pus în contrast pe Sine însuși cu săracii. Cu altă ocazie, când Isus i-a spus unui tânăr conducător bogat să dea toți banii săracilor, cu siguranță că Isus nu S-a inclus și pe Sine printre săracii cărora să

fi fost dați banii!! Nu. Este clar că, pe pământ, Isus a fost bogat în următorul sens: Lui nu-I lipsea nimic.

Primii apostoli nu erau nici ei săraci. Când ei le spuneau credincioșilor „*să ne aducem aminte de săraci*” (*Galateni 2:10*), nu le cereau acestora să-și amintească de ei!! Nu. Poate că acei apostoli nu aveau argint și aur (*Faptele Apostolilor 3:6*). Dar ei aveau tot ce era nevoie. În acest fel erau ei bogați ca Stăpânul lor înainte de ei. În același mod dorește Dumnezeu să fim și noi bogați.

Vedem însă că Isus a devenit sărac atunci când era atârnat pe cruce. Un om sărac este descris în Noul Testament drept unul care „*este îmbrăcat prost*” (*Iacov 2:2*). Cel mai sărac cerșetor din India are de obicei cel puțin o vechitură jerpelită pe corp. Însă Isus n-a avut nici măcar atât când a fost răstignit. A fost dezbrăcat de tot și răstignit. De dragul nostru, El a devenit cu adevărat sărac când a fost răstignit.

Isus a devenit sărac pe cruce, astfel încât noi să putem deveni bogați – cu alte cuvinte, pentru ca noi să „nu ducem lipsă de nimic” în viața noastră. Dumnezeu nu ne-a promis că ne va da tot ceea ce ne dorim, însă tot ceea ce avem nevoie (*Filipeni 4:19*). Părinții înțelepți nu le dau copiilor lor tot ceea ce vor sau cer aceștia, ci doar tot ceea ce au nevoie. La fel și Dumnezeu.

Vechiul Legământ promitea prosperitate pământească aceluia care se supunea Legii. Sub Noul Legământ însă, Dumnezeu ne promite că, dacă noi căutăm mai întâi împărăția Lui și dreptatea Lui, El ne va da chiar ceva mai bun: Tot ceea ce avem nevoie pentru viața pe acest pământ (*Matei 6:33*; vezi și *2 Petru 1:4*). Biblia ne învață clar că bogățiile sunt deopotrivă de înșelătoare și nesigure (*Matei 13:22*; *1 Timotei 6:17*). Deci, este periculos să dorim bogății sau să tânjim să avem din ce în ce mai mulți bani (*1 Timotei 6:10*). Dar promisiunea lui Dumnezeu este ceva de departe mai glorios: El se va îngriji întotdeauna „*de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, ÎN Isus Hristos*” (*Filipeni 4:19*).

Descoperi că nu te poți descurca cu salariul pe care-l câștigi? Atâta timp cât Dumnezeu trasează limitele financiare ale fiecăruia, este imposibil ca El să nu dea copiilor Săi suficient pentru nevoile lor pământești. Lipsa ta trebuie să se datoreze atunci faptului că binecuvântarea lui Dumnezeu nu este în viața ta.

Poate că ești leneș, sau risipești banii, sau trăiești într-un mod egoist, încălcând legile lui Dumnezeu. Dacă ești bogat față de Dumnezeu, și Dumnezeu va fi bogat față de tine.

Lasă-mă să-ți spun vestea bună a evangheliei: Voia lui Dumnezeu pentru copiii Lui nu este ca aceștia să trăiască cu o lipsă financiară constantă în viața lor pământească. Oricât de mare ar fi costul traiului, aceia care caută în primul rând împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui în viața lor vor descoperi că nevoile lor pământești sunt împlinite. Dacă acest lucru nu se întâmplă, ar trebui să spunem că Isus a fost un mincinos – pentru că acest lucru e tocmai ceea ce El a promis în mod clar (*Matei 6:33*).

Isus a devenit sărac – pentru ca noi să putem deveni bogați. Deci, niciodată nu trebuie să trăim cu vreo lipsă în viața noastră. Nu trebuie să avem nicio teamă cu privire la viitor – fie pentru noi înșine sau pentru copiii noștri. Isus a cumpărat proviziile pentru fiecare nevoie a noastră sau a membrilor familiilor noastre – pe cruce.

Din nefericire, predicatorii iubitori de bani (în special din ultimii aproximativ treizeci de ani) au exagerat și au înțeles greșit acest adevăr, transformându-l într-o scuză pentru predicarea „evangheliei prosperității” – învățând că Isus a venit să ne facă bogați milionari. Aceasta este o minciună și o interpretare greșită a adevărului. Dumnezeu nu ne-a promis prosperitate în Noul Legământ, ci ceva mult mai bun – tot ceea ce avem nevoie.

Eliberează-te, deci, de toate fricile tale, dragă frate și soră. Isus a devenit deja sărac pentru tine pe cruce. Nu e deloc nevoie ca tu să mai trăiești cu o lipsă financiară continuă în viața ta.

Poți avea întotdeauna tot ceea ce ai nevoie. Revendică-ți dreptul de naștere din evanghelie.

(3) Isus a devenit blestem ca să ne facă pe noi o binecuvântare

„Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se blestem pentru noi – pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim făgăduința Duhului” (Galateni 3:13,14).

Hristos a devenit blestem pentru noi, astfel încât să putem primi binecuvântarea lui Avraam – care este făgăduința Duhului Sfânt.

Blestemul neascultării Legii este descris în *Deuteronomul 28:15-68* drept confuzie, boli incurabile, epidemii, lipsuri, orbire, nebulie, nicio odihnă sau pace în minte, înrobire față de alții, copii capturați de vrăjmaș (Satan), sărăcie jalnică etc..

Vestea bună a evangheliei este aceea că, întrucât Isus a devenit deja un blestem pentru noi, niciunul din aceste blesteme ale Legii nu trebuie să ne mai atingă în niciun fel. Să fie numai atât și tot ar fi fost o veste bună în ea însăși. Dar e mai mult. Putem avea, în schimb, binecuvântarea cu care Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam. Rețineți că binecuvântarea care ni se promite în acest verset NU este binecuvântarea Legii (descrisă în *Deuteronomul 28:1-14*), care constă în principal în prosperitate materială și mulți copii. Nu. Nouă ni se promite ceva mai bun – binecuvântarea lui Avraam.

Binecuvântarea cu care Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam este descrisă astfel, în *Geneza 12:2,3*: „te voi binecuvântași vei fi o binecuvântare.....și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. Aceasta este binecuvântarea pe care Hristos a dobândit-o pentru noi pe cruce, devenind un blestem pentru noi.

El dorește să ne binecuvânteze și să ne facă o binecuvântare pentru fiecare persoană cu care ne întâlnim pe pământ, toată viața noastră.

Această binecuvântare (ne spune versetul) vine la noi prin primirea Duhului Sfânt. Isus a descris Duhul Sfânt ca pe un izvor de apă țâșnind în lăuntrul nostru și BINECUVÂNTÂNDU-NE (*Ioan 4:14*), și apoi ca pe niște râuri de apă curgând prin noi și BINECUVÂNTÂNDU-I PE ALȚII (*Ioan 7:37-39*).

Dacă tu cauți să primești Duhul Sfânt încercând să te faci pe tine însuți demn de El, nu-L vei primi niciodată. Nu este nicio diferență între aceasta și Simon Magicianul, care a oferit bani lui Petru ca să primească puterea Duhului (*Faptele Apostolilor 8:18-23*). Petru i-a spus lui Simon să se pocăiască. Și tu trebuie de asemenea să te pocăiești – pentru că ți-ai imaginat că poți cumpăra Duhul Sfânt cu lucrările tale bune.

Vino la Isus așa cum ești, mărturisește-ți josnicia și primește Duhul prin credință, DOAR PENTRU CĂ ISUS A DEVENIT UN BLESTEM PENTRU TINE – și nu pentru că ești tu vrednic.

Cum a fost viața ta în trecut? S-a întâmplat că pe orice ai pus mâna a fost un eșec? Ai observat cum cuvintele pe care le-ai spus altora ți-au adus numai confuzie și haos? Ai găsit numai frustrare, depresie, tristețe și lipsă oriunde te-ai întors? Iată vestea bună a evangheliei, dragă frate și soră. Te poți elibera de toate acelea pentru totdeauna. Hristos a luat asupra Lui blestemul Legii pentru ca tu să nu-l mai primești niciodată. Nu numai că te poți elibera de acele blesteme, dar tu poți să fii acum o binecuvântare pentru alții.

Astăzi, promisiunea Domnului chiar și pentru cel mai rău păcătos care trăiește în păcat și în eșec este: „După cum ați fost un BLESTEM între popoare....tot astfel vă voi mântui și veți fi o binecuvântare” (*Zaharia 8:13*).

Poate că ai fost un blestem pentru alții în trecut, murdărind pe fiecare pe care i-ai întâlnit cu critica ta, cu bârfa și defăimarea. Ai fost un propagator de epidemie spirituală oriunde ai mers? Lucrurile pot fi diferite de acum înainte. Acum poți fii un propagator de vindecare spirituală și binecuvântare pentru alții. Dumnezeu poate face ca râuri de apă vie să curgă prin tine, așa încât oriunde mergi, alții să fie vindecați și binecuvântați prin Duhul Sfânt care lucrează prin tine (*Ezechiel 47:8,9*).

Aceasta este voia lui Dumnezeu, ca noi să fim o BINECUVÂNTARE pentru fiecare familie pe care o întâlnim pe fața pământului. Dar trebuie să crezi Cuvântul lui Dumnezeu și să-ți revendici dreptul de naștere în Hristos. Satan te-a jefuit de acesta pentru atât de mult timp. Acum trebuie să crezi că, datorită faptului că Isus a devenit deja un blestem pentru noi, niciun blestem nu te poate atinge de acum înainte. Urmează să fii o binecuvântare pentru familia ta, pentru vecinii tăi și pentru biserica ta. Aleluia!

Citim despre Regele David în *2 Samuel 6* că, după o zi ocupată în care slujise Domnului, s-a întors acasă „să-și binecuvânteze casa” (*versetul 20*). Ce cuvinte frumoase! Dansase toată ziua înaintea chivotului, când acesta fusese adus în

Ierusalim (*versetul 14*), și fără îndoială că era obosit. Fusese de asemenea ocupat cu binecuvântarea poporului (*versetul 18,19*). Dar el nu și-a uitat soția acasă. A mers acasă și a binecuvântat-o și pe ea – chiar dacă era o femeie rea, certăreață (*versetele 20-22*).

Ce exemplu minunat de urmat pentru fiecare cap de familie! Chiar dacă a trebuit să dansezi în ritmul șefului tău toată ziua la muncă, încă te poți întoarce acasă seara târziu să-ți binecuvântezi familia, în loc să vii într-o dispoziție proastă, aducând un spirit rău în casa ta.

Fiindcă Isus l-a învins și pe Satan la cruce, și l-a despuiat complet de armura sa, Satan nu are niciun drept asupra vreunei părți a vieții noastre. Satan este acum ca un tâlhar neajutorat care și-a pierdut toate armele. Noi însă suntem acum înarmați cu toate armele cerești împotriva lui. De aceea nu trebuie să ne fie niciodată teamă de el. Ni se poruncește să ne împotrivim lui Satan în Numele lui Isus. Promisiunea lui Dumnezeu este că Satan va fugi de la noi.

Nu mai este posibil să fim afectați de magie neagră, vrăjitorie sau de orice alt rău pe care altcineva ar căuta să ni-l facă. În Hristos, trăim sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Niciun rău nu ne mai poate ajunge, atâta timp cât rămânem ÎN HRISTOS. Dumnezeu, Care „a schimbat blestemul în binecuvântare” pentru Israel, cu mulți ani în urmă, poate întoarce de asemenea fiecare blestem într-o binecuvântare pentru noi (*Deuteronomul 23:5*).

Dacă a fost vreun blestem asupra familiei tale, datorită modului în care părinții tăi au trăit, sau fiindcă s-au închinat idolilor sau pentru că s-au pângărit cu practici oculte, poți rupe acel blestem în Numele lui Isus și-l poți alunga din viața ta – pentru totdeauna. Începând cu această zi, nu mai poate avea nicio putere asupra ta.

Isus a devenit un blestem pentru tine. Apucă binecuvântarea pe care El ți-o oferă ACUM. Când oamenii ne blestemă, Isus ne-a spus să-i binecuvântăm în schimb (*Luca 6:28*). Aceasta este chemarea noastră – să fim o binecuvântare chiar și pentru aceia care sunt răi față de noi înșine (*Vezi 1 Petru 3:9*). Tocmai de aceea noi suntem unși cu Duhul Sfânt – pentru ca, așa cum Isus „umbla din loc în loc făcând bine” (*Faptele Apostolilor 10:38*), și noi să putem merge încoace și încolo făcând bine și binecuvântând oamenii de peste tot. Nimeni care va veni în contact cu tine în viitor nu va fi pângărit sau rănit de cuvintele tale ca în zilele de odinioară. În schimb, toți vor fi binecuvântați – și binecuvântați din belșug.

Fiecare binecuvântare din locurile cerești este a noastră în Hristos. Mai întâi de toate, noi trebuie să credem acest lucru în inimile noastre. Apoi trebuie s-o mărturisim cu gura noastră. Biblia spune: „căci cu inima ta creziși prin mărturisirea cu gura ajungi la mântuire (și salvare)” (*Romani 10:10*).

Nu este suficient să crezi toate aceste adevăruri în inima ta. Mărturisește-le cu gura lui Satan și fii întotdeauna un biruitor. În acest fel, „prin cuvântul mărturisirii tale”, îl vei pune pe Satan pe fugă și vei fi o binecuvântare pentru alții din jurul tău (*Apocalipsa 12:11*). Da, CHIAR TU poți fi o binecuvântare

pentru fiecare persoană pe care o întâlnești – nu pentru ceea ce ești sau ceea ce ai făcut, ci pentru ceea ce Isus a făcut pentru tine.

Când Pavel a mers la Roma, el le-a spus creștinilor de acolo: „ȘTIU că dacă vin la voi, voi veni în *PLINĂTATEA binecuvântării lui HRISTOS*” (Romani 15:29). El era absolut sigur că va fi o binecuvântare debordantă pentru cei din Roma, în Numele lui Isus.

Fiecare ucenic al lui Isus poate face această mărturisire și poate crede că Dumnezeu îl va face o binecuvântare pentru fiecare persoană pe care o întâlnește. Mi-am revendicat aceasta ca drept al meu de naștere în Hristos cu mulți ani în urmă și am crezut că, oriunde merg, EU VOI merge în plinătatea binecuvântării în Hristos – nu datorită a ceea ce sunt eu, ci fiindcă Isus a devenit blestem pentru mine pe cruce.

Noi acum mergem la Dumnezeu în Numele lui Isus – în meritul lui Isus – și nu în al nostru: În Numele Lui, Care a devenit păcat pentru noi, noi devenim dreptatea lui Dumnezeu. În Numele Lui, care a devenit sărac pentru noi, noi suntem pentru totdeauna bogați. În Numele Lui, Care a devenit un blestem pentru noi, putem fi pentru totdeauna o binecuvântare pentru alții.

CAPITOLUL 5

CEEA CE ERA DE LA ÎNCEPUT

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtaşie cu noi. Și părțasia noastră este chiar cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:1-3).

Scrisorile apostolilor din Noul Testament, măcar că toate au fost inspirate de Duhul Sfânt, arată totuși nivelul maturității apostolului la momentul în care a scris acea scrisoare.

În acest sens, putem spune că *1 Ioan* exprimă maturitatea maximă, deoarece Ioan a scris această scrisoare către sfârșitul vieții lui – când avea peste 90 de ani și după ce, timp de 60 de ani, observase atent dezvoltarea bisericii și a creștinismului.

Și despre ce vorbește Ioan? Care este povara lui pentru creștinii din diverse biserici? În întreaga lui scrisoare el nu vorbește nici măcar o dată despre darul limbilor sau al vindecării, nici despre vreun alt dar spiritual sau despre evanghelizare! Toate acestea sunt bune și necesare – dar niciunul dintre ele nu este primordial.

Ioan vorbește despre acele lucruri care erau de la început – acele lucruri care erau cu Dumnezeu înainte să înceapă timpul – VIAȚA și PĂRTĂȘIA.

Ceea ce Dumnezeu a avut din toată veșnicia era viața Cerească a dragostei. Și între Tată, Fiu și Duhul Sfânt exista o părtaşie binecuvântată și desăvârșită a dragostei. Aceasta este tema și povara lui Ioan.

Din aceasta el însuși dorește să se împărtășească mai mult și mai mult și tot din aceasta dorește ca toți credincioșii să se împărtășească mai mult și mai mult.

Acesta este țelul fundamental al lui Dumnezeu – ca noi să putem fi părtași naturii Lui și să putem deveni una așa cum Tatăl și Fiul sunt una (*Ioan 17:3,21*).

La început nu era nicio predicare, nicio carte de cântări, niciun tipar de biserică Nou Testamentară și nici măcar vreo doctrină. Toate acestea au venit mai târziu și au fost aduse cu un scop, pentru un timp. Dar la început a fost numai viață și părtaşie.

În același fel, în viitor, în veșnicie, din nou nu va mai fi nicio predicare sau cărți de cântări sau vindecare – ci numai viață și părtaşie.

Vedem deci că, la începutul timpului și la sfârșitul timpului, numai viața și părtășia au existat/ vor exista. Toate celelalte lucruri sunt numai pentru această perioadă intermediară în care trăim noi chiar acum.

A vorbi în limbi, de exemplu, este o experiență concludentă. Dar noi nu vom mai avea nevoie de acest dar în veșnicie, deoarece acolo nu vom mai avea niciun fel de limite în comunicarea cu Dumnezeu. Predicarea este un lucru foarte necesar aici pe pământ. Dar nu va mai fi necesar în veșnicie. Chiar și biruința asupra păcatului este doar pentru o perioadă – în timpul când suntem în carne și putem fi ispitiți. Odată ajunși în cer, nu vom mai fi în niciun fel ispitiți. La început, nu „biruința asupra păcatului” era ceea ce Dumnezeu avea, ci o viață cerească de dragoste perfectă!!

Tocmai de aceea trebuie să vedem limpede că viața și părtășia sunt cele două lucruri extrem de esențiale necesare în biserica de astăzi. Dacă nu le avem pe acestea, atunci înseamnă că L-am scăpat pe Dumnezeu, orice altceva am putea avea în biserica noastră.

Viața

Este vorba de viața lui Dumnezeu care trebuie găsită, în primul rând, în mijlocul nostru – acea viață plină de dragoste care caută întotdeauna să slujească și să-i binecuvânteze pe alții, și caută binele lor. Fiecare acțiune a lui Dumnezeu este menită să-i binecuvânteze pe alții.

Aceasta este una din caracteristicile primordiale ale vieții cerești.

În ceruri, când vom auzi pe cineva spunând ceva sau când vom vedea pe cineva făcând ceva, nu vom avea nicio întrebare în mintea noastră cu privire la motivație. Motivația va fi doar ca să ne binecuvânteze. Ce minunat dacă acum părtășia noastră pe pământ ar fi așa.

Printre cei neconvertiți, „*sub buze au venin de aspidă*” (Romani 3:13), și spun cuvinte care sunt menite să-i înțepe și să-i rănească pe alții. Dar o asemenea otrăvă n-ar trebui găsită niciodată în gura nimănui din biserică. În biserică, cuvintele fiecăruia trebuie doar să binecuvânteze.

Duhul Sfânt a venit să aducă atmosfera cerului în inimile noastre. Sub Vechiul Legământ, ei n-au avut decât legi care să le permită să trăiască o viață care era foarte dreaptă comparativ cu viața restului umanității. Dar acum noi avem mai mult decât legi cerești care să ne călăuzească, avem însăși viața cerească pentru conducerea acțiunilor noastre.

Raiul este rai pentru că prezența lui Dumnezeu este acolo. Unde este Dumnezeu, este raiul. Unde nu este prezent Dumnezeu, acela este iadul. Aici, pe pământ, încă întâlnim peste tot prezența lui Dumnezeu. Și de aceea descoperim bunătate chiar și în oamenii neconvertiți. Dar în iad, exact aceiași oameni vor fi complet diferiți. Acolo, egoismul și mândria lor vor fi nestăpânite și vor fi cunoscuți așa cum sunt în realitate, fără influențele stăpânitoare ale bunătății lui Dumnezeu.

În ceruri, există de asemenea părtășie binecuvântată. Acolo nu vom avea de-a face cu nicio stăpânire unii asupra altora. Fiecare este un slujitor al celorlalți. Nu se vor găsi niciodată în cer dintre aceia care, asemenea lui Lucifer, doresc să conducă asupra celorlalți, pentru că atitudinea lui a fost: „Este mai bine să conduci în iad decât să slujești în rai”. Aceasta este esența spiritului lui Satan – dorința de a stăpâni asupra altora.

De aceea soții care-și stăpânesc soțiile ca tirani și soțiile care nu se supun soților lor creează un iad în căminele proprii.

Acei frați care stăpânesc asupra celorlalți din bisericile lor aduc de asemenea iadul în acele biserici și construiesc Babilonul.

Un spittit total diferit este în cer, întrucât Dumnezeu este Tată acolo. El nu domină oamenii, ci îi păstorește și le slujește cu dragoste. Aceasta este natura cu care trebuie să fim noi părtași.

Ni se promit cununi în cer dacă suntem credincioși acum. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că atunci noi vom conduce oameni? Nu, nicidecum. Înseamnă că noi, care am tânjit aici pe pământ să ne slujim frații, dar n-am putut s-o facem perfect datorită diverselor limitări, vom vedea în cer cum toate acele limite au dispărut, și vom putea să-i slujim pe alții în mod perfect. Astfel, dorul inimilor noastre va fi împlinit.

Cea mai mare Persoană în cer va fi Isus Însuși și El va fi cel mai mare slujitor al tuturor. Spiritul lui va fi pentru totdeauna spiritul slujirii.

Biserica a fost plasată de Dumnezeu pe pământ ca să fie o mostră mică de cer, pentru ca alții să guste din ea. Esta ca și cum o companie de prăjituri ți-ar trimite o mică mostră din prăjiturile lor și ți-ar cere să guști și să vezi dacă ai vrea mai mult.

Dumnezeu ne-a trimis de asemenea pe pământ ca să arate altora valorile împărăției Lui, astfel încât ei să poată fi atrași la El. Ce gust lăsăm noi altora?

Când Isus a umblat pe acest pământ, oamenii au văzut și au gustat o mostră mică din viața din cer. Ei au văzut mila Lui, aprecierea Lui pentru alții, puritatea Lui, dragostea Lui neegosită și smerenia Lui. Cerul este așa. Dumnezeu este așa – plin de milă pentru păcătoși și pentru aceia care au eșuat în viață.

În același timp, Isus L-a arătat pe Tatăl ca Unul care este neîndurător cu ipocriții religioși și cu aceia care fac bani în numele lui Dumnezeu, trimițându-i în iad. Raiul nu va avea nici măcar o singură persoană care să pretindă că este sfântă, dar care n-are milă de alții.

Când raiul coboară în bisericile noastre, ele trebuie să manifeste acest tip de viață. Când Isus (a Doua Persoană a Trinității) a coborât pe pământ, El a avut nevoie de un trup ca să manifeste viața lui Dumnezeu.

Acum că Duhul Sfânt (a Treia Persoană a Trinității) a coborât, El are de asemenea nevoie de trupurile noastre ca să manifeste în ele viața din rai. Dacă Isus ar fi fost pe pământ fără un trup, gândiți-vă ce limitată ar fi fost viața Lui pământească. Nimeni n-ar fi putut să cunoască atunci cum este Dumnezeu. Mulțumim lui Dumnezeu că Isus a avut un trup.

De aceea este așa de prețios că avem trupuri – deoarece în ele viața lui Dumnezeu poate fi demonstrată altora prin Duhul Sfânt. În biserică, alții trebuie să vadă această viață a lui Dumnezeu. Nu trebuie s-o vadă doar într-un set de doctrine, nici măcar în zelul fervent din predicare. Nu. Ei trebuie să vadă mult mai mult decât aceasta. Ei trebuie să vadă viața împărăției lui Dumnezeu. Altminteri am eșuat înaintea lui Dumnezeu ca biserică.

Chiar dacă acțiunile noastre pot să nu fie perfecte, motivele noastre trebuie să fie perfecte. Poate că noi nu suntem capabili să le slujim altora și să-i binecuvântăm în mod desăvârșit. Dar motivul nostru trebuie să fie întotdeauna să-L glorificăm pe Dumnezeu și să-i binecuvântăm pe alții.

Sunt surori în biserică care însă nu s-au descotorosit de spiritul flirtului pe care l-au avut când erau neconvertite și lumești. Ele încă își ridică sprâncenele și-și întorc capul într-un anumit mod – obiceiuri pe care le-au dobândit în zilele de odinioară uitându-se la actrițele din filme. Astfel de surori sunt o piedică înaintea mărturiei bisericii. Aceste manierisme nu dispar în momentul în care te convertești. Ele vor dispărea numai dacă le urăști și lucrezi la eliberarea de ele.

Mulți oameni sunt doar religioși și nu spirituali. Au cu toții semnele unei persoane religioase – citesc Biblia, se roagă, merg la adunări, se angajează în activități religioase etc., etc.. Dar adevărata spiritualitate este părțasia cu viața cerească.

Această viață este cea care ne face curați. Dacă nu o avem, vom fi doar religioși. Este bine să ne cercetăm constant ca să vedem dacă suntem cu adevărat spirituali, sau numai religioși.

Aici este un domeniu unde toți ne putem cerceta pe noi înșine: Câți dintre noi, care suntem căsătoriți, ne-am ruga cu sinceritate această rugăciune: „Doamne, nu mă fă atractiv în niciun sens – fizic, intelectual sau în alt fel – nimănui altcuiva, decât partenerului meu de căsătorie”. Acesta ar fi un strigăt al inimii sincere a fiecărui creștin, bărbat și femeie, care tânjește după puritatea interioară totală.

Ce rușine când creștinii, bărbați și femei, caută încă să fie atractivi altora de sex opus. Dacă astfel de frați și surori vin și stau în mijlocul nostru, ei trebuie făcuți să se simtă incomod de fiecare dată când vin la o întâlnire. Aceasta este chemarea noastră ca biserică – să-i facem incomozi în fiecare întâlnire pe credincioșii căldicei, compromiși. Nu izgonim pe nimeni - numai dacă ei comit păcate exterioare. Dar focul din biserică trebuie să facă incomod pe fiecare farsor religios până când el, fie se pocăiește, fie părăsește biserica. Acești farsori

religioși pot prosti marea mulțime a bisericii, dar bătrânii nu trebuie să fie prostiți. Lucrarea profetică din biserică îi va face incomozi pe oamenii care nu tânjesc după atmosfera cerului în viețile lor. Haideți să ne rugăm să avem o astfel de lucrare în bisericile noastre la fiecare adunare.

În lume există un spirit de adulter. O oștire întreagă de dühuri necurate au invadat lumea, în special în ultimii cincizeci de ani, la fel ca broaștele care au năpădit Egiptul antic (Confrunțați *Apocalipsa 16:13* cu *Exodul 8:3-6*). Sunt broaște în dormitoare, broaște în ziare, broaște pe străzi, broaște peste tot.

Sperăm că atunci când ajungem la biserică nu va mai fi nicio broască acolo. Dar Satan le va trimite și acolo. Însă, este chemarea noastră să gonim aceste spirite necurate, pentru ca spiritul din biserică să fie unul al purității. Sunt oameni căsătoriți, tineri și chiar mai bătrâni, care au acest spirit de broască în ei. Mulți dintre aceștia sunt foarte zeloși în activitatea religioasă. Dar sunt necurați.

Noi toți trebuie să fim atenți. Când voi, fraților, vorbiți unei femei sau chiar unei surori, dacă simțiți un spirit necurat (o broască) acolo, feriți-vă. Evitați acea femeie așa cum ați evita o epidemie, ca nu cumva în final să te distrugi pe tine însuși.

Sau invers, dacă voi femeilor vedeți impurități în ochii vreunui bărbat, sau chiar în cineva care se autointitulează frate – o broască în ochi – atunci evitați-l cu orice preț, dacă vreți să rămâneți curate.

În Egiptul antic, în ținutul Gosenuului (unde trăiau israeliții) nu a fost nici o broască. Bisericile noastre trebuie să fie așa – eliberate de necurăție și pline cu atmosfera raiului. Măsura în care poți aduce viața cerului în biserică ta determină măsura în care ești folositor bisericii. Și măsura în care tu aduci orice alt spirit decât spiritul cerului în biserică, este măsura în care ești un agent al lui Satan, împiedicând lucrarea lui Dumnezeu în biserică ta locală.

Părtășia

Când avem viața lui Dumnezeu, ea va conduce la părtășie. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt au, din toată veșnicia, părtășie glorioasă. Între ei n-a fost niciodată nicio competiție sau gelozie. Toate cele Trei Persoane din Dumnezeu au știut din toată veșnicia care vor fi lucrările lor în relație cu omul.

Cele Trei Persoane din Dumnezeu nu au decis ce să facă după ce a căzut Adam. Nu. Ei au știut sfârșitul încă de la început. Și, prin urmare, moartea lui Hristos pe cruce a fost în mintea Lor din toată veșnicia. „*Mielul a fost înjunghiat de la întemeierea lumii*” (*Apocalipsa 13:8*).

Venirea Duhului Sfânt pe pământ a fost, de asemenea, cunoscută din toată veșnicia. Faptul că Tatăl va fi Unul Căruia Fiul și Duhul Sfânt I se vor închina a fost, de asemenea, cunoscut din toată veșnicia. Cu toate acestea, lucrările lor diferite nu au generat nicio dificultate între ei.

Niciodată Fiul n-a fost tulburat de faptul că El va fi supus Tatălui pentru toată veșnicia care vine (*1 Corinteni 15:28*). Multe soții găsesc dificil să se supună soților lor chiar și pentru 365 de zile. Mulți frați găsesc că e o problemă să se supună fraților mai bătrâni și mai înțelepți. Cu toate acestea, Fiul lui Dumnezeu nu a avut nicio problemă adoptând o poziție umilă. Acesta este un rezultat al părtașiei. Unde este părtașie, nu va fi nicio competiție sau gelozie. Pe de altă parte, unde nu există părtașie, frații vor căuta constant să devină bătrâni. Unii, deși dispuși să se supună, așteaptă ziua când ei vor deveni bătrâni. Acesta este spiritul lui Lucifer.

Să ne gândim la lucrarea Duhului Sfânt. Lucrarea Lui este cea mai invizibilă dintre toate lucrările din Dumnezeire. El încurajează și ajută într-un mod discret, invizibil, fără ca măcar să-și dorească recunoaștere sau răsplată pentru lucrarea Lui. El este foarte mulțumit ca oamenii să-L laude numai pe Tatăl și pe Fiul, și El să fie lăsat complet deoparte din peisaj. Ce lucrare minunată!

Ce înseamnă atunci să fii plin cu un astfel de Duh? Trebuie să însemne că vom fi ca El, mulțumiți să avem o lucrare ca a Lui – discretă, invizibilă, fără să primim vreo onoare și mulțumiți că cinstea merge la alții.

Suntem noi într-adevăr plini cu acest Duh?

Mulți care astăzi se pretind a fi „umpluți cu Duhul Sfânt” caută însă propria evidențiere prin exercitarea darurilor lor pe platforma creștină, se promovează pe ei înșiși și caută bani pentru ei înșiși. Toate acestea sunt orice altceva numai lucrarea Duhului Sfânt nu. Toate acestea sunt lucrarea unui alt spirit imitând Duhul Sfânt, și este datoria noastră în biserică să expunem o astfel de contrafacere și înșelăciune.

Să se supună, oare, Isus și Duhul Sfânt Tatălui pentru că existența lor ar fi cumva mai puțin importantă decât cea a Tatălui? Nu. Existența lor este exact aceeași în fiecare aspect. Ei se supun pentru că e bucuria fiecărui membru al Dumnezeirii să se supună Unul Altuia. Aceasta este parte a vieții de Dumnezeu. Oare pentru că existența femeii ar fi inferioară celei a bărbatului ei este motivul pentru care Dumnezeu îi cere să se supună soțului ei? Nu. Ci pentru că lucrarea ei este diferită. Cât de minunat ar fi dacă toate surorile ar putea să vadă această slavă a lui Isus și a Duhului Sfânt. Dar iată, sunt foarte puține surori care au văzut această slavă.

Dacă o soră nu și-a înțeles chemarea de a se supune bărbatului, care este cap în biserică, există pericolul ca ea să devină o Izabela în acea biserică (*Apocalipsa 2:20*). Și Domnul va muștra atunci bătrânii dintr-o asemenea biserică, așa cum El l-a muștrat pe bătrânul din Tiatira – pentru că greșeala este întotdeauna a bătrânilor atunci când o Izabela este lăsată să înflorească într-o biserică. Izabelele aduc spiritul lui Lucifer într-o biserică și bătrânii trebuie să fie tari ca să scoată chiar afară acel spirit, imediat ce începe să se manifeste. Femeia însăși nu trebuie scoasă afară. Dar spiritul ei trebuie adus în supunere față de conducerea numită în mod divin în biserică. Nu avem nevoie de bătrâni dictatori, dar avem nevoie de părinți fermi.

Dacă e să găsim spiritul cerului într-o biserică, atunci trebuie să rezistăm cu tărie fiecărei manifestări a spiritului iadului. Oriunde e viață din Dumnezeu autentică, întotdeauna va fi și această calitate a părtășiei între frați și surori. Și oriunde nu întâlnim această calitate a părtășiei, putem spune cu certitudine absolută că acolo nu e viață din Dumnezeu. Toți acei frați și toate acele surori și tot ceea ce au ei este religie.

Părtășia care se găsește în Dumnezeire este cea pe care Domnul dorește să o reproducă în fiecare biserică de oriunde. Isus a prețuit cea părtășie cu Tatăl mai mult decât orice altceva. Când a aflat că cea părtășie va fi întreruptă pentru trei ore pe cruce a plâns în Ghetsimani, întrebând dacă nu era vreo altă cale să salveze rasa umană fără să fie nevoie să plătească un preț atât de groaznic.

Noi nu putem înțelege pe deplin ce preț imens a însemnat acest lucru pentru Isus, pentru că niciunul dintre noi n-am prețuit părtășia cu Tatăl așa cum a făcut-o El. Vedem că, după acel timp de rugăciune îndelung, Isus a fost dispus să piardă chiar și posesiunea Lui cea mai de preț (părtășia cu Tatăl) ca să salveze sufletele noastre. Aici vedem măreția dragostei Lui pentru noi.

Mulți văd dragostea lui Isus în disponibilitatea Lui de a suferi fizic și de a muri pe cruce. Dar cea suferință fizică nu a însemnat nici măcar a miliona parte din ceea ce El a suferit când părtășia Sa cu Tatăl a fost întreruptă datorită păcatelor noastre pentru acele trei ore întunecate de pe crucea Calvarului.

Într-o zi, când Îl vom vedea față în față, vom înțelege că aceea a fost cea mai mare manifestare a dragostei Lui pentru noi.

Tocmai pentru că Isus prețuia părtășia cu Tatăl atât de mult, El a „*plâns cu strigăte mari și lacrimi*” către Tatăl ca să-L salveze de la moarte (moarte spirituală). Întreruperea părtășiei cu Tatăl a fost singurul lucru de care a vrut vreodată Isus să fie salvat. Era dispus să piardă orice altceva. Orice altceva era gunoi total pentru El.

Numai atunci când considerăm totul ca fiind gunoi (și chiar excremente umane) comparativ cu părtășia cu Tatăl, vom ajunge să găsim cea părtășie cu Tatăl despre care scrie apostolul Ioan în prima sa epistolă. O asemenea părtășie cu Tatăl este cea care duce, în schimb, la adevărata părtășie dintre noi în biserică.

În *Apocalipsa 4:10* vedem un alt aspect al cerului. Citim acolo că bătrânii „*își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie*” al lui Dumnezeu. În cer, nimeni în afară de Isus nu va avea cununa pe cap. Noi toți ceilalți vom fi frați și surori obișnuite. Aceia care caută să fie frați speciali și surori speciale în biserică aduc atmosfera iadului în biserică.

De asemenea nu ne vom fâli niciodată cu nimic, când stăm înaintea Tatălui. Tot ceea ce avem, vom arunca înaintea Lui. În ceruri, nimeni nu va spune vreodată „Acest lucru este al meu” în legătură cu orice ar avea (nici măcar cununa pe care a primit-o).

Când atmosfera cerului începe să indunde bisericile noastre, nici noi nu vom spune niciodată nimic cu privire la ceea ce am avea că „Acest lucru e al meu”. Totul va fi considerat ca aparținând lui Dumnezeu și de aceea este disponibil gratuit pentru lărgirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Fiecare persoană avară și egoistă, care trăiește pentru ea însăși și pentru câștigul ei propriu, se află sub controlul lui Satan.

E o mare întristare a inimii lui Dumnezeu că nu există părtășie între milioanele de copii ai Lui de pe pământ. Prea mulți poartă amărăciune unii împotriva altora. Alții sunt farisei autoîndreptățiți care-și imaginează că Dumnezeu i-a ales numai pe ei și nu pe alții.

Dumnezeu este întristat de amândouă aceste grupuri de copii ai Lui – pentru că ei toți Îi zădărnicesc scopul Lui pentru biserică.

Cel mai prețios frate și cea mai prețioasă soră din orice biserică este acela și aceea care poate aduce atmosfera cerului într-o biserică și care poate zidi părtășia între frații și surorile din acea biserică. Și nu trebuie să fie neapărat fratele bătrân sau sora bătrână. Noi toți avem oportunitatea de a deveni astfel de frați prețioși și astfel de surori prețioase.

Gândiți-vă dacă ar exista în biserică un frate sau o soră care, oricând vine la o întâlnire sau într-o casă, este ca o adiere curată din ceruri, suflând prin încăpere. Ce prețioasă este o astfel de persoană! Chiar dacă se oprește și te vizitează numai pentru cinci minute, te simți îmborsat. Te simți ca și cum cerul a venit în casa ta pentru cinci minute! Poate că nu ți-a ținut o predică sau n-a rostit nici măcar un cuvânt de descoperire din Scripturi. Dar a fost așa de curat! N-a fost prost dispus sau trist și nu s-a plâns împotriva nimănui. Un astfel de frate poate că niciodată nu vorbește primul la o întâlnire (așa cum au mulți plăcerea să facă). Poate că vorbește al cincisprezecelea de fiecare dată, și atunci numai pentru trei minute. Dar acelea vor fi trei minute de rai în adunare!

Cum lumea este plină de oameni care se plâng și murmură, este așa de revigorant să întâlnești un frate ca acesta. Este ca și cum ai face baie pe o zi toridă, cleioasă! Acesta este tipul de frate sau de soră după care ar trebui cu toții să tânjim să fim. Isus a fost așa și El dorește să ne facă și pe noi așa.

Ce trist că, în loc să facă aceasta, mulți frați și surori se învârtesc încolo și înapoi, generând mai multe probleme pe oriunde merg. Ajung să despartă frații și surorile unele de altele prin clevetirea lor. Aceștia sunt slujitorii și agenții lui Lucifer.

Suntem chemați să trăim unii cu alții exact așa cum Tatăl, Fiul și Sfântul Duh trăiesc împreună. Ei nu-și predicau unul altuia acolo, în trecutul veșniciei, ci aveau părtășie. Noi, de asemenea nu suntem chemați să ne predicăm unii altora, ci să avem părtășie. Acela este raiul. Și acela este locul unde calea nouă și vie e menită a ne conduce. Mi-e teamă că mulți dintre noi am fost așa de

captivați de calea în sine, încât noi n-am ajuns niciodată la destinație – părtășia cu Tatăl.

Gândește-te că mergi la o conferință în Bangalore și pe drum ești așa de captivat ca să admiri drumul către Bangalore, încât nu mai ajungi niciodată la Bangalore. Și gândește-te dacă mai mulți ar sta pe drum, la jumătatea distanței spre Bangalore, și ați începe să vă împărtășiți impresiile drumului, în loc să călătoriți pe el. N-ați mai ajunge niciodată la Bangalore.

Aceasta este o descriere exactă a ceea ce se întâmplă în multe biserici astăzi. Se discută tot timpul despre calea nouă și vie prin carne – despre moartea cărnii și despre omorârea lui Isus în noi etc., etc. - fără a se realiza că aceasta (calea) are valoare numai pentru că ea ne conduce prin perdea (*Evrei 10:20*) ca să-L întâlnim pe Tatăl și să avem părtășie cu El.

Isus n-a fost niciodată absorbit de crucea în sine în viața Sa zilnică. El nu s-a bucurat de cruce. Ni se spune că El a suferit-o (*Evrei 12:2*). Pentru Isus, bucuria consta în ceea ce „*Îi era pus înainte*” – părtășia cu Tatăl. Aceasta este bucuria de care trebuie să fim și noi absorbiți.

La începuturi, cu mult timp în urmă, când numai Dumnezeu exista, nu era nicio carne care să fie dată morții și de aceea Ioan nici măcar nu menționează acest aspect în epistola lui – nu pentru că n-ar fi unul important, ci pentru că nu aceasta este tema lui. Ioan pune accent special pe ceea ce era de la început – viața și părtășia. Haideți să accentuăm și noi, de fiecare dată, în bisericile noastre, tot aceste două lucruri.

CAPITOLUL 6

CUM ÎI DEMASCĂ DUMNEZEU PE FARISEII DIN BISERICĂ

„Atunci, rotindu-Și privirile cu mânie peste ei și adânc mahnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o și mâna s-a făcut sănătoasă” (Marcu 3:5).

Acest incident s-a întâmplat odată când, intrând în sinagogă, Isus a văzut un om cu o mână uscată și apoi pe liderii sinagogii așteptând să-L critice, în cazul în care l-ar fi vindecat pe olog.

Isus nu s-a supărat niciodată când oamenii L-au scuipat în față sau când L-au numit „nebun”, „samaritean”, „demon” etc.. Dar El Se supăra când oamenii erau indiferenți și împietriți față de nevoile umane și când nu-i lăsa nici pe alții să fie vindecați de „uscăciunea” lor.

Ni se poruncește *„mânați-vă și nu păcătuiți” (Efeseni 4:26)*. A te minia fără să păcătuiești înseamnă să te mahnescă lucrurile care-L mahnneau pe Isus când era pe pământ. Orice altă minie este păcat. Nu trebuie să ne mâniem niciodată pe modul în care alții ne tratează, pe noi sau pe familiile noastre. Dar trebuie să fim mâniași pe fariseii care îi tratează rău pe unii oameni din biserică.

„Deschide-ți gura pentru cel mut, pentru cauza tuturor celor părăsiți! Deschide-ți gura, judecă drept și apără pe cel nenorocit și pe cel lipsit” (Proverbe 31:8,9).

A fi mâniaș când oamenii sunt împietriți față de cei săraci, neajutorați – este christic. Dar să fii mâniaș când oamenii sunt împietriți față de tine sau față de familia ta – este demonic. Trebuie să distingem clar între mânia christică și mânia satanică.

Religia fariseilor consta, în principal, în frecventarea sinagogii, în rugăciune, cântare și predicare din răspuțeri și probabil în bătăi zgomotoase și fluturări ale palmelor etc., - ca să-i impresioneze pe oameni (*Matei 6:5,6*). Există o mulțime de creștini ca aceștia și în zilele noastre. Dar spiritualitatea noastră nu se măsoară niciodată prin nivelul de decibeli al cântării sau al rugăciunilor în public. Se măsoară mai degrabă prin profunzimea devotamentului nostru față de Dumnezeu și prin intensitatea preocupării noastre pentru nevoile acelor din jurul nostru.

Natura divină este DRAGOSTEA. Cu cât avem mai multă dragoste necondiționată, cu atât mai mult avem din sfințenia adevărată. Sunt mulți oameni peste tot în jurul nostru care sunt într-un fel sau altul uscați (slabi) în viața lor. Și Isus observă atitudinile noastre față de ei și ne testează prin ei.

Dumnezeu folosește suferințele oamenilor evlavioși ca să demaște răutatea acelor care-i judecă. Odată, când ucenicii lui Isus au văzut un om care se născuse orb, l-au întrebat pe Isus dacă orbirea omului era consecința păcatelor lui sau ale părinților lui. Isus i-a răspuns că nu era vorba de păcatul nimănui (*Ioan 9:2,3*). Ucenicii fuseseră influențați de învățătura fariseilor potrivit căreia

boala este rezultatul păcatului existent în omul bolnav sau în părinții lui. Isus se supără întotdeauna pe oamenii care fac astfel de judecăți despre alții.

Fariseii din sinagogă trebuie să fi simțit la fel față de omul cu mâna uscată. Trebuie să fi simțit că ei înșiși nu aveau mâinile uscate deoarece erau „sfinți” și deoarece postiseră, se rugaseră și dăduseră zeciuală! Celălalt om era bolnav probabil pentru că nu-și plătitise zeciuielile în mod regulat! Sau poate că era vorba de părinții lui care păcătuiseră.

Copiii nu sunt pedepsiți pentru păcatele părinților lor

Este o concepție greșită foarte comun întâlnită la mulți că Dumnezeu îi pedepsește pe copii pentru păcatele părinților lor. De asemenea, mulți credincioși mențin această idee păgână. Și ei consideră că au susținere Scripturală pentru credința lor. „Fiindcă”, spun ei, „nu spune chiar Tatăl că El pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație?” (*Exodul 20:5; Deuteronomul 5:9*).

Da, Domnul spune așa. Dar dacă citești cu atenție, vei observa că El va pedepsi numai copiii aceluia care ÎL URĂSC – nu copiii credincioșilor sinceri care se întâmplă să alunece și să cadă.

Dar acea afirmație a lui Dumnezeu a fost citată greșit în Israel de către legalisti. Ei au folosit-o ca pe un ciocan cu care să-i bată pe alții și cu care să-i condamne. Și astfel, 1000 de ani după ce Dumnezeu rostise acele cuvinte pe Sinai, El a trebuit să corecteze interpretarea lor greșită prin profetul Ezechiel.

El spune în *Ezechiel 18:2*: „*Pentru ce spuneți voi proverbul acesta în țara lui Israel: „Părinții au mâncat aguridă și copiii li s-au sprepezit dinții?”*”

Dumnezeu a mers mai departe ca să corecteze concepția greșită pe care oamenii o aveau și le-a spus: „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său. Dreptatea celui drept va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el.*” (*Ezechiel 18:20*).

Aceasta a fost clar. Dar legalistii au continuat să înflorească în Israel și să influențeze gândirea oamenilor într-o așa măsură încât, atunci când Isus a venit pe pământ, 500 de ani mai târziu, ucenicii Lui, chiar după ce au petrecut mult timp cu El și I-au absorbit învățăturile, L-au întrebat cu toate acestea dacă omul orb nu cumva suferea pentru păcatele părinților lui!!

Fariseismul nu moare ușor!! Suntem născuți cu tendința de a-i judeca pe alții și de a pune cea mai rea pecete pe nenorocirea lor.

Suferințele lui Iov i-au testat pe prietenii lui

Uitați-vă la povestea lui Iov. De ce „s-a aprins mânia” lui Dumnezeu împotriva celor trei prieteni predicatori ai lui Iov - Elifaz, Bildad și Țofar (*Iov 42:7*)? Deoarece ei n-au fost dreți în ceea ce spusese despre Dumnezeu.

Totuși, dacă citești prin cartea lui Iov, vei descoperi că, în tot ceea ce ei au spus despre Dumnezeu în predicile adresate lui Iov, n-a fost niciun singur lucru care, faptic, să fie greșit. Totul a fost corect.

Pe de altă parte, dacă citești ce le-a răspuns Iov în amărăciunea și autocompătirea sa, vei descoperi că Iov Îl acuză pe Dumnezeu cu privire la multe lucruri. Doar ocazional a spus cuvinte de credință. Cea mai mare parte din ceea ce el a spus despre Dumnezeu a fost total greșit și rău.

Totuși, la sfârșit de tot, Dumnezeu spune că Iov vorbise drept despre El și că cei trei predicatori spusese lucrurile greșite. Unde au greșit acești predicatori?

Ei au greșit pentru că l-au judecat pe Iov spunându-i că pierderea averii, a copiilor și a sănătății lui a însemnat judecata lui Dumnezeu pentru anumite păcate secrete din viața sa. Așa-zisa lor „judecată” a fost total greșită. Ei judecaseră pe nedrept un om al lui Dumnezeu, după aparențele exterioare; și mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor într-o așa măsură încât El le-a cerut să meargă și să-i ceară lui Iov (omul față de care ei greșiseră) să se roage pentru ei, dacă doreau să fie iertați.

Ai făcut oare vreodată ceea ce au făcut acei predicatori? Dacă da, fii sigur că mânia lui Dumnezeu se aprinde și împotriva ta. Calea cea mai sigură este să nu-i judeci niciodată pe alții. Lucrurile secrete aparțin lui Dumnezeu. Lasă-I-le Lui să le judece.

Și de ce Dumnezeu a ignorat și a trecut peste multele cuvinte rele ale lui Iov? În primul rând, pentru că Dumnezeu a văzut sinceritatea inimii lui Iov și a înțeles că multe din afirmațiile grele ale lui Iov au fost rezultatul presiunii cu care s-a confruntat datorită bolii și a supărării lui. Ele nu erau ceea ce Iov gândea cu adevărat în inima lui. Totuși, ceea ce Iov a spus a fost greșit.

Dar, în final, Dumnezeu a putut să ierte și să ignore cuvintele lui Iov pe un temei drept, datorită unui motiv: De îndată ce Iov și-a realizat nebunia el și-a RETRAS imediat cuvintele (*Iov 42:6*). Și ele au fost imediat șterse din prezența lui Dumnezeu, astfel încât ceea ce a rămas în urmă acum erau numai cuvintele bune pe care el le rostise.

Așa de mare este puterea iertării și a îndreptării lui Dumnezeu de a șterge urmele trecutului unui om. Vestea bună a evangheliei este că noi ne putem retrage și ne putem lua înapoi cuvintele greșite pe care le-am rostit împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor, și ele vor fi șterse din înregistrarea vieții noastre. Dar trebuie să facem acest lucru acum, în timp ce suntem încă în viață – înainte de a muri. Cu cât suntem mai sinceri, cu atât mai grabnici vom fi să facem acest lucru.

În înregistrarea cuvintelor lui Iov, tot ceea ce poate cineva citi acum sunt cuvinte ca:

„Domnul a dat, și Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!....Ce! primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?Iată, dacă mă va ucide, totuși voi nădăjdui în El;.....Dar știu că Răscumpărătorul meu este viuDar El știe ce cale am urmat;..... Iată, eu sunt nimic; ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură..... De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și în cenușă (Iov 1:21; 2:10; 13:15; 19:25; 23:10; 40:4; 42:6).

Toate acestea sunt cuvinte bune. Și ele reprezintă tot ceea ce conține înregistrarea. Dar poți spune că Iov a rostit de asemenea o mulțime de alte cuvinte. Ele se pot afla în cartea lui Iov din Biblie. Dar Dumnezeu spune: „Arată-mi-le în înregistrarea Mea din ceruri despre viața lui Iov”. Și tu te uiți – și nu poți găsi scris acolo nici măcar unul din cuvintele rele pe care le-a rostit Iov. Ele toate au fost șterse. Astfel este rezultatul pocăinței și al curățirii adevărate.

Cât de bun este Dumnezeu, și cât de minunată este calea prin care El ne îndreptățește.

Ai rostit cuvinte împotriva lui Dumnezeu? Mărturisește-I-le lui Dumnezeu și cere-I iertarea Lui acum. El te va îndreptăți imediat.

Ai adresat oamenilor cuvinte rele – chiar și accidental, sau sub presiune? Mărturisește-le oamenilor implicați imediat și cere-le iertarea. Nu poți fi îndreptățit dacă nu ceri oamenilor iertarea lor. Nu contează dacă ei te iartă sau nu. Dacă nu te iartă, lipsa milei lor va aduce asupra capului lor judecata fără milă a lui Dumnezeu în ziua de pe urmă (*Iacov 2:13*). Dar tu îți vei fi curățit cazierul cerând iertarea lor.

Dacă ai căutat să faci pace cu un fariseu și el nu dorește să facă pace cu tine, responsabilitatea ta este încheiată. Nu e nevoie să te ploconești pe la ușa lui tot timpul încercând să-l faci să te ierte. Nu. Lasă-l în pace și lasă-l pe Dumnezeu să se ocupe de el. Poți uita de el. Știm cu toții că Iov a fost sfințit prin suferințele prin care a trecut. Acesta a fost scopul principal al tuturor suferințelor lui. Dar a fost de asemenea și un produs secundar: Dumnezeu a folosit suferințele dreptului Iov ca să arate răutatea oamenilor religioși care-l vizitau. Ei l-au acuzat pe Iov fără să cunoască adevărul – exact așa cum mulți oameni îi acuză astăzi pe oamenii drepti. Majoritatea acuzațiilor pe care le fac oamenii sunt bazate pe zvonuri și rar pe baza unei cunoașteri de primă mână.

Isus n-a judecat NICIODATĂ pe cineva pe baza zvonurilor (ce au auzit urechile Lui). Dar El a fost chiar și mai radical: El niciodată n-a judecat pe cineva nici pe baza cunoașterii de primă mână (ce au văzut ochii Lui) (*Isaia 11:3*). Există foarte, foarte puțini credincioși în întreaga lume care sunt așa de radicali cum a fost Isus în această chestiune.

Fariseii îi privesc pe alții îndeaproape ca să-i judece

În *Marcu 3:2*, se spune că atunci când Isus a intrat în acea zi în sinagogă, dușmanii Lui „*Îl pândeau*”. Fariseii sunt întotdeauna așa – ei privesc viața altor credincioși foarte, foarte îndeaproape ca să găsească în ei o greșală sau alta.

Ei analizează ce poartă surorile, să vadă dacă hainele lor sunt conforme „standardului simplu” față de care se așteaptă să trăiască credincioșii. Se uită să vadă dacă poartă vreo bijuterie sau dacă au ruj pe buze. Se uită la alți credincioși să vadă dacă au televizor sau alte semne ale mondenității. Urmăresc copiii altora să găsească vreun defect în ei. Chiar dacă nu găsesc nimic, ei judecă oricum cu opiniile din mintea lor. Ascultă atent ceea ce spun alți credincioși ca să-i prindă cu anumite cuvinte greșite.

Și cu cât ești mai supărat, sau mai invidios pe un alt credincios, cu atât mai probabil îi vei urmări viața și mai îndeaproape ca să găsești unele defecte în el. Într-adevăr, pot exista unele greșeli neînsemnate în viața lui, sau în îmbrăcămintea soției lui, sau în casa ori familia lui. Dar Dumnezeu le va folosi ca să demaște răutatea din inima noastră.

Dumnezeu folosește slăbiciunile și eșecurile oamenilor evlavioși ca să demaște răutatea aceluia care îi judecă.

Domnul spune: *„Căci în poporul Meu se găsesc oameni răi; ei pândesc ca păsărarul care întinde lațuri, întind curse și prind oameni. Cum se umple o colivie de păsări, așa se umplu casele lor prin vicleșug..... „Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri”, zice Domnul, „să nu-Mi răzibun Eu pe un asemenea popor?” (Ieremia 5:26, 29).*

Fariseii *„Îl pândeau, ca să prindă vreun cuvânt din gura Lui, pentru care să-L poată învinui” (Luca 11:54).* Cu o altă ocazie, *„au trimis la Isus pe unii din farisei și irodieni, ca să-L prindă cu vorba” (Marcu 12:13).*

Urmașii acelor farisei, „care-i privesc pe alții îndeaproape”, se găsesc din abundență în creștinismul de astăzi. Haideti să fim *„prudenți ca șerpii”* când ne mișcăm prin mijlocul lor, *„ca niște oi în mijlocul lupilor” (Matei 10:16).* Una dintre căile cele mai rapide de a deveni un fariseu de primă clasă este prin a începe *„să-i urmărești îndeaproape pe alți credincioși”.*

Dacă vrei să eviți să devii un fariseu, sfârșește o dată pentru totdeauna cu urmărirea îndeaproape a altora – căci acest lucru nu este niciodată făcut cu un motiv bun, de a-i ajuta, ci întotdeauna cu ideea de a-i judeca.

Oricum nu putem să scăpăm de fariseism doar eliminând din viața noastră acele caracteristici ale fariseismului despre care îi auzim pe alții vorbind în adunări, sau despre care citim în *Comorile Ascunse*. Lista este nesfârșită. Dacă nu-L lăsăm pe Duhul Sfânt să se ocupe de noi în mod radical, nu vom fi niciodată liberi. Putem elimina un simptom al fariseismului din viața noastră și să avem încă boala în noi.

Ai trăit vreodată (măcar o dată) experiența Duhului Sfânt descoperindu-ți un aspect al fariseismului din viața ta, de care nu auzisei vorbindu-se niciodată că i s-ar fi întâmplat unui alt frate slujitor?

Dacă nu, aş putea spune să tu nu mergi pe calea nouă și vie. Tu trăiești prin pomul cunoștinței binelui și răului – binele și răul îți sunt arătate de altcineva. Un frate s-a luminat asupra sieși însuși și el împărtășește acel lucru în adunare, iar tu capeți lumină. Fără îndoială, ești drept și te descotorosești de acel un lucru de care s-a vorbit. Dar trăiești pe baza unei cunoașteri a binelui și a răului de mîna a doua – și acest lucru aduce întotdeauna moartea. Ai nevoie să înveți să trăiești prin pomul vieții (Duhul Sfânt).

Omul rănit a fost un test pentru trecători

Mila este un atidot foarte important pentru fariseism.

A fi milos față de alții înseamnă mai mult decât a-i ierta pe aceia care ne-au rănit sau care ne-au făcut rău. Înseamnă a face bine altora aflați în nevoie.

În pilda bunului Samaritean, Isus a explicat ce înseamnă „mila” (*Luca 10:25-42* – vezi

Folosirea cuvântului „milă” din *versetul 37*).

Acolo citim despre un învățător al Legii care l-a întrebat pe Isus cum să moștenească viața veșnică. Isus i-a răspuns că viața veșnică se moștenește iubindu-L pe Dumnezeu cu toată inima și iubindu-l pe aproapele lui ca pe el însuși. Dar învățătorul Legii (la fel ca mulți învățători ai Bibliei de astăzi), „vrând să-și îndreptățească” lipsa de dragoste pentru unele categorii de oameni (*versetul 29*), l-a întrebat pe Isus la cine se referea cuvântul „aproapele”. Autoîndreptățirea lui l-a legitimat imediat drept un fariseu și Isus i-a răspuns întrebării lui printr-o ilustrare.

În pildă, citim mai întâi de toate despre un preot (un bătrân al casei lui Dumnezeu) care l-a ignorat pe omul bătut de pe marginea drumului. El a văzut nevoia umană acolo și a fost indiferent față de ea. A considerat probabil că omul era pedepsit de Dumnezeu pentru unele păcate ascunse din viața lui. Sau poate că l-a găsit vinovat că a mers pe drum noaptea târziu neînsoțit. El era exact ca cei trei predicatori care i-au predicat lui Iov. Ce ageri suntem când vedem oamenii suferind, în loc să-i ajutăm, să atribuim în schimb acea suferință tuturor tipurilor de greșeli pe care ni le imaginăm că le-ar fi făcut. Cât de indiferenți suntem la nevoia omenească! „*Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc*” ne spune Domnul, „*Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine*”. „Doar mi-ați cântat cântece și Mi-ați predicat dar niciodată nu M-ați ajutat în nevoile Mele.”

Preotul a fost mai interesat să ajungă la adunarea din Ierusalim la timp, decât să ajute o ființă umană aflată în suferință. Amintește-ți că o mulțime de oameni care ajung la timp la toate adunările, merg în final în Iad.

Mai târziu, un levit (un frate al casei lui Dumnezeu) a trecut de asemenea pe acolo și a fost și el testat de Dumnezeu. Și el a căzut testul. Și el vroia tot să ajungă la timp la adunare și era indiferent nevoii umane.

Acești doi oameni religioși au dorit să ajungă la adunare ca să-L audă pe Dumnezeu vorbindu-le. Prea puțin au realizat ei că Dumnezeu deja le vorbise pe drumul lor către adunare – și că ei îi întorseseră o ureche surdă. Niciodată nu L-au auzit pe Dumnezeu spunându-le despre cântecele, rugăciunile și religia lor că erau toate inutile, deoarece erau indiferenți la suferințele unui om în nevoie, pe care l-au întâlnit pe drum.

Dumnezeu folosește suferințele oamenilor evlavioși ca să testeze inimile acelor care îi văd suferind. Niciunul dintre noi nu poate arunca o piatră în acești doi oameni religioși, căci la un moment dat noi toți ne-am comportat ca ei. Dacă ne regăsim în levitul și în preotul din pildă, atunci haideți să ne pocăim și să căutăm să fim total diferiți în zilele care vin.

Avem nevoie să înțelegem că, la fel ca preotul și levitul, noi am fost de asemenea puși pe acest pământ de către Dumnezeu ca să-L reprezentăm pe El. Și trebuie să ne pocăim de faptul că nu L-am reprezentat corect.

În final, a apărut un samaritean disprețuit (un frate care aparținea unei alte denominațiuni, care nu avea o doctrină așa de pură cum avea preotul și levitul) pe care Dumnezeu l-a folosit ca să-l ajute pe omul bătut.

Acel samaritean nu era nici bătrân în biserică, nici predicator. El era doar unul dintre acei oameni discreți care cutreieră făcând bine altora, căutând oportunități de a-i ajuta pe aceia în nevoie, fără ca altcineva să știe. El nu l-a judecat pe acel om bătut. A realizat că acea nenorocire i s-ar fi putut întâmpla și lui. Și prin urmare el a fost milos. S-a lepădat de sine și și-a petrecut timpul și banii ca să-l ajute pe fratele aflat în nevoie.

Acolo vedem ce este cu adevărat calea nouă și vie prin trup: manifestarea lui Hristos în trup este DRAGOSTEA manifestată în trup. Este MILA manifestată în trup. Este BUNĂTATEA manifestată în trup.

Eșecul fiului risipitor l-a testat pe fratele lui mai mare

În povestea fiului risipitor, vedem încă un exemplu al fratelui mai bătrân care este complet indiferent nevoilor fratelui său mai mic (*Luca 15:11-32*). Tot ceea ce face el este să-l judece pe fratele căzut.

Dacă ești un bătrân în biserică, și un frate din părtășia ta a alunecat sau a căzut, trebuie să te întrebi de ce ai fost așa de insensibil încât să nu știi despre alunecarea lui până în final, când a căzut de tot. De ce ai descoperit alunecarea lui numai după ce a devenit o informație publică pentru toată lumea din biserică? Cum de nu l-ai avertizat niciodată, mai devreme? Tu ești acela care are nevoie în primul rând să se pocăiască de inima împietrită și insensibilă. Iar motivul inndiferenței tale ar putea fi acela că tu însuși ești ocupat majoritatea timpului cu propriile interese, cu interesele familiei tale și cu opiniile bune ale altora din biserică ta sau ale altor frați mai bătrâni de oriunde altundeva. Drept urmare, nu ai avut deloc timp să te gândești la nevoile turmei tale. Și când acel frate a căzut și a ajuns la nivelul porcilor, ce spui atunci?

Spui: „Știam că așa se va întâmpla. Când a părăsit biserica, i-am spus că îi va merge rău și că va sfârși cu porcii. Vezi ce s-a întâmplat acum.” Privești cu nesaț faptul că acel frate căzut se află într-o condiție groaznică și că tu însuși te-ai dovedit drept!!

Există mult mai mult fariseism în carnea noastră decât conștientizăm. În cea mai mare parte a timpului, suntem mult mai interesați să ne dovedim drepti, decât să-i ajutăm pe alții. Isus nu a venit pe pământ ca să fie dovedit drept. El a venit ca să-i caute și să-i salveze pe aceia care erau pierduți. Ne dăm noi oare seama cât de neasemănători Îi suntem?

Vezi tu cât de satanic este spiritul tău – foarte diferit de acela al inimii de tată a lui Dumnezeu – când te delectezi văzând un frate printre porci? Tatăl nu s-a bucurat când fiul lui a ajuns printre porci. El a plâns. Iată cum simte Dumnezeu față de cei căzuți. Și fiecare tată adevărat din biserică va fi îndurerat în felul acesta. Dar, la fel ca în timpul lui Pavel, chiar și astăzi, biserica are nenumărați învățători, dar nu și mulți părinți (*1 Corinteni 4:15*).

Prea puțin realizezi tu că Dumnezeu a folosit căderea fratelui tău ca să expună condiția rea a inimii tale proprii. Tu ești acela pe care Dumnezeu îl testează când cade fratele tău. *“Iată, am necaz pe astfel de păstori!”* spune Domnul (*Ezechiel 34:10*).

Același lucru se aplică soțului/ soției care este insensibil/ă la nevoile spirituale, fizice și emoționale ale soției lui/ soțului ei.

Condiția lui Lazăr a testat omul bogat

De ce a mers în iad bogatul (la poarta căruia stătea cerșetorul sărac Lazăr)? Deoarece el a fost indiferent față de nevoia umană. Focul pe care l-a întâlnit în iad era focul mâniei lui Dumnezeu – același foc al miniei lui Dumnezeu care s-a aprins împotriva lui Elifaz, Bildad și Țofar și care s-a aprins și împotriva fariseilor din sinagogă când Isus a mers acolo (*Luca 16:19-31*).

Poate că bogatul l-a judecat pe săracul Lazăr spunând că trebuie să fi fost vreun păcat ascuns în viața lui Lazăr de a ajuns așa de lipsit și neajutorat în viață. Trebuie să fi considerat că el însuși fusese binecuvântat cu bunăstare materială și cu sănătate doar pentru că Dumnezeu îl găsisse credincios.

Nici n-a realizat că starea lui Lazăr era un test pentru el. A continuat să se amăgească până într-o zi când s-a trezit în iad. Ce șoc trebuie să fi avut când s-a văzut în iad împreună cu episcopii care îl înșelase în templu și în sinagogi cu o religie falsă care consta doar din ritualuri, fără dragoste divină. Șocul lui trebuie să fi fost și mai mare când a văzut că omul pe care-l disprețuise toată viața – Lazăr – a fost în final așezat în rai.

Dar el nu este singurul bogat care a gândit așa. Sunt mulți credincioși bogați astăzi care gândesc exact așa. Ei cred că banii, sănătatea și salariul lor mare etc. sunt toate indiciile ale binecuvântării lui Dumnezeu și sunt indiferenți față

de nevoile altora din jur care suferă. Nici nu-și dau ei seama cum îi testează Dumnezeu prin alți credincioși evlavioși din jurul lor care suferă.

Sunt multe, multe surprize pe care urmează să le aibă fariseii religioși când vor ajunge în veșnicie. Cu cât am înțeles mai mult adevărul lui Dumnezeu, cu atât mai mare este pericolul să devenim farisei. Astăzi, aceia dintre noi care au privilegiul auzirii celei mai pure și mai scripturale doctrine pe care o predică cineva din țara aceasta se află în cel mai mare pericol de a deveni super-farisei, mai presus de toți ceilalți farisei din alte denominațiuni.

Dumnezeu folosește suferințele oamenilor evlavioși ca să demaște răutatea acelor care sunt indiferenți la suferința lor.

Femeia prinsă în adulter i-a testat pe acuzatorii ei

Când fariseii au adus la Isus femeia prinsă în adulter ca să fie omorâtă cu pietre, Dumnezeu a folosit acel păcat al femeii ca să expună răutatea inimilor acelor farisei (*Ioan 8:1-12*).

Dumnezeu folosește până și păcatele păcătoșilor căzuți ca să arate răutatea acelor care îi acuză. Dacă nu auzim cuvântul lui Isus vorbinu-ne inimii noastre spunând mereu: „*Nu judecați. Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra*”, vom sfârși ca mulțimea fariseilor și vom fi alungați pentru veșnicie din prezența lui Isus

Amintiți-vă că Isus n-a fost niciodată împotriva păcătoșilor. El a fost doar împotriva fariseilor.

CAPITOLUL 7

CREDINȚĂ, ZDROBIRE ȘI BIRUINȚĂ

„Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești” (Efeseni 6:12)

Fiecare credincios care este viu spiritual se va găsi în mijlocul unei lupte cu forțele celui rău. Aceia care sunt morți spiritual, însă, nu vor simți această luptă pentru că ei sunt ca soldații morți pe câmpul de luptă, pe care dușmanul îi ignoră. Cei care se luptă cu carnea și cu sângele sunt de asemenea ignorați de Satan, pentru că el îi lasă singuri să se certe și să se războiască cu ființele umane. Numai aceia care sunt dedicați cu toată ființa și care ard pentru Domnul sunt o amenințare pentru Satan, și pot duce bătăliile Domnului.

Efeseni 6:18,19 ne îndeamnă să veghem întotdeauna și să ne rugăm cu stăruință pentru toți credincioșii, mai ales pentru cei care predică Cuvântul lui Dumnezeu cu credincioșie, având în vedere că ei sunt țintele principale ale furiei vrăjmașului.

Un exemplu din Vechiul Testament

În *2 Cronici 20*, vedem o imagine a modului cum putem duce acest război împotriva lui Satan. Acolo citim despre o mare mulțime care a venit împotriva împăratului Iosafat. Dar Iosafat a procedat bine când, confruntat fiind cu atât de mulți dușmani, el a pus întreaga națiune a lui Iuda să-L caute pe Dumnezeu în post și rugăciune. Apoi el s-a rugat lui Dumnezeu recunoscând înaintea lui Dumnezeu slăbiciunile lor, nebunia și credința lor. El a spus: *„O! Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintea noastră; și noi nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (versetul 12).*

Acesta este secretul tuturor rugăciunilor eficiente – recunoașterea slăbiciunii proprii, a nebuniei noastre și încrederea că Dumnezeu va duce bătălia totalmente pentru noi.

Slăbiciunea alesei lui Dumnezeu

Isus a înfățișat „aleasa” (biserica) ca pe o văduvă săracă, neajutorată, bătrână, care trebuie să lupte împotriva unui vrăjmaș puternic, fără niciun ajutor omenesc sau alte resurse pământești (*Luca 18:1-7*). Numai atunci când ne recunoaștem slăbiciunea în acest fel ajungem să putem depinde de Domnul. Numai atunci ne putem exercita credința.

Dumnezeu blesteamă cu uscăciune pe aceia care se bazează pe resurse umane. El a spus: *„Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul!” (Ieremia 17:5).*

Mulți sunt în mod constant învinși de păcat și doborâți de Satan doar pentru că ei sunt puternici în ei înșiși. Ei au opinii tari despre oricine și orice, rostesc cuvinte înțepătoare și sunt grabnici la a-i judeca pe alții. Dumnezeu îi lasă pe astfel de credincioși singuri și ei nu devin niciodată biruitori.

Cu siguranță că aceia care argumentează și se ceartă nu sunt slabi și fără putere. Ei sunt puternici și de aceea sunt ținte ușoare pentru Satan – pentru că el întotdeauna câștigă bătălia cu aceia care se ceartă. Așa a câștigat în Eden bătălia cu Eva. Nu intra niciodată în vreo dispută cu soțul sau cu soția ta sau cu oricine altcineva – pentru că niciodată nu vei câștiga. Întotdeauna Diavolul este acela care câștigă.

De asemenea, aceia care se răzbună pe alții dovedesc prin aceasta că ei sunt oameni puternici, capabili să-și rezolve singuri problemele. Văduva neputincioasă trebuie să se roage de judecător (*Luca 18:2*), nicidecum oamenii puternici!!

Alții sunt puternici datorită conturilor bancare mari sau pentru că se pot încrede în angajatorii lor că le vor plăti salariul cu fidelitate la întâi ale fiecărei luni. Încrederea lor nu este în Dumnezeu, ci în om. Și de aceea ei sunt uscați.

Numai atunci când ajungem la sfârșitul resurselor noastre proprii, poate Dumnezeu lucra din plin ca să ne ajute. Isus a așteptat până când Lazăr a murit – cu alte cuvinte, până când și-a pierdut toată puterea lui – înainte ca El să vină să-l ajute. Chiar și astăzi El ne așteaptă să ajungem la același punct zero. Iosafat a mărturisit că el nu știa ce să facă – și aceasta este o mărturisire bună de făcut, întrucât Dumnezeu a promis să dea înțelepciune tuturor acelor care își mărturisesc lipsa ei. Dar trebuie să cerem înțelepciunea cu credință (*Iacov 1:5,6*). Și acest lucru este ceea ce Iosafat a făcut. El nu și-a recunoscut numai neputința și lipsa înțelepciunii, ci a terminat rugăciunea cu exprimarea încrederii absolute în Dumnezeu. El a spus: „*Dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine*”. Cu alte cuvinte, el I-a spus lui Dumnezeu: „Noi așteptăm ca tu să lucrezi pentru noi”. **ȘI DUMNEZEU A LUCRAT!!**

Trei categorii de credincioși

Există trei categorii de „credincioși” în lume:

- (1) Cei care au încredere în ei înșiși. Astfel de credincioși pot fi identificați după faptul că se roagă foarte puțin sau deloc. Și, de obicei, niciodată nu postesc și se roagă în același timp. Deși nu afirmă aceasta în cuvinte prea multe, prin lipsa rugăciunii, ei dau mărturie că pot rezolva orice situație. Astfel de credincioși nu pot face niciodată o lucrare veșnică pentru Dumnezeu.
- (2) Cei care nu au încredere în ei înșiși și care nu au încredere nici în Dumnezeu. Ei dau mărturie că nu au nici putere, nici înțelepciune. Însă ei nu cred că Dumnezeu va lucra în numele lor. Nici credincioșii aceștia nu obișnuiesc să se roage. Chiar dacă se roagă, rugăciunile lor sunt

totdeauna fără credință. Nici tipul acesta de credincioși nu pot face niciodată o lucrare veșnică pentru Dumnezeu.

- (3) Cei care nu au încredere în ei înșiși DAR care au o totală încredere în Dumnezeu. Ei sunt conștienți de lipsa lor de putere și de înțelepciune dar ei cred de asemenea că Dumnezeu îi va ajuta pe deplin și va face o lucrare în ei și prin ei. Numai tipul acesta de credincioși sunt cu adevărat spirituali și numai ei pot face o lucrare veșnică pentru Dumnezeu.

Este bine ca noi să recunoaștem că cei din Categoria 2 de mai sus sunt la fel de inutili lui Dumnezeu ca și cei din Categoria 1. Cei din Categoria 2 pot părea mai zdrobiți, dar nu sunt – întrucât necredința nu poate fi niciodată găsită alături de smerenia chistică autentică. Fără credință este imposibil să-I fim plăcuți lui Dumnezeu, nu contează cât de zdrobiți am putea părea. Numai recunoașterea nepriceperii noastre nu ne va rezolva problemele. Trebuie în același timp să ne încredem în Dumnezeu.

A mărturisi că suntem stricați, buni de nimic, inutili și nebuni nu este smerenie, ci necredință!! Dacă continuăm să mărturisim astfel de lucruri, vom rămâne pentru totdeauna inutili. Falsa umilință de genul acesta este adesea confundată cu ceea ce este autentic de către credincioșii superficiali!

Însă, Isus ne-a spus să învățăm smerenia de la El (*Matei 11:29*). Și unde Îl găsim noi pe Isus mărturisind vreodată că El este inutil și bun de nimic? Nicăieri și niciodată.

Adevărata smerenie ia locul nimicniciei totale înaintea lui Dumnezeu, așa încât Dumnezeu să poată fi totul în toate. Acesta este locul pe care Isus l-a luat ca și om. Este ceea ce și noi trebuie să facem. În acel loc umil, ne putem încrede în Dumnezeu că El va face o lucrare deplină în noi și prin noi, și că îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre.

Bătălia este a Domnului

De îndată ce Iosafat a sfârșit rugăciunea, Dumnezeu i-a trimis imediat un răspuns, spunându-i: „*Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de această mare mulțime, căci LUPTA NU ESTE A VOASTRĂ, CI A LUI DUMNEZEU... Nu veți avea de luptat de data aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea mântuirea Domnului care este cu voi*” (*versetul 15, 17*).

Cui spune Dumnezeu astăzi aceleași cuvinte?

Numai acelorora din Categoria 3 pe care am prezentat-o mai sus. Roagă-te în credință și rostește cuvinte de credință și Îl vei vedea tot timpul pe Dumnezeu lucrând scăparea pentru tine. Aceia care se încred în Domnul vor vedea că niciodată nu vor fi dezamăgiți sau dați de rușine (*Romani 9:33*). Dar aceia care își mărturisesc doar neajutorarea, vor descoperi că sunt dați de rușine mereu de către vrăjmaș. Nu este suficient să ari terenul tare (să te pocăiești și să fii zdrobit). Noi trebuie de asemenea să semănăm sămânța (cuvântul de credință) în el, dacă vrem să obținem o recoltă la timpul secerișului. Aceia care continuă

doar să sape pământul tare, fără să semene nicio sămânță, nu vor obține nimic. Satan va dori, fie să ne oprească de tot din săpatul pământului tare, fie să ne țină săpând până la sfârșitul vieții!! În oricare variantă, el își împinește scopurile.

Haideți să mărturisim că Dumnezeu îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (*Romani 16:20*). Satan nu are niciun loc pe limbile noastre ca să ne facă să ne pierdem cumpătul sau să ne facă să-i clevetim pe alții. El n-are niciun loc în ochii noștri ca să ne facă să poftim după alte femei. Nu. Locul lui este sub picioarele noastre – ÎNTOTDEAUNA!!

Iosafat L-a lăudat pe Domnul imediat ce a auzit acele cuvinte ale Domnului. A doua zi dimineța, el a pus „*cântăreții pentru Domnul și pe aceia care aduceau laude îmbrăcați în podoabe sfinte*” în fruntea armatei, ca să-i conducă pe soldații lui Iuda în bătălie. Și de îndată ce au început să cânte și să-L laude pe Domnul, Domnul i-a înfrânt pe dușmani (*versetele 21,22*).

Lăudându-L pe Domnul în podoabe sfinte

Duhul de laudă, care exprimă credința noastră în Domnul, este acela care-l pune pe fugă pe dușman. Vedem mai departe în acel pasaj din Vechiul Testament că ei lăudau pe Domnul în veștimente sfinte. Acesta este echilibrul de care avem nevoie în biserică – spiritul de laudă și de sfințenie. Din această perspectivă, întâlnim în creștinism, din nefericire, credincioși aflați la cele două extreme

Pe de o parte, îi întâlnim pe aceia care nu duc vieți sfinte, dar care-L laudă pe Dumnezeu cu voce tare și cu o încărcătură emoțională ridicată. Ei Îl laudă pe Domnul în alte limbi în adunări și apoi merg acasă și țipă la soțiile lor în limba maternă!! Aceasta este o extremă a înșelătoriei. Pentru persoana emotivă, care nu are discernământ, astfel de zgomote și de emoții pot părea cerești. Dar aceia care au discernământ vor recunoaște că toți „*cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu*” (*Romani 8:8*), nu contează cât de emoțional cântă în „limbi” sau cât de tare Îl laudă pe Domnul.

La cealaltă extremă, îi vedem pe mulți care se judecă cu sinceritate pe ei înșiși și care caută să trăiască vieți evlavioase, dar care niciodată nu par a avea spiritul de laudă în viața lor. Ei par a crede doar în porunca „*îndemnați-vă unul pe altul tot timpul*” - și arată atât de serioși și de triști în timp ce fac aceasta!

Despre Isus este scris în *Evrei 2:12* că El face două lucruri în mijlocul bisericii:

- (1) Vestește Numele Tatălui.
- (2) Cântă laude Tatălui.

Isus nu este doar Trimisul Tatălui Care ne aduce Cuvântul Lui, ci este de asemenea Conducătorul laudelor și Liderul cântării în biserică.

Acestea sunt, deci, cele două domenii în care noi toți trebuie să-L urmăm pe Isus ca Înainte Mergător al nostru și ca Frate Bătrân în adunările bisericii.

Când ne ridicăm ca să împărtășim Cuvântul în biserică, Numele Tatălui nostru este Acela pe care trebuie să-L vestim iar nu pe al nostru. Nu suntem chemați să ne ridicăm și să le arătăm altora cât de bine putem predica sau cât de credincioși am fost săptămâna trecută. Nici să-i lovim pe oameni în cap cu un anume cuvânt pe care l-am descoperit în Scripturi legat de lipsa lor!! Toată predicarea de acest fel este pământească, emoțională și demonică, și este o necinsită rușinoasă a Numelui Domnului. Doar mărturia lui Isus este duhul întregii prorocii unse (*Apocalipsa 19:10*).

Trebuie de asemenea să-L urmăm pe Isus în înălțarea vocilor noastre ca să-L lăudăm pe Tatăl în biserică. Nu este suficient să ne rugăm. Trebuie de asemenea să-L lăudăm pe Dumnezeu. Zece leproși L-au rugat pe Isus pentru vindecare. Numai unul L-a lăudat. Din nefericire, în biserica de astăzi proporția este aproximativ aceeași.

O victorie desăvârșită

Rezultatul căii alese de către Iosafat în bătălie a fost acela că „*nimeni* (dintre dușmani) *nu scăpase*” (*versetul 24*). Ce înseamnă aceasta pentru noi este că, dacă abordăm lupta împotriva lui Satan în același fel – cu credință și laudă – nicio singură problemă din cele ale noastre nu vor rămâne nerezolvate. *2 Cronici 20* începe cu „*o mare mulțime de dușmani* (probleme)”, dar sfârșește cu „*niciun dușman* (problemă) *scăpat*”.

Dumnezeu este pe deplin capabil să rezolve fiecare problemă din viața noastră. Poporul lui Iuda s-a îmbogățit din prăzile bătăliei (*versetul 25*). Și aceasta este de asemenea calea noastră de îmbogățire spirituală.

Citim mai departe că „*groaza Domnului a apucat toate împărățiile celorlalte țări, când au auzit că Domnul luptase împotriva vrăjmașilor lui Israel. Și împărăția lui Iosafat a fost liniștită, și Dumnezeuul lui i-a dat pace de jur împrejur*” (*2 Cronici 20:29, 30*). Și astăzi rămâne pentru oamenii lui Dumnezeu o odihnă asemănătoare peste toată puterea dușmanului.

Îndurând până la sfârșit în laudă

Trist este că Iosafat a uitat ce a învățat în acea zi; a alunecat și s-a compromis spre sfârșitul vieții lui.

Citim în *2 Cronici 20:35* că Iosafat a acționat rău și s-a aliat cu Israelul idolatru încă o dată – de această dată cu fiul ticălos Ahazia al lui Ahab. Observați că Duhul Sfânt spune că Iosafat a acționat nelegiuit și nu prostește. Prima dată când Iosafat s-a compromis, a fost prost. A doua oară, a fost rău. „*Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, așa se întoarce nebunul la nebunia lui*” (*Proverbe 26:11*).

Mulți care au învățat odată „*să-L laude pe Domnul în splendoare sfântă*”, nu par să fie capabili să îndure până la sfârșit cu aceeași statornicie. Undeva, pe drum, ei se compromit încă o dată. Dar nu trebuie să fie așa cu noi. Dumnezeu este atotputernic în ajutorul pe care ni-l oferă ca să îndurăm până la sfârșit.

Lăudându-L pe Domnul în credință

Îl lăudăm pe Domnul tot timpul și pentru toate, nu pentru că „ar fi putut fi mai rău” (așa cum îi învață psihologii pe pacienți să spună), ci pentru că „n-ar fi putut fi mai bine” – pentru că Dumnezeu face ca totul să lucreze pentru binele nostru (*Romani 8:28*). Aceasta este lauda credinței.

Ne putem uita în urmă la viața noastră trecută și vedem cum Dumnezeu a făcut multe lucruri pe care noi le-am considerat ca fiind rele pentru noi, dar care s-au întors tocmai spre binele nostru. Domnul va face același lucru și în viitor. Dacă noi credem acest lucru, atunci Îl vom lăuda pe Domnul tot timpul.

În *Psalmul 106:12*, citim, „*ATUNCI ei au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudele Lui*”. Citim acolo că israeliții care au părăsit Egiptul L-au putut lăuda pe Dumnezeu numai DUPĂ ce i-au văzut pe toți dușmanii lor îngropați sub Marea Roșie (*versetul 11*).

Aceasta înseamnă să trăiești prin vedere – să-L lăudăm pe Dumnezeu după ce El ne-a rezolvat toate problemele noastre. Dar acest lucru era tot ce putea fi posibil sub Vechiul Legământ, pentru că ei nu puteau trăi prin credință.

Dar acum, sub Noul Legământ, capetele noastre sunt unse cu undele Duhului Sfânt și noi Îl lăudăm pe Dumnezeu „*în prezența vrăjmașilor noștri... pentru că Domnul este Păstorul nostru și ne duce la ape de odihnă*” (*Psalmul 23:5,1,2*). Acum Îl putem lăuda pe Dumnezeu chiar și atunci când Marea Roșie nu s-a despicat pentru noi și Egiptenii sunt pe urmele noastre, și când munții ne împrejmuiesc din toate părțile. Acesta este izvorul care țâșnește dintr-o credință vie în Dumnezeul Atotputernic.

Chiar în valea umbrei morții nu ne temem de niciun rău pentru că noi credem că niciun fir de păr din capul nostru nu poate fi atins de către vrăjmașii noștri, fără permisiunea Tatălui nostru Ceresc.

La fel ca Isus, le putem spune vrăjmașilor: „*N-ai avea nicio putere împotriva Mea dacă nu ți-ar fi fost dată de sus*” de Tatăl nostru Ceresc (*Ioan 19:11*). De aceea, nu avem niciodată vreun motiv să ne autocompătimim, să ne plângem sau să murmurăm cu privire la circumstanțele noastre sau ale altcuiva.

Dumnezeu poate face chiar și greșelile pe care le-am comis să lucreze pentru binele nostru suprem.

Dumnezeu îi folosește pe aceia care au eșuat

Petru a putut deveni un apostol milos numai după ce a greșit și a căzut de trei ori în păcatul lepădării de Domnul. Cu siguranță că n-a fost voia perfectă a lui Dumnezeu ca Petru să păcătuiească în așa hal. Dar vedem totuși că Dumnezeu a permis aceasta ca să facă o lucrare în Petru. L-a făcut delicat și înțelegător față de aceia care eșuaseră în viață.

Isus n-a păcătuit niciodată, nici măcar o singură dată și, cu toate acestea, El a fost infinit de compătitor și de milostiv față de păcătoși. Dar cu restul rasei lui Adam nu se întâmplă la fel. Aceia care n-au căzut niciodată într-un păcat mare sfârșesc de obicei prin a fi duri, nemiloși și disprețuitori față de păcătoși.

Când ne uităm la circumstanțele prin care Petru a căzut în acest păcat greu, vedem că Dumnezeu ar fi putut preveni cu ușurință confruntarea lui cu ispita lepădării de Domnul. Totuși, Dumnezeu a ales să nu-l protejeze de acele momente de ispitire.

În *Ioan 18:15-18* vedem că Ioan și Petru L-au urmat pe Isus până la curtea marelui preot. Cum Ioan îl cunoștea pe marele preot, ușierul l-a lăsat să intre. Dar Petru n-a putut intra. Așa că Ioan a venit și a vorbit cu ușierul și a obținut inclusiv permisiunea pentru Petru. A părut a fi un lucru bun, în acel moment. Dar observați faptul că Petru n-ar fi păcătuit în acea noapte, dacă Ioan nu l-ar fi băgat pe Petru în curte – pentru că în curtea aceea Petru a fost luat la întrebări și acolo s-a lepădat de Domnul de trei ori (*Vezi Ioan 18:17,25,27*).

Am putea pune deci întrebarea: „De ce a permis Dumnezeu să se întâmple acest lucru? De ce nu L-a oprit pe Petru să intre în acea curte?” A fost oare o greșală din partea lui Dumnezeu? Nu. Dumnezeu, în suveranitatea Sa, i-a permis lui Ioan să-l aducă pe Petru înăuntru, așa încât, prin căderea lui, Petru să capete o învățătură. El n-ar fi putut deveni liderul apostolilor și evanghelistul conducător al bisericii primare, fără să-și fi completat acest curs din educația lui.

Satan avea agenții lui pregătiți ca să-l ispitească pe Petru, dar trebuia să obțină permisiunea lui Dumnezeu ca să facă aceasta. Isus însă se rugase pentru Petru să nu-și piardă credința în acel moment de cădere grozavă (*Luca 22:31,32*). Și rugăciunea lui Isus a fost ascultată. Petru a ieșit din acea experiență un om zdrobit, milos. Niciodată în viață nu i s-a mai întâmplat să-i reclame pe păcătoși cu asprime. De fiecare dată când ar fi fost tentat să facă așa, și-ar fi amintit eșecul lui și și-ar fi înmuiat acuzațiile.

Dacă ai credință, Dumnezeu poate face ca cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată în viață să lucreze pentru binele tău. În timpul celor șapte săptămâni dinaintea Rusaliilor, Petru poate că și-a dorit de multe ori ca Ioan să nu fi obținut permisiunea ca el să intre în curte în acea noapte funestă, așa încât să nu se fi lepădat de Domnul. Dar atunci el n-ar mai fi fost zdrobit și n-ar fi fost pregătit să predice păcătoșilor evanghelia în ziua de Rusalii.

Știm că Petru a predicat în continuare împotriva păcatului, pentru că el scrie în scrisoarea lui despre pășirea pe urmele lui Isus „*Care n-a făcut păcat*” și despre „*sfârșirea cu păcatul*” (*1 Petru 2:2,22; 4:1,2*). Dar acum el predica cu compasiune. De aceea I s-a dat privilegiul de a deschide ușa evangheliei evreilor în ziua de Rusalii și totodată neamurilor, în casa lui Cornelius. Dumnezeu i-ar fi putut folosi pe Iacov sau pe Ioan în oricare din aceste cazuri. Dar n-a făcut-o. El l-a folosit pe Petru – acela care a eșuat lamentabil – pentru că el putea vorbi cu o compasiune mai mare păcătoșilor îndărătnici, decât ceilalți.

David fost un altul asemenea lui Petru. Odată, când din lene s-a sustras de la mersul pe câmpul de bătălie, el a alunecat rău și a căzut în păcat – un păcat care a devenit ca o pecete neagră împotriva lui pentru tot restul vieții și secole după aceea (2 Samuel 11:1-5). Duhul Sfânt înregistrează: „Căci David făcuse ce este drept înaintea Domnului și nu se abătuse de la niciuna din poruncile Lui în tot timpul vieții lui, afară de întâmplarea cu Urie, hetitul” (1 Împărați 15:5).

Cu toate acestea, Dumnezeu a folosit eșecul lui David ca să-l zdrobească și să-l determine să scrie *Psalmul 51* – O parte de Scriptură inspirată care a binecuvântat milioane de suflete timp de secole, mai mult decât orice altă scriere a lui David. Dacă ar fi căzut într-un păcat minor, David n-ar fi putut scrie niciodată acel psalm. Căderea lui a trebuit să fie mare și adâncă și cunoscută public, astfel încât el să poată fi total umilit și zdrobit. El a fost un om zdrobit pentru tot restul vieții lui. Iar Isus se numește pe Sine Fiul lui David!!

Zdrobire prin cădere

Nu spun că ar trebui, prin urmare, să mergem și să păcătuim dacă vrem să devenim apostoli și profeți!! Nu, categoric nu. Dar dacă tu deja ai eșuat lamentabil, nu trebuie să simți că nu mai e speranță pentru tine. Încă mai poți deveni un slujitor credincios al lui Dumnezeu.

Dumnezeu tânjește să ne dea har, așa încât să trăim în biruință tot timpul. Dar El poate da har numai celui smerit. Și adesea El descoperă că ne poate smeri numai permițându-ne să cădem într-un păcat greu. Aceasta nu este cea mai bună cale. Isus a fost smerit fără să cadă vreodată în păcat. Dar Petru și David și mulți alți oameni ai lui Dumnezeu nu au fost așa de vrednici cum a fost Isus. Minunat e că Dumnezeu îi folosește chiar și pe oamenii ca Petru și David care au căzut mizerabil. Dar numai atunci când își plâng cu amar eșecurile, în pocăință – nu altfel.

Scriitorul „Epistolei către Barnaba”, din primul secol, scrie: „Când Domnul Și-a ales apostolii care urmau să vestească evanghelia Lui, El i-a ales pe aceia care erau cei mai mari păcătoși dintre toți, astfel încât să poată arăta că a venit să cheme la pocăință nu pe cei drepecți, ci pe cei păcătoși”.

Ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Petru și pentru David El va face, de asemenea, și pentru tine.

Nu te mai plânge atunci că ai păcătuیت pentru că Eva ți-a dat fructul să-l mănânci, sau pentru că Ioan i-a cerut ușierului să te lase în curte. Asumă-ți vina. Cu siguranță că n-a fost voia lui Dumnezeu ca tu să păcătuiești și să cazi. Dar acum că ai căzut, Dumnezeu poate să facă chiar și această cădere să lucreze spre slava Lui și spre binele tău – să te facă un om zdrobit, astfel încât să nu mai fii niciodată dur cu alții, pentru tot restul vieții tale. Laudă-L deci pe Domnul. Biruiește-L atunci pe Satan prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii tale. Rostește cuvinte de credință și fii un om zdrobit ca Petru și ca David pentru tot restul zilelor tale.

Dumnezeu a planificat viața noastră chiar înainte să ne fi născut. David spune: „Ochii Tăi au văzut fînța mea neîntocmită și în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele, care din zi în zi luau chip, când nu era încă nici unul din ele. Cât de nepătrunse îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine!” (Psalmul 139:16-18).

Aceasta înseamnă că, în ceruri, Dumnezeu are un jurnal pentru tine, cu numele tău pe copertă. Acel jurnal înregistrează care este planul Lui pentru viața ta – pentru fiecare singură zi în parte. Cu secole înainte să te naști, El deja scrisese cine urmau să fie părinții tăi, în ce țară urma să te naști și circumstanțele pe care El le va fi aranjat ca să te aducă la Hristos. Sunt de asemenea scrise în acel jurnal încercările prin care urma să te treacă pentru a-ți asigura o educație spirituală. Și de asemenea cum va face El ca greșelile tale să lucreze spre slava Lui. Tot ce ai de făcut acum este să-L întrebi pe Dumnezeu să-ți arate în fiecare zi ce este înregistrat în acel jurnal pentru tine. Spune-I că vrei să faci voia Lui pe pământ precum în cer, pentru că tu nu poți face niciodată un plan mai bun pentru viața ta decât acela pe care l-a făcut deja Dumnezeu pentru tine.

Laudă-L pe Domnul pentru Tatăl așa de minunat pe care îl avem în ceruri și pentru o evanghelie așa de extraordinară prin care Satan este zdrobit sub picioarele noastre și acuzațiile lui împotriva noastră sunt anulate complet.

CAPITOLUL 8

ÎL SLUJEȘTI PE DUMNEZEU SAU SLUJEȘTI BANILOR?

„Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16:13).

Cu toții știm că nu putem să-L slujim atât pe Dumnezeu, cât și pe Satan. Dar foarte puțini știu că nu putem sluji nici lui Dumnezeu și banilor în același timp.

Observați cu atenție cele patru lucruri pe care le-a spus Isus aici:

- (1) Dacă Îl iubești cu adevărat pe Dumnezeu, vei urî banii.
- (2) Dacă ții cu adevărat la Dumnezeu, vei disprețui banii.
- (3) Dacă iubești banii, aceasta dovedește că Îl urăști pe Dumnezeu.
- (4) Dacă ții la bani, aceasta dovedește că Îl disprețuiești pe Dumnezeu.

Majoritatea așa-numiților „credincioși” nu conștientizează că ei de fapt Îl urăsc pe Dumnezeu și Îl disprețuiesc, fiindcă iubesc așa de mult banii și lucrurile materiale. Un credincios se poate considera mai curat din punct de vedere doctrinar decât un altul. Dar dacă amândoi iubesc banii, atunci amândoi Îl urăsc pe Dumnezeu. Fariseii aveau puritate doctrinară (*Matei 23:3a*) și erau religioși, dar ei nu-L iubeau pe Dumnezeu.

Nu poți avea o atitudine neutră față de bani, la fel cum nu poți avea o atitudine neutră față de Satan. Trebuie, fie să-l iubești pe Satan, fie să-l urăști. În același fel, fie iubești banii, fie îi urăști. Tu, fie vei ține la bani, fie îi vei disprețui.

Dumnezeu și Mamona sunt opuși, ca cei doi poli ai unui magnet. Dacă ești atras de un pol, vei fi respins de celălalt.

Cum să urâm atunci banii? Oare prin ascetism și disciplină severă să facem aceasta? Trebuie oare să mergem și să trăim într-o mănăstire sau într-o „Casă de Credință” ca să învățăm cum să urâm banii?

Isus n-a venit să ne facă pustnici, sau călugări, sau pastori!! El Însuși a trăit o viață normală în această lume, lucrând ca tâmplar pentru mulți ani ca să-Și câștige existența și să-Și ajute mama, frații și surorile mai mici. El a câștigat bani și i-a folosit la fel ca oricine altcineva. Cu toate acestea, El a urât banii și L-a iubit pe Tatăl Lui.

Poate că o ilustrare ne va ajuta să înțelegem ce înseamnă să urâm banii. Gândiți-vă la o fată care este foarte îndrăgostită de un tânăr și care simte că nu poate trăi fără el. Apoi, într-o zi, ea întâlnește un alt tânăr care este mult mai chipeș și care o atrage mult mai mult decât primul bărbat. Odată ce este captivată de acest nou bărbat, ea nu mai dorește niciodată să-l mai vadă din nou pe primul bărbat. Cum a scăpat de dragostea pentru primul bărbat? Prin puterea expulzatorie a unei noi iubiri. Tot aceasta este și calea prin care noi ne

eliberăm de iubirea de bani. Când iubirea pentru Domnul Isus ne umple inimile, nu va mai fi niciun loc în inimă pentru iubirea noastră trecută pentru bani. Când lumina umple o cameră, întunericul fuge dintr-o dată.

Deci noi nu predicăm că trebuie să urăști banii ca să-L iubești pe Dumnezeu. Nu. Acesta este un mesaj negativ care va produce farisei care-și imaginează că ei urăsc banii și toți ceilalți credincioși îi iubesc. Noi Îl înălțăm pe Hristos așa încât oamenii sunt atrași să-L iubească cu toată inima lor. Când ajung să-L iubească pe Domnul cu toată inima lor, atunci ei vor urî automat banii. Dacă cineva iubește încă banii, aceasta arată că el nu-L iubește pe Isus cu toată inima lui.

Nu este suficient să spunem doar că noi nu alergăm după bani sau că noi nu tânjim după ei. Acesta este un argument slab și negativ. Mărturisirea noastră trebuie să fie pozitivă și anume, că noi de fapt urâm banii și îi disprețuim. Dacă acest lucru nu este adevărat în viața noastră, este mult mai bine să ne mărturisim lipsa și să-L căutăm pe Domnul pentru salvare. Trebuie să fim neîndurători de sinceri cu noi înșine, dacă e să fim eliberați de autoînșelare în acest aspect.

Ne exaltează o creștere a banilor? Tânjim noi să facem bani mai mulți și mai mulți? Dacă răspunsul este „Da” la oricare dintre aceste întrebări, atunci este clar că iubim banii și îi slujim lui Mamona.

Mulți credincioși sunt atât de nebuni să-și imagineze că o creștere a banilor este un indiciu al binecuvântării lui Dumnezeu peste viețile lor. Unii credincioși își doresc chiar ca Dumnezeu să-i ajute într-o zi să câștige la loterie!! Loteriile sunt unul din mijloacele lui Satan de momire a oamenilor în închinarea față de Mamona. Un om câștigă un milion de lei cumpărând un bilet de un leu. Iar banii pe care-i câștigă sunt banii a milioane altora care sunt dezamăgiți. Acest lucru este total rău.

Biblia spune: *„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare” (1 Timotei 6:9).* Lot a dorit să se îmbogățească și și-a distrus în acest proces familia. Balaam a vrut să se îmbogățească și și-a pierdut chemarea de a fi proroc, ajungând în iad. Ghehazi a vrut să se îmbogățească și nu numai că a pierdut chemarea de a deveni proroc, dar a adus de asemenea blestemul leprei asupra sa și asupra copiilor săi.

Iar și iar vedem exemple tragice de credincioși care au evoluat bine dar care, deodată, au alunecat pentru că au vrut să se îmbogățească și au început să alerge după avuții dincolo de nevoile lor.

Satan i-a momit pe astfel de credincioși dându-le, la început, să guste puțin din plăcerea pe care bogăția le-ar putea-o aduce (așa cum traficantul de droguri le dă tinerilor doar să guste). Așa le-a atârnat Satan apetitul pentru Mamona. Puțin câte puțin, el i-a condus până când, în final, „s-au încârligat cu Mamona” și s-au afundat împreună cu familiile lor în ruină și distrugere. Vieți care erau menite să zidească biserica, sunt acum risipite în alergarea după bani. Astfel de

credincioși și-au vândut dreptul de naștere pentru un bol de terci! Gândiți-vă ce regrete vor avea în veșnicie

Prin urmare, credincioșii practici niciodată nu vor umbla după bogăție, la fel cum n-ar sări de pe o clădire de 10 etaje. Ei știu că oricare din aceste acțiuni i-ar distruge. Își dau seama că nu pot ignora avertismentele din Scriptură și să aștepte în același timp ca Dumnezeu să-i mai protejeze încă.

Nu e nevoie să alergi efectiv după bani ca să cazi. Cineva poate iubi banii în inima lui și tot să cadă „*căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri*” (1 Timotei 6:10). La fel cum un tânăr poate iubi o fată în inima lui, fără să alerge practic după ea, cineva poate iubi banii în inima lui, în secret, fără să alerge de fapt după ei. Ceea ce e suficient ca să-l facă pe un credincios să cadă.

Nimeni care nu e hotărât să-L iubească pe Isus cu toată inima lui nu poate construi biserica. Vom ști că-L iubim pe Domnul cu inima întreagă când începem să urâm și să disprețuim banii. Câți sunt dispuși să facă acest test al dragostei lor pentru Domnul? Toată „spiritualitatea” noastră afișată nu valorează ABSOLUT NIMIC dacă noi încă iubim banii.

Isus a vorbit despre două aspecte ale responsabilității noastre în relație cu banii, când a spus: „*Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!*” (Matei 22:21)

- (1) A da Cezarului ceea ce-i aparține se referă la a fi DREPT în chestiunile bănești.
- (2) A da lui Dumnezeu ceea ce-I aparține Lui se referă la a fi CREDINCIOS în utilizarea banilor.

A fi drept în treburile bănești

Nu putem urî și disprețui banii dacă nu trecem MAI ÎNTÂI prin grădinița de a fi drept în treburile bănești. Aceasta înseamnă că trebuie să dăm Cezarului ceea ce-i aparține. Cu alte cuvinte, nu trebuie să deținem nimic din ceea ce aparține altcuiva.

Nu trebuie să datorăm nimic guvernului (Cezarul), escrocându-l în ceea ce privește taxele pe care i le datorăm. Nici n-ar trebui să avem în posesia noastră ceva ce am împrumutat de la altcineva și n-am mai înapoiat, sau ceva ce am luat de la cineva (sau dintr-un anume birou) înșelând, sau să deținem vreun ban care n-a fost câștigat pe drept. În tot ceea ce avem și a fost câștigat pe nedrept se află o cursă. Dacă ești dator cuiva, este mai bine să flămânzești și să-ți înapoiezi datoriile, decât să ai o cursă atârându-ți deasupra capului tău și al copiilor tăi.

Trebuie, de asemenea, să înapoiem toți banii pe care i-am luat pe nedrept în trecut – chiar dacă ne ia mulți ani ca să terminăm această restituire. Casa lui Zacheu a fost binecuvântată în momentul în care s-a hotărât să facă restituirea

(Luca 19:9). Și casa ta va fi binecuvântată în ziua în care iei o asemenea decizie. Chiar dacă datoriile tale sunt foarte mari, nu te descuraja. Începe să plătești înapoi tot ce poți – chiar dacă ar fi și numai 10 Lei pe lună. Biblia spune că acolo unde este o inimă binevoitoare, Dumnezeu te va accepta potrivit capacității tale de restituire, iar nu dacă ai restituit sau nu de fapt tot (2 Corinteni 8:12).

N-are nici un rost să-ți atârni o placă în casă cu mesajul „DUMNEZEU SĂ BINECUVÂNTEZE CASA NOASTRĂ” dacă ai lucruri sau bani care au fost câștigați pe nedrept. Dumnezeu nu poate binecuvânta niciodată o astfel de casă. Dacă nu-ți rezolvi toate neregulile financiare de acest gen din viața ta, vei trage după tine un lanț oriunde mergi. Dacă Domnul s-ar întoarce deodată, ai fi găsit nevrednic să fii răpit. Mulți așa-ziși „credincioși” vor fi lăsați în urmă la răpire datorită acestui singur motiv.

Biblia ne poruncește „să nu datorați nimănui nimic” (Romani 13:8). Acest lucru înseamnă că trebuie să evităm toate împrumuturile și toate cumpărăturile de lucruri pe credit.

E mai bine să „Economisești acum și cumperi mai târziu” decât să „Cumperi acum și plătești mai târziu”, așa cum ne spune lumea să facem. Dacă apare o urgență, poți împrumuta bani de la cineva și să te asiguri apoi că îi vei restitui cu prima ocazie. Vinde aurul din casă, dacă e necesar, ca să restitui. Dacă promiți să restitui banii împrumutați până la o anumită dată și nu poți face acest lucru, mergi la creditorul tău, umilește-te, cere-i iertare și roagă-l să-ți mai dea o prelungire a termenului de restituire a banilor. Este nedrept să nu spui nimic despre această chestiune și să înapoiezi banii atunci când vrei tu.

În cazurile în care nu știi unde este creditorul tău acum, banii pot fi dați bisericii – căci toți banii Îi aparțin în cele din urmă lui Dumnezeu (Vezi Numeri 5:8). Dar niciodată nu trebuie să ținem acești bani pentru noi înșine, pentru că este o cursă în toți banii pe care îi avem și nu ne aparțin legal.

Sclavia credincioșilor față de Mamona se vede cel mai clar la nunți. Acolo vedem invidia și lăcomia afișate fără rușine. Gândiți-vă la obiceiul zestrei care e practicat de așa-numiții „credincioși” din toate denominațiunile. Aceia care cer zestre sunt o rușine pentru Numele lui Hristos și categoric nu sunt ucenicii Lui. Aceia care se așteaptă să obțină zestre de la părinții miresei nu sunt nici ei cu nimic mai buni.

Gândiți-vă de asemenea la marea risipă de bani care are loc la multe recepții de nuntă. Nu e nimic greșit să ai o recepție de nuntă bună dacă ți-o poți permite. Isus Însuși a înmulțit vinul pentru oamenii de la o nuntă. Dar mulți credincioși împrumută bani ca să aibă astfel de recepții grandioase. Acesta este un rău. E mult mai bine să ai o recepție simplă, decât să împrumuți bani ca să ai una grandioasă. Dar iată, gândirea din mintea multora în aceste timpuri este „Ce vor spune alții?” și nu „Ce va spune Dumnezeu?”. Ei se tem de opiniile oamenilor mai mult decât se tem de Dumnezeu.

Cu nici un preț nu trebuie să falsificăm niciodată acest mesaj în biserică. Este mult mai bine să zidești în localitatea ta o biserică mică cu câțiva oameni dăruți total, decât să zidești una mare, cu mulți compromiși.

A fi credincios cu banii

O dată ce am învățat să fim dreți în treburile bănești, trebuie să mergem mai departe către a fi credincioși cu banii.

La ce s-a referit Isus când a spus că noi trebuie să-I dăm lui Dumnezeu ceea ce-I datorăm lui Dumnezeu? S-a referit oare la faptul că noi trebuie să-I dăm zeciuielile noastre (10% din venitul nostru)? Sub Vechiul Legământ, aceasta era tot ceea ce israeliții trebuiau să-I ofere lui Dumnezeu. Dar sub Noul Legământ este altfel.

Prin viața Lui, Isus a demonstrat că noi suntem chemați să-I dăm lui Dumnezeu 100%. Isus I-a spus Tatălui Său: „*TOT ce este al Meu este al Tău*” (Ioan 17:10). El a venit să ne elibereze din sclavia Legii (sclavia zeciuielii) și să ne aducă în libertatea glorioasă a harului (libertatea care vine din dăruirea cu bucurie de 100% lui Dumnezeu).

Noi Îi dăm totul lui Dumnezeu, nu datorită vreunei porunci care ne spune să facem așa, ci, în primul rând, pentru că noi recunoaștem că oricum totul Îi aparține Lui, în mod legitim. „*Căci al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el*” (fie case sau pământuri, sau aur sau argint sau orice altceva) (1 Corinteni 10:26).

Dacă am câștigat mult, nu trebuie să uităm că „*Domnul este Cel care ne dă puterea să ne îmbogățim*” (Deuteronomul 8:18). Deci banii noștri nu sunt ai noștri ca să-i folosim după cum ne place. Nu putem cheltui, sau împrumuta, sau da banii noștri cuiva, fără să-I cerem Domnului directive specifice în fiecare caz – deoarece toată avuția noastră este a Lui acum.

În al doilea rând, Îi dăm Domnului totul pentru că noi Îl iubim cu toată inima noastră. Banii noștri sunt ținuți acum într-un cont comun cu Mirele nostru ceresc. Nu ținem un cont separat pentru noi înșine și îi dăm Lui 10% în fiecare lună!! Nu. Spunem: „DOAMNE; TOT CE E AL MEU ESTE AL TĂU”. Numai un astfel de om poate spune că Îl iubește pe Dumnezeu și că îl urăște pe Mamona.

Prin urmare, a fi credincios cu banii înseamnă că Îl iubim pe Domnul atât de mult încât noi cheltuim minimum necesar pentru noi înșine – pe mâncare, haine și în decorarea caselor noastre etc.. Acesta este înțelesul îndemnului, „*să ne lepădăm de tot ce avem*” (Luca 14:33). Chiar dacă avem multe lucruri pământești, noi nu le mai posedăm ca și când ar fi ale noastre. Suntem detașați de toate lucrurile materiale. Așa suntem eliberați de adorarea lui Mamona în viețile noastre.

O inimă curată este una care a părăsit toate posesiunile pământești. O inimă curată este diferită de o conștiință curată. O inimă curată este una care are loc în ea NUMAI pentru Dumnezeu și nu are niciun loc pentru Mamona sau pentru

orice altceva. Prin bani și prin lucrurile materiale Dumnezeu testează un om ca să vadă dacă El îi poate încredința sau nu o responsabilitate spirituală.

Isus a spus: „Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” (Luca 16:11).

Dumnezeu nu poate folosi niciodată un om în slujirea Sa pe care să nu-l fi testat mai întâi cu Mamona. Cauza datorită căreia multor biserici le lipsește astăzi cuvântul profetic este pentru că liderii lor au căzut la testul Mamona.

Motivul pentru care majoritatea predicatorilor și credincioșilor nu obțin niciodată o revelație proaspătă de la Dumnezeu, ani la rândul, este acela că ei nu sunt credincioși în modul în care-și folosesc banii. Ei sunt risipitori în modul în care-și cheltuiesc banii cu ei înșiși – pe mâncare, îmbrăcăminte și case, și chiar pe sejururi turistice etc..

Credincioșia cu Mamona presupune evitarea oricărei risipe. După hrănirea celor 5.000, Isus a spus ucenicilor: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6:12). Isus a urât risipa de orice fel. Acest lucru se aplică nu numai la pâini și pești, dar de asemenea la timp și la bani. Sfințenia presupune să fii modest în cheltuieli și să fii precaut ca nu cumva să risipești ceva ce ți-a dat Dumnezeu.

Dacă nu ești credincios în utilizarea banilor, atunci singura înțelegere pe care o vom obține vreodată despre Dumnezeu și Cuvântul Lui va fi de mâna a doua – din predicarea altora care sunt credincioși. Și o astfel de *revelație* de mâna a doua NU este *revelație*, ci doar cunoaștere uscată. Poate fi o cunoaștere exactă, dar îi va lipsi ungera Duhului Sfânt. Aceasta este condiția mării majorități a credincioșilor de astăzi – în toate grupurile.

Lucrătorii creștini permanenți și banii

Haideți acum să ne gândim la „lucrătorii creștini permanenți”. Observați înainte de toate (din înregistrările evangheliilor) că Domnul n-a chemat nici măcar o dată o persoană neangajată să fie apostolul Lui. Petru, Andrei, Iacov, Ioan și Matei (ale căror „chemări” sunt singurele descrise în Evanghelii) munceau toți la ocupațiile lor pământești atunci când Domnul i-a chemat. Ei au părăsit locurile lor de muncă pământești profitabile atunci când Domnul i-a chemat să-L urmeze.

Trei sunt motivele pentru care Domnul i-a chemat numai pe aceia care munceau în profesii lumești:

- (1) Trebuie să ne dovedim credincioșia în manevrarea banilor în lumea profană, înainte ca Dumnezeu să ne poată da o slujire spirituală. Și ne putem demonstra credincioșia în materie de bani numai când am câștigat noi înșine acei bani. Banii pe care i-am primit în dar pot fi dați cu ușurință altora sau lucrării Domnului, pentru că nu simțim noi înșine strâmtoarea. O asemenea dăruire nu dovedește deloc generozitatea noastră pentru că banii pe care-i dăm sunt banii câștigați cu greu de

altcineva!! Ne putem demonstra generozitatea atunci când învățăm să dăm banii pentru care am muncit noi înșine din greu ca să-i câștigăm.

- (2) Dumnezeu guvernează lumea după principiul sacrificiului – așa cum vedem la crucea Calvarului. De aceea trebuie să existe întotdeauna un sacrificiu în alegerea noastră de a-L sluji pe Domnul. Altminteri, noi nu putem fi slujitori ai Domnului. Când câștigăm financiar din slujirea Domnului, sau când câștigăm mai mult decât aceia pe care-i slujim, sau când trăim la un standard de viață mai înalt decât aceia pe care-i slujim prin darurile pe care ei ni le aduc, atunci așa-numita noastră „pietate” a devenit un mijloc de profit pentru noi, nicidecum pierdere și sacrificiu. Atunci suntem ca schimbătorii de bani din templu pe care Isus i-a izgonit. Isus ne va izgoni și pe noi.
- (3) Toți oamenii cărora le păstoriim Cuvântul lui Dumnezeu în biserică muncesc în profesii lumești. Dacă noi înșine n-am avut nicio experiență în luptele și dificultățile care se găsesc într-o slujbă profană, nu vom putea decât să predicăm teorii turmei noastre, iar nu adevăruri practice care să se poată aplica lumii profane. Trebuie să predicăm din experiența noastră, nu din cunoașterea noastră.

Pentru aceste trei motive Isus Și-a ales apostolii din aceia care erau deja credincioși împlinindu-și slujbele profane. În secolul 20, El nu Și-a schimbat gândirea. Chiar și astăzi, El alege numai asemenea oameni ca să-L slujească.

Totuși, majoritatea „lucrătorilor creștini permanenți” din India nu au muncit toată viața nici măcar o singură zi cinsită de muncă, în nicio ocupație lumească. Majoritatea au mers la Școala Biblică pentru că n-au fost admiși în alt colegiu, sau pentru că nu aveau ocupație. Și acum, mulți dintre ei au acumulat atâtea bogății prin contactele lor occidentale, încât au putut să-și cumpere case și pământuri pe care nu și le-ar fi putut permite niciodată dacă ar fi avut ocupații lumești!! Versiunea lor de „creștinsim” le-a adus profituri financiare amețitoare!! Dar Biblia îi numește „*oameni stricați la minte, lipsiți de adevărul lui Dumnezeu*” (1 Timotei 6:5).

Astăzi, cel mai mare obstacol pentru mărturia lui Hristos în India îl constituie astfel de personaje care lasă impresia oamenilor simpli de la țară că creștinismul este o religie occidentală, promovată de banii occidentului și de predicatorii occidentali. Predicatorii occidentali dau agenților din India sume mari de bani sau excursii gratuite în Occident și împiedică astfel lucrarea lui Dumnezeu. Credincioșii din India devin atât de dependenți de liderii lor occidentali pentru ajutor spiritual, încât apostoli și proroci nu apar nicicând în India, iar bisericile de aici n-au învățat niciodată să stea pe picioarele lor, fie spiritual sau financiar.

În India a venit timpul ca „lucrătorii permanenți” să înceapă să-L slujească pe Domnul așa cum a făcut apostolul Pavel – care făcea corturi ca să-și câștige existența - (*Faptele Apostolilor 18:3; 20:33-35*). Și noi trebuie să ne susținem singuri și să nu fim dependenți de alți credincioși sau de alte biserici pentru existența noastră în acest timp.

Este adevărat că „Domnul a rânduit ca cei care vestesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9:14). Dar mulți „lucrători permanenți” au folosit greșit acest verset ca să-și justifice primirea de bani fără nicio rezervă de la alții și au sfârșit slujindu-l pe Mamona, iar nu pe Dumnezeu.

Pavel continuă să ne spună în următoarele patru versete (1 Corinteni 9:15-18) cum a considerat el drept un privilegiu și o onoare să se susțină singur, în timp ce slujea ca apostol al lui Hristos. Duhul Sfânt l-a condus pe Pavel să-L slujească în așa fel pe Domnul încât să-i demaște pe predicatorii falși din timpul lui – „ca să tai temeiuul celor care caută ocazia să fie găsiți deopotrivă cu noi în lucrurile cu care se laudă” (că fac lucrarea lui Dumnezeu în același fel cum o făcea Pavel) (2 Corinteni 11:12).

Duhul Sfânt i-a călăuzit de asemenea pe TOȚI bătrânii din toate bisericile noastre din India în același fel: Noi ne susținem singuri, predicăm evanghelia și păstoriim turma fără a primi nicio ofertă de la aceia cărora le predicăm. Îi expunem astfel pe acei predicatori din India de astăzi care-l slujesc pe Mamona. Acest lucru i-a făcut pe mulți predicatori iubitori de bani să se mânie pe noi, așa cum astfel de oameni s-au mâniat pe Isus și pe Pavel în vremea lor.

Oricine ni s-a alăturat și a căutat câștigul financiar de la turmă, ca urmare a slujirii, a fost demascat fără milă de Domnul și a fost îndepărtat din mijlocul nostru – la fel cum Domnul l-a demascat pe Iuda Iscarioteanul și pe Dima. (Suntem totuși recunoscători că acest lucru s-a întâmplat numai o dată în ultimii 20 de ani).

În India de astăzi, sunt mulți care pretind a fi „apostoli”. Dar câți dintre ei Îl slujesc pe Domnul așa cum a făcut Pavel? Din câte știu eu, niciunul. Mulți predicatori poate că ne citesc cărțile sau ne ascultă înregistrările audio și predică mesajele noastre ca și când ar fi ale lor. DAR EI NU NE VOR IMITA (ÎN MODUL ÎN CARE NE SUSȚINEM SINGURI ȘI PREDICĂM EVANGHELIA GRATIS), DEOARECE EI SE ÎNCHINĂ ȘI ÎL SLUJESC PE MAMONA.

De aceea ei nu au nicio revelație directă de la Dumnezeu asupra adevărurilor Scripturii. Ei își iau mesajele de mână a doua din cărțile și înregistrările noastre. Această lipsă de revelație divină este dovada cea mai clară că ei nu sunt credincioși în relația lor cu banii și cu lucrurile materiale.

Petru și Ioan i-au spus ologului din templu că ei nu au nici argint, nici aur să-i ofere (*Faptele Apostolilor* 3:6). Chiar dacă credincioșii din acele zile dădeau o parte foarte însemnată din banii lor apostolilor (*Faptele Apostolilor* 4:35), apostolii știau că acei bani erau dați pentru a fi împărțiți săracilor. Deci nimic nu se bloca în mâinile lor, chiar și atunci când prin mâinile lor treceau foarte mulți bani. Acei apostoli au refuzat să primească vreo plată pentru serviciile lor! Astfel, fiind credincioși cu banii, ei au păstrat ungera lui Dumnezeu peste viețile lor până la sfârșit, spre desosebire de mulți din aceste zile, care au început bine, dar care au sfârșit ca Iuda Iscarioteanul.

Noul Testament ne avertizează cu privire la GREȘEALA lui Balaam, CALEA lui Balaam și DOCTRINA lui Balaam (*Iuda* 11; *2 Petru* 2:15; *Apocalipsa* 2:14).

Exemplul lui Balaam, care a iubit banii și care strângea bani de la bogați pentru predicarea lui, a fost iar și iar subliniată în Noul Testament, ca să ne avertizeze împotriva căderii noastre în astfel de curse. Pietatea nu trebuie să devină niciodată un mijloc de câștig pentru niciunul dintre noi – fie în materie de bani, de onoare, de contacte de afaceri profitabile sau orice alt tip de câștig material. Pietatea autentică ne va aduce în realitate pierderea onoarei și a banilor. Plătim astfel un preț pentru ceea ce credem. Isus și-a pierdut atât bogăția, cât și onoarea când a venit pe acest pământ. Și dacă noi Îl urmăm, și noi vom pierde bogăția și onoarea. Numai oamenii ca Iuda Iscarioteanul vor profita prin contactele lor spirituale. Dacă versiunea ta de „sfințenie” ți-a adus onoare, bogăție sau profit financiar, atunci trebuie să-l fi urmat pe Iuda, iar nu pe Isus.

Adevăratul câștig pe care îl aduce sfințenia va fi întotdeauna spiritual. Dumnezeu caută în țara noastră o generație de bărbați și femei radicali, care doresc să-I fie plăcuți numai Lui și CARE VOR DEMONSTRA LUMII ACESTEIA CĂ ÎNTREGUL EI SISTEM DE VALORI ESTE TOTAL GREȘIT ȘI CĂ TOT CEEA CE ESTE PĂMÎNTESC ESTE FĂRĂ VALOARE DACĂ NU E FOLOSIT CA SĂ SLUJEASCĂ LEGEA DRAGOSTEI.

Prin modul lor de viață, acești oameni vor arăta că banii nu sunt totul, că educația nu este totul, că viața confortabilă nu este totul, că onoarea lumii nu este totul etc., etc.. În schimb ei vor sta drepti pentru adevăr într-o lume cu capul în jos, și vor demonstra lumii că: NUMAI DUMNEZEU ESTE TOTUL. Vei fi tu o asemenea persoană?

Fie ca Domnul să ridice astăzi mulți bărbați și multe femei de acest fel în țara noastră.

CAPITOLUL 9

STÂND ÎN SPĂRTURĂ ÎNAINTEA DOMNULUI

Domnul spune: „Am căutat printre ei un om care să înalțe un zid și SĂ STEA ÎN MIJLOCUL SPĂRTURII ÎNAINTEA MEA, pentru țară, ca să n-o distrug; dar n-am găsit nici unul” (Ezechiel 22:30).

Dumnezeu îi spune lui Ezechiel în acest capitol de ce intraseră israeliții în captivitatea Babilonului (*versetul 15*). Ierusalimul devenise o cetate a crimei, unde „bârfitorii vărsau sânge” (*versetele 3, 9*).

Astăzi, descoperim că multe biserici au ajuns la o stare similară. Comparați păcatele enumerate în *Ezechiel 22* cu acelea pe care astăzi le întâlnim la mulți. Credincioșii îșiucid frații – cu limbile lor (*versetul 6*). Multe grupuri creștine pretind că doar ele constituie biserica adevărată și îi condamnă pe alți credincioși care nu sunt de acord cu ele. Mulți credincioși nu-și respectă părinții și părinții spirituali (*versetul 10*). Putem spune că bisericile cu astfel de credincioși au deveni într-adevăr cetăți ale crimei. Și așa, la fel ca Israel, au intrat în captivitate și n-au mai putut să fie martori eficienți pentru Hristos în locurile lor.

Citim că Dumnezeu căuta în Israel un om care să stea înaintea Lui și să se roage pentru țară (*versetul 30*). Dar El n-a găsit niciunul. Aproximativ cu opt secole mai înainte, când Israel păcătuse, Moise stătuse în spărtură. Și Dumnezeu nu i-a distrus atunci pe israeliți. Dar acum nu era niciunul care să se roage. Toți își căutau propriul interes. Dacă se rugau, se rugau doar pentru ei înșiși și pentru familiile lor. Și așa, au intrat în captivitate.

Omul găsit în final de Dumnezeu

Totuși, 70 de ani mai târziu, Dumnezeu a găsit în final un om care să stea în spărtură - Daniel. Dumnezeu îi promisese lui Ieremia că șaptezeci de ani după ce israeliții au fost duși în Babilon se vor întoarce în Ierusalim (*Ieremia 25:12,13*). Când Daniel avea peste 87 de ani (trăind toată perioada captivității) el a citit acea profeție a lui Ieremia.

Daniel a fost cel mai înțelept dintre toți oamenii care trăiseră până în timpul lui – mai înțelept chiar decât Solomon. [Putem vedea acest lucru din faptul că atunci când Dumnezeu a dorit să arate inteligența lui, El a comparat iscusința lui Satan cu cea a lui Daniel, și nu cu a lui Solomon – iar Daniel era un tânăr care trăia în Babilon când Dumnezeu a spus acest lucru (*Ezechiel 28:3,14*)].

Dar atunci când Daniel a citit ceea ce Dumnezeu făgăduise, El nu și-a folosit mintea inteligentă, concluzionând că Cuvântul lui Dumnezeu va fi împlinit automat, fără ca el să aibă de făcut nimic. Nu. (Acest tip de atitudine este fatalism, nu creștinism). El s-a jelit și A POSTIT și s-a rugat stăruitor să se îplinească Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo vedem cum cel mai înțelept om care a trăit vreodată nu s-a bazat pe înțelepciunea lui sau pe logica lucrurilor când

citea Cuvântul lui Dumnezeu și se ruga. Dumnezeu nu poate lucra fără un om care să stea în spărtură și să se roage.

Daniel era totodată un om drept. Când Dumnezeu a dorit să-i arate pe cei mai dreپți oameni care au trăit vreodată, El a menționat numele lui Noe, Daniel și Iov – iar Daniel era tânăr când Dumnezeu a spus aceasta!! (*Ezechiel 14:14,20*). La fel cum Iosif s-a păstrat curat în Egipt, Daniel de asemenea s-a păstrat curat în Babilon (*Daniel 1:8*). Totuși, acest Daniel drept, când îngenunchea înaintea lui Dumnezeu, se recunoștea pe sine drept un păcătos!! (*Daniel 9:4-11*).

O particularitate a unui om autentic al lui Dumnezeu este aceea că el e mai conștient de propriile păcate, decât de cele ale altcuiva. Asemenea lui Pavel, fiecare om adevărat al lui Dumnezeu se consideră a fi păcătosul păcătoșilor din întreaga lume. Păcatele care le tulbură conștiința nu sunt cele murdare în care cad păcătoșii comuni. Nu. Conștiințele lor sunt așa de sensibile încât ei consideră chiar și lipsa rugăciunii un păcat (*1 Samuel 12:23*). Ei sunt gata să se identifice cu păcatele oamenilor cu care Dumnezeu i-a pus împreună. Numai rugăciunile unor asemenea oameni dreپți sunt eficiente înaintea lui Dumnezeu (*Iacov 5:16*).

Rugăciunile lui Daniel au fost acelea care au mutat oameni (și chiar împărați!) în acel timp pentru reconstruirea templului lui Dumnezeu și, în final, chiar a cetății Ierusalimului – așa cum citim în cărțile Hagai, Zaharia, Ezra și Neemia.

Daniel însuși era prea bătrân atunci ca să meargă și să lucreze în Ierusalim. Dumnezeu a avut însă bărbați tineri ca Zorobabel, Zaharia și Iosua ca să facă acest lucru. Dar acești oameni au avut nevoie de suportul în rugăciune al lui Daniel ca să-și îndeplinească sarcina – la fel cum în timpurile străvechi Iosua și oamenii lui au avut nevoie de rugăciunile de susținere ale lui Moise ca să-i poată înfrânge pe amaleciți (*Exodul 17:8-13*).

Eliberare de egoism

Dumnezeu caută chiar și astăzi, în țara noastră, bărbați și femei care să stea în spărtură pentru biserică – oameni altruști care nu sunt preocupați doar de nevoile lor proprii, dar care sunt interesați de lucrarea lui Dumnezeu.

Mulți credincioși cred că sfințirea înseamnă doar rafinarea comportamentului și a manierelor personale. Dar adevărata sfințire o face pe o persoană la fel de altruistă ca Dumnezeu – sau cu alte cuvinte la fel ca Isus.

Nimeni nu știa cum era Dumnezeu înainte să vină Isus pe pământ și să-L facă cunoscut (*Ioan 1:18*). Și ce aflăm despre natura lui Dumnezeu când ne uităm la Isus? Vedem că natura divină este una dispusă să renunțe la tot și să fie strămtorată într-o măsură cât de mare dacă, drept rezultat, păcătoșii pot fi salvați din păcat și aduși înapoi la Dumnezeu.

Isus nu a venit din cer pentru că El a dorit să câștige ceva pentru Sine. Nu. El a venit pe pământ în totalitate pentru binele altora. El a trăit pentru alții. El a postit, S-a rugat și S-a dat pe sine – toate acestea ca alții să poată beneficia de

mântuirea lui Dumnezeu. Acest spirit este unul foarte rar de găsit, chiar printre liderii din biserica de astăzi. Deși mulți vorbesc de părtășia cu natura lui Dumnezeu, foarte puțini poartă în ei această dragoste altruistă pentru alții.

Mulți sunt dispuși să se lepede de sine și să-și ia crucea, dacă acest lucru le va aduce un beneficiu – poate vreun beneficiu spiritual, cum ar fi un loc în Mireasa lui Hristos, dar tot ceva pentru ei înșiși. Dar dacă ar fi să ne întrebăm la ce am renunțat doar pentru beneficiul altora, putem descoperi că răspunsul este: „Aproape la nimic”.

Sunt mulți în mijlocul nostru care îi disprețuiesc pe lucrătorii creștini permanenți, simțind că astfel de oameni nu sunt luminați pe deplin. Dar înainte să-i critici, ar fi bine să te întrebi dacă TU ai fi dispus să demisionezi din slujba ta ca să predici evanghelia păgânilor. Este ușor să-i disprețuim pe alții care nu au așa de multă lumină cum avem noi. Dar, în ciuda luminii pe care am primit-o, putem încă să ne iubim confortul și să nu fim dispuși să renunțăm pentru Domnul la nimic care să ne coste.

Isus a renunțat la locul Său din cer ca să vină și să trăiască pe acest pământ 33 de ani și jumătate fără niciun confort al civilizației moderne – numai pentru ca alții să poată auzi evanghelia și să fie salvați. De asemenea, Și-a părăsit slujba de tâmplar ca să-Și poată dedica tot timpul pentru a fi „lucrător creștin permanent” care să predice evanghelia altora.

Spiritul lui Hristos este acela care i-a impulsionat pe misionari de-a lungul anilor să sufere dificultăți și pierderi ca să ducă evanghelia pe tărâmurile păgâne, unde Numele lui Isus nu fusese niciodată auzit, și să-i aducă pe alții la Hristos. Pe de altă parte, cei care călătoresc și stau în confort de 5 stele și predică evanghelia în aceste zile sunt cu toții turiști comparativ cu ceilalți.

Este bine să citim biografiile misionarilor habotnici, care au renunțat la tot pentru Domnul, așa încât și noi să fim provocați de sacrificiul și de devotamentul lor pentru Domnul. O sfințire care nu conduce la o viață sacrificială este o iluzie – pentru că adevărata sfințenie nu presupune doar eliberarea de păcat dar, în același timp, și eliberarea de iubirea de sine.

Focul lui Dumnezeu nu cade peste mulți astăzi pentru că ei nu au pus totul pe altar. Ei sunt dispuși să dea totul Domnului, mai puțin slujbele și confortul lor. Dacă mai este ceva pe acest pământ valoros și prețios pentru tine, atunci nu ești un ucenic al lui Isus.

Sacrificii interioare și exterioare

Este adevărat că, în creștinism, mulți au pus un accent mai mare pe sacrificiile externe, decât pe sacrificiul intern al luării crucii, la care ne cheamă pe noi Noul Testament. Dar, ca o reacție exagerată la acea eroare, este posibil ca noi să mergem la celaltă extremă, de trăire a unei vieți unde toate sacrificiile noastre să fie numai interioare – și uneori imagine!!

Dacă Isus ar fi făcut numai sacrificii interioare, El n-ar fi prărăsit niciodată cerul ca să vină pe acest pământ. Iar dacă apostolii Lui ar fi făcut numai sacrificii interioare, evanghelia n-ar fi ajuns mai departe de Ierusalim!! Isus și apostolii erau echilibrați și știau că Dumnezeu dorea ca ei să facă atât sacrificii interioare, cât și exterioare în numele evangheliei.

Numai aceia care sunt gata, ca Isus și apostolii, să treacă prin greutăți și strâmtorări ca să-i binecuvânteze pe alții, vor fi cei capabili să poarte sarcinile altora în rugăciune și să stea în spărtură în rugăciune în biserica de astăzi.

Este o mare amăgire să ne imaginăm că mergem pe urmele lui Isus sau că suntem sfințiți sau spirituali dacă suntem ocupați numai cu nevoile noastre proprii și de-abia dacă ne luăm timp să ne rugăm pentru alții.

Isus a trăit într-un asemenea mod încât alții au putut fi binecuvântați și aduși lângă Dumnezeu. Aceasta este calea nouă și vie pe care El a deschis-o pentru noi.

Lucrurile cărora le acordăm prioritate în viața noastră sunt un indiciu clar a ceea ce adorăm cu adevărat. Dacă, de exemplu, nu uităm niciodată să mâncăm, sau să dormim, sau să mergem la servicii, în fiecare zi a anului, dar ne trezim că am uitat să ne rugăm mai multe zile, atunci mâncarea, dormitul și banii trebuie să fi devenit în mod sigur dumnezeii noștri.

Cât timp, energie și bani ești dispus să sacrifici pentru Domnul? Putem găsi un confort fals în faptul că sub Noul Legământ nu ni se mai poruncește să punem deoparte o zi din săptămână și 10% din venitul nostru pentru Domnul. Mulți care obișnuiau să dea lui Dumnezeu 10% din venitul lor, când aparțineau unei denominațiuni, au alunecat acum până la punctul unde nu-i mai dau lui Dumnezeu aproape nimic. În mod sigur nu acesta este modul în care a umblat Isus. O astfel de stare a lucrurilor a apărut deoarece confortul și prosperitatea au devenit dumnezeii lor.

Poate că acum nu ne mai pierdem cumpătul și nici nu ne mai uităm după femei. Este un lucru bun. Dar acestea nu pot fi niciodată un substitut pentru sacrificiile exterioare care ar trebui să se găsească în viața noastră, dacă e să-L urmăm pe Domnul.

Mulți dintre noi am ajuns în punctul unde putem să explicăm doctrina „biruinței asupra păcatului” mai bine chiar decât apostolii!! Dar avem nevoie de puțin mai multă lumină asupra egoismului groaznic care caracterizează modul nostru de viață. Instabilitatea spirituală este adesea determinată de faptul să piciorul „cunoașterii” unei persoane este lung de peste 3 metri, în timp ce piciorul „vieții” ei are doar 1 sau 2 centimeri lungime!!

Și ea încă petrece timp căutând să-și întindă piciorul „cunoașterii”!!! În ciuda celei mai curate revelații pe care o poate avea asupra adevărului lui Dumnezeu, egoismul lui rămâne încă nerăstignit.

Bărbați cu o povară și o preocupare

Întreaga mișcare a Israelului DIN BABILON CĂTRE IERUSALIM a fost născută și a fost condusă de bărbați care erau preocupați în mod neegosit de înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Pentru aceasta ei posteau și se rugau.

Iată cum trebuie să fie și în biserica din zilele noastre. Aceia care caută onoarea Numelui lui Dumnezeu, venirea împărăției Lui și împlinirea voii Lui pe pământ așa cum este în cer, vor posti, se vor ruga și vor lega lucrările duhurilor rele, împlinind astfel scopurile lui Dumnezeu.

Daniel a fost un bărbat care a postit și s-a rugat în mod frecvent. Ezra de asemenea a fost un bărbat care a știut cum să postească și să se roage când a trebuit să conducă un grup de israeliți din Babilon în Ierusalim (*Ezra 8:21*). Neemia a plâns, a postit și s-a rugat când a auzit că Ierusalimul era dărâmat și că zidurile lui fuseseră arse (*Neemia 1:4*). El nu i-a criticat pe israeliții din Ierusalim că erau leneși sau egoiști. Nu. El a postit și s-a rugat pentru ei. Era așa de împovărat încât chiar și șeful lui (împăratul) a observat durerea lui. În final, Neemia a renunțat la poziția și la confortul lui din palat ca să reconstruiască zidurile Ierusalimului.

Am fost vreodată îndurerați ca Neemia pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu înaintează? Am postit și ne-am rugat vreodată cum a făcut el pentru că am văzut că lucrurile nu mergeau bine în biserică? Ne rugăm vreodată pentru aceia care ne predică Cuvântul lui Dumnezeu?

Mă întreb, oare realizăm noi că aceia care Îl slujesc pe Dumnezeu și predică Cuvântul Lui cu credincioșie (și familiile lor) sunt țintele furiei lui Satan? Ei sunt în vârful listei de atac al lui Satan. Permiteți-mi să vă recomand să încetați să-i mai criticați pentru că Satan poate face acest lucru foarte bine, fără ajutorul vostru! În schimb, rugați-vă pentru ei puțin mai mult în zilele următoare, ca să fie feriți de atacurile vrăjmașului.

La fel ca în Israel cu 2000 de ani în urmă, și în India de astăzi, multe din oile Domnului sunt răvășite ici și colo, fără păstori care să îngrijească de ele. Sunt mulți lefegii în țara noastră care muncesc pentru plată.

Puțini sunt păstorii care sunt gata să-și dea viața pentru turmă. Nimeni nu are dreptul să predice Cuvântul lui Dumnezeu turmei lui Dumnezeu dacă nu poartă o povară pentru oi, dacă nu se roagă în mod regulat pentru ele.

Rugați-vă ca Domnul secerișului să scoată păstori după inima Lui în recolta din acest timp (*Matei 9:36-38; Ieremia 3:15*).

Postul și rugăciunea

Postul nu este ceva popular în această generație de credincioși. Dar Isus a spus că atunci când El (Mirele) va părăsi pământul, ucenicii Lui VOR posti. El n-a spus că ucenicii Lui pot posti. Nu. Ce a spus El a fost că „atunci” UCENICII MEI „VOR POSTI în acele zile” (*Luca 5:35*). Nu toți aceia care postesc și se roagă sunt

în mod necesar ucenici ai lui Isus. Dar toți aceia care SUNT adevărații ucenici ai lui Isus în mod sigur vor posti.

Când ucenicii au postit și S-au închinat Domnului, Duhul Sfânt le-a vorbit să-l trimită pe Pavel și pe Barnaba să predice neamurilor. Așa a început prima mare mișcare misionară a bisericii primare în ținuturile neamurilor (*Faptele Apostolilor 13:2,3*). Pavel și Barnaba au plecat și au înființat biserici și apoi au postit și s-au rugat din nou înainte de a preda acele biserici bătrânilor locali (*Faptele Apostolilor 14:23*).

Chiar soții și soțiile sunt îndemnate de Duhul Sfânt să postească uneori de la relația sexuală cu scopul rugăciunii (*1 Corinteni 7:5*).

Dumnezeu i-a spus lui Israel că Sodoma era sora lui deoarece, la fel ca Sodoma, oamenii lui erau mândri, leneși și trăiau în belșug (*Ezechiel 16:49*). De aici înțelegem că păcatele lor sexuale (pentru care a devenit faimoasă Sodoma) au fost strâns legate de excesul de mâncare și iubirea lor pentru mâncarea fină și gustoasă. Există o legătură foarte strânsă între lipsa autocontrolului în domeniul sexual și o viață caracterizată prin lenevie și mâncare exagerată. Nu-L lăsa pe Dumnezeu să o numească pe Sodoma și sora ta.

Legarea lucrărilor puterilor satanice

La un moment dat, când Daniel sfârșise un timp de 21 de zile de rugăciune și post parțial, Dumnezeu i-a decoperit că, prin rugăciunile lui, duhul rău care stăpânea peste Persia fusese învins (*Daniel 10:2,3,13*).

În mod asemănător, în zilele noastre, robia prin care forțele duhului rău au stăpânit aproape 75 de ani peste țările comuniste a fost distrusă pentru că oamenii lui Dumnezeu din multe părți ale lumii au postit și s-au rugat și s-au luptat împotriva lor. Drept rezultat, aceste țări s-au deschis acum pentru evanghelie.

Isus a spus că anumite categorii de demoni pot fi alungați numai prin post și rugăciune (*Matei 17:21*).

Noi care trăim acum în India avem o mare responsabilitate să postim, să ne rugăm și să luptăm împotriva stăpânitorilor duhului rău care stăpânește așa de puternic peste mulți credincioși și necredincioși din țara noastră. Există foarte mult compromis în creștinismul din India; și nu există nicio țară din lume care să aibă atât de multe temple păgâne, sau al cărei popor să fie într-o robie idolatră mai mare ca în India. Am văzut cu toții, în ultimele luni mai ales, cum aceste spirite religioase rele au ațâțat milioane de compatrioți la o violență și frenezie religioasă de necrezut.

Acum este timpul ca oamenii lui Dumnezeu din India să se adune împreună și să lege lucrările acestor forțe satanice. Dacă Dumnezeu poate găsi o rămășiță în țara noastră care este eliberată de prejudecăți și resentimente, de lenevie și egoism, și care este hotărâtă să nu lupte niciodată împotriva ființelor umane, ci

doar cu puterile și domniile răului, atunci duhurile rele care apasă milioanele Indiei vor începe să tremure.

Chemarea noastră ca biserică este să impunem victoria pe care Hristos a câștigat-o pe crucea Calvarului asupra tuturor forțelor lui Satan care planează asupra Indiei.

Dumnezeu caută bărbați și femei în biserică de astăzi care vor sta în spărtură și se vor ruga – care vor posti și se vor ruga – și vor lega lucrările acestor spirite religioase rele care au orbit și au rătăcit pe atât de mulți din țara noastră, pentru atât de mulți ani. Astfel va fi glorificat și onorat în India Numele lui Isus Hristos.

Nu trebuie să te simți vinovat dacă nu ești împovărat să te rogi astfel pentru că Dumnezeu nu dă aceleași poveri tuturor oamenilor Lui. Dar dacă ești împovărat de faptul că ar trebui să existe O MĂRTURIE PURĂ pentru Numele Domnului Isus în India, atunci hai să stăm împreună în post și rugăciune în aceste zile, astfel încât scopul lui Dumnezeu să fie împlinit.

Dacă inima ta răspunde acestei chemări, atunci începe prin a te ruga în fiecare zi ca lucrările acestor domnii rele din India să fie legate și stăvilite. Apoi continuă să postești și să te rogi. Și roagă-te apoi cu alții care au o povară asemănătoare. Și dacă vrei ca rugăciunile tale să primească răspuns, fii atent tot timpul să te păstrezi curat, și eliberat de păcatele judecării altora din jur, nefiind un iscoditor în treburile lor. Păstrează-te cu orice preț ca o unealtă ascuțită pentru Dumnezeu și nu lăsa ca eficiența ta să fie neutralizată de vreun păcat.

CAPITOLUL 10

DOUĂ TIPURI DE RENEGAȚI ȘI DOUĂ TIPURI DE LIDERI

Există două categorii de renegați – și Isus a vorbit despre amândouă în *Luca 15*. Pe prima a descris-o ca pe o oaie pierdută. Pe a doua El a ilustrat-o printr-un fiu pierdut.

Oaia pierdută

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută până când o găsește?..... va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni drepti care n-au nevoie de pocăință” (Luca 15:4,7).

Nu după un țap a plecat păstorul în căutare. A fost o oaie – o oaie care odată fusese în țarc. Această pildă se referă la un credincios născut din nou care a alunecat. Dar el n-a părăsit biserica dintr-un spirit de răzvrătire. La fel ca oaia, s-a rătăcit din neglijență. Poate că a fost înșelat. Poate că, datorită slăbiciunii lui, a fost copleșit de atracții care s-au dovedit a fi prea mult pentru el. Bunul Păstor se duce după o asemenea oaie PÂNĂ CÂND o găsește. Noi, care suntem păstorași, trebuie să facem același lucru. Trebuie să mergem după cei din biserică, care au căzut datorită neglijenței, a amăgirii satanice și a poftelor lor.

Una din acuzațiile pe care Domnul le-a făcut împotriva păstorilor lui Israel, cu 600 de ani înaintea nașterii lui Hristos, a fost aceasta:

„Vai de păstorii lui Israel care se pasc pe ei înșiși!....Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lână, tăiați ce este gras, dar nu pașteți turma. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime. Astfel ele s-au risipit, pentru că nu aveau păstor; au ajuns hrana tuturor fiarelor câmpului și s-au risipit. Turma Mea rătăcea pe toți munții și pe toate dealurile înalte; oile Mele au fost risipite pe toată întinderea țării și nimeni nu îngrijea de ele, nici nu le căuta.....Iată, sunt împotriva păstorilor.....Iată, Mă voi îngriji Eu. Însumi de oile mele și le voi căuta.....le voi strânge din toate locurile unde au fost risipite în ziua plină de nor și de negură” (Ezechiel 34:1-12).

Multe oi se pierd într-o zi înnorată și mohorâtă – o zi în care sunt descurajate și deprimare de presiunea unei încercări sau supărări care se dovedește a fi prea mare pentru ele. Domnul spune că El va căuta oile acestea și le va aduce înapoi. El le caută prin „păstori după inima Lui” (*Ieremia 3:15*). Trebuie să fie dorul nostru, al tuturor celor din biserică – atât frați, cât și surori – să fim păstori după inima lui Dumnezeu, care să poată căuta astăzi multele oi pierdute din jurul nostru.

Sunt mulți care sunt gata să critice și să condamne astfel de oi spunând că n-ar fi trebuit să hălăduiască atât de aproape de marginea prăpastiei, sau că ar fi trebuit să stea în mijlocul turmei și să nu hoinărească de unele singure

căutând alte pășuni, sau că n-ar fi trebuit să asculte vocile falșilor păstori etc., etc.. Nu ducem lipsă de specialiști care sunt gata să ofere o analiză corectă a motivelor căderii acestor oi. Ceea ce ne lipsește, din nefericire, sunt păstorii după inima lui Dumnezeu care să meargă după aceste oi pierdute și să le aducă înapoi în țarc. Aceasta este marea nevoie din biserica de astăzi.

Adevărata turmă a Domnului

Domnul Își descrie turma în această pildă astfel: „*oameni drepti CARE N-AU NEVOIE DE POCĂINȚĂ*” (Luca 15:7).

Uimitoare cuvinte! Este oare posibil să existe ființe umane pe pământ care să trăiască într-o asemenea victorie asupra a TOT păcatul conștient din viața lor, despre care Domnul Însuși atestă că NU au nevoie de pocăință?

Da, chiar astăzi, pe pământ există astfel de oameni evlavioși. Ei sunt turma adevărată a Domnului. Nicio biserică din lume nu constă în totalitate din astfel de oameni, pentru că fiecare grup în parte din creștinism a fost corupt de profani și infiltrați care au fost trimiși de Satan ca să corupă mărturia bisericii. Chiar Isus a avut un Iuda Iscarioteanul în „biserică” lui. Apostolii au avut de asemenea pe Anania, pe Safira și pe Dima lor. Dar nici unul dintre acești oameni n-au avut vreodată putere în biserica din acele zile. Iată cum au păstrat Isus și apostolii puritatea părtășiei lor.

Persoanele drepte, pe care Domnul le descrie ca neavând nevoie de nicio pocăință, constituie biserica reală a lui Isus Hristos. Ei n-au nevoie de nicio pocăință, deoarece ei se judecă tot timpul. Ei își țin socoteli scurte cu Dumnezeu, luptându-se întotdeauna să aibă o conștiință care este fără vină față de Dumnezeu și față de oameni. Ei sunt grabnici să mărturisească cel mai puțin păcătos gând sau atitudine lui Dumnezeu, și la fel de grabnici să mărturisească cel mai puțin păcătos cuvânt sau faptă oamenilor.

Astfel trăiesc ei fiecare zi din viața lor ca aceia care n-au nevoie de pocăință – pentru că trăiesc în pocăință constantă. Aceștia și numai aceștia formează adevărata turmă a Domnului.

Fiecare biserică pe care Domnul o construiește astăzi trebuie să aibă un nucleu de astfel de „persoane drepte care n-au nevoie de pocăință”, dacă e să fie o mărturie curată și puternică pentru Domnul în aceste ultime zile.

Fiecare căzut (oaie pierdută) trebuie să caute să se alătore și să intre în părtășie cu o astfel de turmă de oameni evlavioși și nu cu orice grup care-și zice sieși „biserică”.

N-are niciun rost să te angajezi în evanghelizare și să aduci o oaie pierdută într-un țarc care e format din nouăzecișinouă de oi care sunt ciuruite de boli și care se mușcă și se rup în bucăți unele pe altele – oi care nu sunt drepte și care au mare nevoie să se pocăiască ele însele! O oaie pierdută va fi și mai pierdută dacă ar fi să se alătore unei astfel de părtășii! O astfel de oaie s-ar afla mult mai în siguranță afară, în sălbăticie, decât în interiorul unor asemenea biserici

căzute. A aduce oi pierdute în unele biserici din aceste zile este ca și cum ai introduce oameni bolnavi într-un spital murdar unde ajung să capete boli pe care nu le avuseseră niciodată înainte de a veni în spital!! În primul rând, înainte de a ne angaja în evanghelizare, este necesară o curățire totală a bisericii în sine.

Fiul pierdut

„Un om avea doi fii.....Fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, trăind în destrăbălare.....Și-a venit în fire și a zis ”Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”” (Luca15:11-24).

Acest renegat este diferit. El a fost un fiu care și-a căutat propriul interes, s-a răzvrătit împotriva tatălui și a fugit, criticându-l pe tatăl lui și pe membrii familiei lui. El este acela care îi critică pe bătrâni și pe frații și surorile din biserică și care caută să se înalțe pe speșele lor. În această pildă, spre deosebire de cea anterioară, NU Îl vedem pe Dumnezeu plecând după fiul pierdut. El îl lasă pe fiul pierdut să culeagă ce a semănat și să suporte consecințele răzvrătirii lui. Și când fiul ajunge la sfârșit, se întoarce singur înapoi în casa tatălui său. El nu este cărat acasă pe umerii nimănui. El se pocăiește și vine singur, bolnav și sătul de sine însuși. Dragostea lui Dumnezeu pentru astfel de renegați se manifestă în A NU merge după ei, ci a-i lăsa să culeagă ceea ce au semănat, până când ajung la sfârșitul lor înșiși și apoi se întorc la El în zdrobire și pocăință sinceră.

Cum majoritatea credincioșilor din fiecare biserică sunt carnali, lipsindu-le înțelepciunea, ei nu știu să distingă între aceste două tipuri de renegați. Pe de o parte, ei caută să-i aducă înapoi pe umeri în biserică pe fiii răzvrățiți și îi critică pe bătrâni pentru că nu fac acest lucru. Pe de altă parte, ei ignoră oile pierdute și nu fac nimic ca să meargă după ele și să le aducă înapoi. Ei le consolează pe cele care ar trebui mustrate, și le muștră pe cele care ar trebui mângâiate.

Hrănind fiii și fiicele răzvrătite (care Și-au părăsit Tatăl Ceresc și casa Lui) este cea mai bună cale de a te asigura că niciodată nu se vor reîntoarce la Dumnezeu. Astfel de acte nu sunt acte de milă, ci acte de prostie. Pentru că mulți caută propria onoare și reputație, în loc să-i mustre pe credincioșii răzvrățiți, ajung să le spună cuvinte amabile. Cuvintele și acțiunile lor nu asigură decât faptul că acești fii pierduți stau afară în țara depărtată chiar mai mult – și în unele cazuri pentru totdeauna. Sângele acestor fii risipitori, care pier în țara depărtată și merg în iad, va fi în final pe mâinile acelor care i-au ajutat și i-au mângâiat.

(OBSERVAȚIE: În acest punct este necesară o precizare pentru toți fariseii: Doar pentru că cineva a părăsit grupul TĂU și s-a alăturat unei alte părtașii, NU înseamnă că a părăsit casa Tatălui – căci casa Tatălui este mult mai întinsă decât grupulețul tău mic! Deci, să nu folosiți această pildă sau paragraful de mai sus ca să vă justificați atitudinea fariseică față de cineva care a părăsit

grupul tău. Poate că e nevoie să conștientizezi că ești ca fratele mai mare din pildă și nicidecum ca tatăl).

Când acești fii răzvrățiți se întorc în biserică, în zdrobire și pocăință adevărată, inimile noastre trebuie să fie larg deschise ca să-i primim înapoi, și nu trebuie să le permitem să se bălăcească în suferința și tristețea lor. Aisi se vede clar diferența dintre aceia care sunt ca Dumnezeu și aceia care sunt ca fariseii. Deși va fi nevoie de timp ca încrederea să fie recâștigată și ca acești fii risipitori să fie reintroduși în slujirea din biserică, totuși, în ce privește acceptarea și părtașia, acestea trebuie să fie IMEDIATE, calde și din toată inima – exact cum Domnul a descris în pildă, cu ospăț și bucurie!

A distinge între cei doi

Marea nevoie din zilele noastre este ca dragostea noastră să fie călăuzită de înțelepciune. Rugăciunea lui Pavel era: *„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoaștere deplină și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile cele mai alese”* (adică opuse acelor lucruri care sunt numai bune) (Filipeni 1:9,10).

Dacă e să distingem între aceste două tipuri de renegați din jurul nostru, va trebui să ne dezvoltăm obiceiul de a asculta tot timpul vocea Duhului Sfânt în duhurile noastre, așa încât să nu trăim nici după reguli fariseice, nici după compasiune lumească. Dacă ne bazăm pe propria noastră judecată, suntem mențiți să facem greșeli. Avem nevoie să fim smeriți și avem nevoie să urâm propria strictete și propria dragoste omenească.

Păstori și tați

În biserică există, de asemenea, două tipuri de lideri. Cei buni sunt ca păstorii și ca tații. Cei care-și caută propriul interes sunt ca salariații și ca îndrumătorii. Prin atitudinea noastră față de renegați putem discerne în care categorie ne potrivim.

La fel cum păstorii adevărați din biserică sunt rari, și părinții adevărați sunt rari. Așa cum peste tot e plin de salariați, și învățătorii care-și caută propriul interes se găsesc la toate colțurile. De ce? Pentru că este mai ușor să fii salariat, decât să fii păstor, și este mai ușor să fii învățător într-o biserică, decât să fii părinte în biserică. Ne costă durere în inimă și povară și luptă în rugăciune împotriva lupilor și a vrăjmașilor care urlă, dacă e să fim părinți și păstori. Și majoritatea oamenilor nu doresc să plătească un asemenea preț ca să-I slujească Domnului sau ca să zidească biserica. Majoritatea oamenilor încearcă să zidească biserica pe degeaba.

Pavel, ca un părinte adevărat față de creștinii corinteni căzuți, carnali, le-a spus: *„Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă fac de rușine, ci ca să vă sfătuiesc ca pe copiii mei preiubiți. Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, n-aveți însă mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie”* (1 Corinteni 4:14,15).

Tatăl (din pilda lui Isus) nu și-a pus fiul pocăit la probă șase luni. Nici nu l-a pus să trăiască în cartierul servitorilor. Nu. El a crezut în el și a avut speranță pentru el. „*Dragostea... crede toate, nădăjduiește toate*” (1 Corinteni 13:7).

Un tată adevărat niciodată niciodată nu-și va face de ocară copiii, nici nu le va arăta greșelile lor altora, nici măcar atunci când cad. Totuși, învățătorii din școli și colegii se bucură să facă cunoscute altora prostiile comise de elevii lor. Prin atitudinea noastră față de greșelile și căderile altora, putem afla dacă suntem părinți sau învățători.

Domnul caută în biserică părinți și păstori adevărați.

CAPITOLUL 11

O BISERICĂ TRIUMFĂTOARE PESTE SATAN

Numai două au fost ocaziile când Isus a vorbit despre biserică – în *Matei 16:18* și *18:17-20*. Și în amândouă aceste ocazii, El a vorbit despre Satan luptând împotriva bisericii. În prima referire, Isus a vorbit despre Satan care atacă biserica direct prin forțele morții spirituale – prin duhurile rele. În al doilea caz, El a vorbit despre Satan care încearcă să corupă biserica indirect, printr-un frate pe care îl înșală și îl capturează și care devine în mod inconștient agentul lui.

Dar, indiferent de metoda pe care o adoptă Satan, Domnul ne-a dat autoritatea să legăm lucrările Satanice și să-i eliberăm pe cei capturați de el (*Matei 16:19; 18:18; 2 Timotei 2:26*). Trebuie să exercităm cu toată îndrăznela această autoritate în biserică.

Importanța revelației divine

Isus i-a spus aici lui Petru că biserica LUI urma să fie zidită pe Stânca pe care Petru tocmai o mărturisise - „*Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu*” (*Matei 16:16*). Petru a primit de la Tatăl acea descoperire despre Isus (*versetul 17*). Și noi avem nevoie de revelație asupra lui Isus.

O cunoaștere a lui Hristos care vine doar prin studiul Bibliei, sau din auzite, nu este suficientă. „*Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl*” (*Matei 11:27*) – și numai Tatăl poate să ne dea acea descoperire. Numai atunci vom putea fi capabili să zidim biserica pe aceeași fundație pe care au zidit-o și apostolii în timpul lor.

Numai Tatăl ne poate arăta că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, Care a triumfat total peste Satan și Care are acum toată autoritatea în ceruri și pe pământ, toate lucrurile fiindu-I puse sub picioare.

Numai Tatăl ne poate arăta că Isus Hristos a venit într-un trup ca al nostru, a fost ispitit în toate așa cum suntem noi și, cu toate acestea, nu a păcătuit, ci a biruit total lumea, dându-ne speranța că și noi putem să umblăm pe pământ așa cum a umblat El (*1 Ioan 2:6*).

Nicio argumentare oricât de extinsă și niciun raționament omenesc nu poate înlocui vreodată revelația divină.

Păzind biserica de agenții lui Satan

Isus a spus că biserica pe care El o zidește are o particularitate distinctivă: Ea învinge porțile Locuinței Morților (forțele morții spirituale). Pe de altă parte, dacă o biserică este ea însăși învinsă de forțele morții spirituale – adică de gelozie, certuri, spirit de competiție, de căutarea onoarei, de imoralitate, de iubirea de bani, de lumesc, de amărăciune, de mândrie, de aroganță, sau de

fariseism etc., putem fi siguri atunci că aceea NU este biserica pe care Isus o zidește.

În fiecare biserică există credincioși carnali care sunt robi acestor păcate. Dar ei trebuie ținuti pentru totdeauna la periferie (în Curtea de afară), astfel încât să nu li se dea nicio slujire, nicio responsabilitate sau putere în biserică. Niciunul dintre noi n-ar trebui să fie vreodată parte a unei biserici care nu caută să lupte mereu împotriva acestor rele.

Satan caută perpetuu să distrugă biserica. Și el încearcă în majoritatea timpului să facă aceasta infiltrându-se în biserică prin agenții lui. Iuda vorbește despre faptul „*căci s-au strecurat printre voi unii oameni rânduți de mult pentru condamnarea aceasta*” (versetul 4). Asemenea gabaoniților care l-au înșelat pe Iosua (Iosua 9), astăzi mulți sunt cei care i-au înșelat pe bătrâni pretinzând a fi ucenici și s-au furișat în mijlocul bisericilor neobservați. Dar cum au reușit acești oameni să-i înșele pe bătrâni? Probabil pentru că bătrânii au fost copleșiți de venerație, sau cumpărați de bogățiile lor, ori de poziția lor lumească. În toate denomiunțile babiloniene, oamenii care au poziții lumești sau avuții sunt aceia care au capacitatea de a influența deciziile luate în grupul lor, chiar dacă ei nu sunt bătrâni. Dar nu trebuie să fie niciodată așa în mijlocul nostru. Totuși, dacă nu suntem atenți, gabaoniții vor veni și în biserică.

Dumnezeu poate permite acestor oameni care „s-au strecurat neobservați” să fie în biserică pentru o perioadă, să le dea timp să se pocăiască și să fie convertiți. Uneori, El poate de asemenea permite aceste infiltrări ca să împlinească sarcina pe care Lucifer a împlinit-o în al treilea cer cu veacuri în urmă. Când s-a răzvrătit și a căzut, Lucifer a târât în jos după el o treime din îngeri (Apocalipsa 12:4) – și al treilea cer a fost astfel curățit de toate elementele rebele. Deci și astăzi Domnul permite oamenilor care-și caută propriul interes să intre în biserică, astfel încât, atunci când pleacă, să poată lua cu ei pe alți oameni nesinceri și să curețe astfel biserica de toate elementele rebele! Aceasta este parte a înțelepciunii minunate a lui Dumnezeu.

Putem vedea un exemplu de acest fel în ceea ce Domnul a făcut iar și iar în bisericile din India. El a aranjat în mod minunat și iscusit circumstanțele și i-a demască și îndepărtat din mijlocul nostru pe aceia care căutau o poziție în biserică și care aveau un spirit polemic și separator (Vezi Romani 16:17). El i-a prins pe oamenii deștepți și mari care au venit în mijlocul nostru „în vicleniile lor” (1 Corinteni 3:19) și a zădărnicit astfel planurile lor secrete de „deturnare” a bisericii!! Acesta este un semn al grijii Domnului pentru noi și al dorinței Lui intense ca în țara noastră să existe o mărturie pură, nepătată pentru Numele Lui.

Îl lăudăm pe Domnul că El veghează asupra noastră mereu ca să ne protejeze de astfel de atacuri satanice. „*Dacă nu păzește Domnul cetatea, degeaba veghează cel ce o păzește*” (Psalmul 127:1). Numai atunci când frații locuiesc împreună în unitate, Domnul poate porunci binecuvântarea Lui (Psalmul 133:1) – și numai o biserică unită poate triumfa peste porțile Iadului. Deci Duhul Sfânt lucrează cu putere în mijlocul nostru ca să ne păstreze în această unitate.

Acum trebuie să veghem și să ne rugăm ca Domnul să continue să facă această lucrare și în viitor. Promisiunea lui veșnică pentru noi este: „*Voi scoate din mijlocul tău pe cei încântați de mândria ta.....și voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului*” (Țefania 3:11,12). Biserica poate fi zidită în unitate numai cu oameni smeriți, modești.

Nu este sarcina noastră să alungăm pe cineva din biserică dintr-un zel omenesc – căci „*mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu*” (Iacov 1:20). Nu. Însărcinarea noastră este să-i primim pe toți aceia care vin la noi și să le arătăm calea vieții. Dar Domnul este gelos să-Și păstreze biserica în puritate și de aceea El însuși îi va demasca și îndepărta pe oamenii care își caută propriul interes, în modul Lui specific și în timpul ales de El, la fel cum tot El a fost Cel Care i-a izgonit din templu pe schimbătorii de bani la timpul potrivit.

Isus a vorbit în *Matei 18:17-20* despre un frate care păcătuiește și aduce astfel murdărie în biserică. Trebuie să ne amintim că un astfel de frate nu este de obicei conștient de faptul că el a devenit un instrument în mâinile lui Satan. De aceea a spus Isus că trebuie mai întâi să mergem și să vorbim cu el în taină, ca SĂ-L CĂȘTIGĂM. Acesta este întotdeauna țelul nostru: Să-l câștigăm pe frate – să-l câștigăm din mâna lui Satan, și pentru Domnul și biserica Lui. Dacă nu ascultă, trebuie să încercăm să-l câștigăm din nou, de data aceasta cu încă unul sau mai mulți frați. Dacă tot nu ascultă, atunci trebuie să spunem bisericii despre el. Și dacă nu ascultă nici măcar de biserică, atunci trebuie scos afară din părtășie ca să-și poată vedea nevoia și să se pocăiască, astfel încât alții să nu fie pângăriți de spiritul lui.

Trebuie să fim tari în Domnul, să ne rugăm și să legăm aceste lucrări ale lui Satan pentru ca lucrarea lui Dumnezeu în bisericile din India să înainteze nestingherită. Trebuie de asemenea să învățăm să iertăm grabnic și total fiecare frate, astfel încât Satan să n-aibă niciun câștig în viețile noastre (*2 Corinteni 2:11*).

Cunoscând tacticile lui Satan

Dacă e să ducem un război spiritual eficient, nu trebuie să fim ignoranți față de strategiile lui Satan, tertipurile și tacticile lui.

Din modul în care Satan l-a ispitit pe Isus cu mâncare în pustie, concluzionăm că Satan va căuta să ne ispitească de asemenea și pe noi prin dorințele legitime ale trupurilor noastre. Isus le-a spus ucenicilor să se ferească de îngrijorarea prea mare cu privire la mâncare și îmbrăcăminte. Dacă mâncarea sau hainele sofisticate ne stăpânesc în vreun fel, atunci cu siguranță Satan va avea putere asupra noastră, pentru că împărăția noastră va fi atunci din această lume.

Trebuie să fim atenți să nu ne formăm fetițele din bisericile noastre în așa fel încât să fie captivate de îmbrăcăminte drăguță, ca nu cumva, crescând, să fie captivate de Satan.

Lucifer a devenit Satan când el (ca și conducător al îngerilor) a început să se considere pe sine drept cineva important între îngeri (*Ezechiel 28:11-18; Isaia 14:12-15*). Acesta este modul în care Satan intră de asemenea în inimile multor credincioși. Ori de câte ori un frate începe să gândească că el este cineva important în biserică, este clar că el a fost contaminat de spiritul lui Satan.

Atunci va fi ineficient pentru războiul spiritual, chiar dacă credincioșii superficiali din jurul lui îi hrănesc egoul făcându-l să se simtă important!!

Când un frate vorbește timp îndelungat în întâlniri, dincolo de măsura conținutului spiritual și debordează cunoașterea lui Biblică în fața fraților și surorilor umili din biserică îndelung încercați, acesta este un indiciu clar că el a început să simtă că este cineva important și că este superior altora. Acesta este spiritul Satan. Mai mult, am văzut adesea că un astfel de frate nu are biruință nici măcar asupra unui lucru elementar, cum ar fi să nu se lase ofensat. Dacă după întâlnire este îndemnat să fie scurt, el se ofensează. Este evident că astfel de frați nu trăiesc într-o judecată de sine constantă pentru că, dacă ar fi fost așa, ar fi simțit Duhul convingându-i de mândria și de aroganța lor.

Aceștia sunt frații pe care Diavolul îi face agenții lui. Dar noi trebuie să păstrăm biserica în puritate, deci trebuie să continuăm să sfătuim astfel de frați tăgănați să fie succinți – chiar dacă ei continuă să se simtă ofensați de îndemnurile noastre. Aceia care au amărăciune și țăfnă în duhurile lor n-ar trebui să vorbească în adunările bisericii mai mult decât un minut. Și în acel un minut permiteți-le să-și mărturisească speranța că vor deveni curând credincioși cu toată inima și că se vor descotorosi de atitudinile păcătoase.

Când Isus Și-a avertizat ucenicii împotriva folosirii titlurilor, El îi avertiza exact asupra aceluiași spirit Satanic care caută să se înalțe deasupra celorlalți din biserică. Un „Reverend” este mai mare decât un frate obișnuit. Un „Pastor” este de asemenea mai mare decât un frate obișnuit. Dar Isus a spus că noi toți suntem meniți a fi doar frați obișnuiți. Lăsați-i pe Babilonieni să-și păstreze titlurile. Noi să le evităm chiar și în spirit. Caută să fii întotdeauna fratele cel mai mic din biserică în spirit și nu numai că tu însuși vei fi în siguranță dar vei fi de asemenea eficient în lupta ta împotriva lui Satan.

Lucifer a fost de asemenea nemulțumit de circumstanțele în care l-a pus Dumnezeu. Așa a devenit el Diavolul. Acest spirit de nemulțumire este ceea ce Satan răspândește acum în inimile oamenilor din întreaga lume. Și mulți, mulți credincioși s-au contaminat de asemenea cu această infecție.

Nu e nimic greșit în îmbunătățirea circumstanțelor pământești, materiale. Dar când vezi un alt frate având mai mult decât tine, nu-l invidia, nu dori ceea ce are el, și nu aștepta niciun dar de la el. Fii mulțumit cu ceea ce i-a făcut plăcere lui Dumnezeu să-ți dea. „*Cel care urăște mita va trăi*” (*Proverbe 15:27b*). Nu fii ignorant față de tertipurile lui Satan. În momentul în care ești nemulțumit de salariul tău, de casa ta, de culoarea pielii tale sau de orice lucru de acest fel, tu îți deschizi ușa inimii lui Satan.

Noi nu ne luptăm împotriva cărnii și a sîngelui

„Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în LOCURILE CERESTI” (Efeseni 6:12).

Cu 3500 de ani în urmă, Moise a coborât de pe Muntele Sinai și le-a adus israeliților o promisiune de la Dumnezeu a unei împărății pe acest pământ. Dar acum 2000 de ani, Isus a venit din cer și ne-a adus promisiunea unei împărății cerești. Aceasta este diferența fundamentală între Noul Legământ și cel vechi. Dacă nu înțelegem aceasta, nu vom putea duce un război eficient împotriva lui Satan.

Împărăția noastră nu este din această lume. Și deci noi nu trebuie să ne luptăm sau să ne certăm NICIODATĂ, NICIODATĂ cu ființele umane pentru niciun lucru. Aceasta este condiția Numărul Unu a războiului spiritual eficient. Una din căile principale prin care încearcă Satan să-i abată pe credincioși de la chemarea lor, este făcându-i să se lupte sau să se certe cu alții – cu rudele sau cu vecinii, cu frații și surorile lor. Și, fără excepție, cearta va consta în unele lucruri materiale. În acest mod, el reușește să-i tragă pe credincioși în jos, din poziția lor cerească către această lume și problemele ei, făcându-i astfel ineficienți în lupta împotriva lui.

Dacă vrei să lupti eficient împotriva lui Satan și să zidești biserica, hotărăște-te să nu te implici niciodată într-o dispută cu nicio ființă umană, ori cu privire la vreun lucru pământesc. Nu trebuie să ducem nici măcar bătălii imaginare în mintea noastră cu alții. Nu trebuie să avem nici măcar o singură plângere împotriva cuiva.

Și nu trebuie să avem nicio pretenție interioară față de cineva. Nu trebuie, de exemplu, să avem pretenția ca oamenii să ne trateze cu respect, cu considerație, să ne arate dragoste, sau să nu ne păcălească ori să ne înșele etc.. Nu trebuie să avem astfel de așteptări nici măcar de la partenerii noștri de căsnicie. Toate aceste dispute, plângeri și pretenții sunt indicii că împărăția unei persoane este din lumea aceasta și acea persoană i-a dat lui Satan un loc în inima ei. Și astfel de oameni sunt sortiți să ducă o viață mizerabilă.

Dumnezeu este Singurul cu care avem a face (Evrei 4:13). Toate circumstanțele noastre (inclusiv modul în care alții ne tratează) sunt proiectate de Tatăl nostru iubitor tocmai pentru binele nostru – ca să ne potrivească asemănării Fiului Său. De aceea nu avem loc pentru nicio plângere împotriva nimănui, ci loc destul pentru a-L lăuda tot timpul pe Dumnezeu.

Duhul de Laudă

În fiecare dintre cele 7 priviri fugare asupra cerului date în cartea *Apocalipsa*, îi vedem pe locuitorii cerului lăudându-L neîncetat pe Dumnezeu cu voci răsunătoare – uneori așa de răsunătoare ca tunetele și ca zgomotul unor ape multe. Aceasta este atmosfera cerului – una de laudă continuă, fără nicio plângere sau pretenție. Și aceasta este atmosfera pe care Duhul Sfânt dorește

să o aducă în inimile noastre, precum și în casele și în bisericile noastre. Așa va fi Satan alungat din toate aceste locuri.

Am citit despre un frate arzător (care a trăit în secolul trecut) care obișnuia să-L laude adeseori pe Dumnezeu cu „Aleluia” spus cu voce tare. Într-o zi, unul din creștinii cumpătați, morți, din jurul lui, care a fost iritat de spiritul lui de laudă, l-a întrebat ce ar face fratele dacă Dumnezeu l-ar trimite în final în iad. La aceasta, fratele a răspuns: „Dacă merg în iad, voi continua să strig „Aleluia” și laudele lui Dumnezeu acolo până când Diavolul îmi va spune să ies din Iad, ca nu cumva să-i contaminez și pe alții din iad cu spiritul de laudă!!”

Nu, nu e niciun loc în Iad pentru aceia care au un spirit de laudă! Aceia care merg în Iad sunt cei plini de plângeri și de pretenții împotriva altora. Ei au fost așa când erau pe pământ și duc cu ei natura rea și când părăsesc pământul.

Satan a paralizat marea majoritate a creștinilor și i-a făcut ineficienți în războiul spiritual împotriva lui pentru că a reușit să-i infecteze cu spiritul murmurării și al plângerii împotriva fraților și surorilor lor, împotriva rudelor și vecinilor lor, împotriva circumstanțelor și chiar împotriva lui Dumnezeu Însuși.

Îl biruim pe Satan, când ascultăm următoarele îndemnuri:

- *”Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați într-UN SINGUR TRUP, să stăpânească în inimile voastre; și fiți recunoscători” (Coloseni 3:15).*
- *”Vă îndemn deci să faceți mulțumiri PENTRU TOȚI OAMENII (1 Timotei 2:1).*
- *”Mulțumiți totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, PENTRU TOATE, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5:20).*

Suntem îndemnați înainte de toate să fim recunoscători pentru toți aceia pe care Dumnezeu i-a chemat în Trupul lui Hristos. Dacă alegerea ar fi fost lăsată nouă, poate că noi n-am fi chemat pe mulți dintre aceia pe care i-a chemat Dumnezeu – în special pe aceia care aparțin unui alt grup decât al nostru!!! Dar înțelepciunea lui Dumnezeu fiind mai înaltă decât a noastră, așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, El a avut în mod evident o părere diferită despre ei decât o avem noi. Și dacă suntem înțelepți, noi ne vom realinia gândirea în aceeași line cu a lui Dumnezeu.

O dată ce am învățat să fim recunoscători pentru frații și surorile noastre din Trupul lui Hristos, putem învăța apoi să aducem mulțumiri pentru toți oamenii și apoi pentru toate circumstanțele noastre. Știm că Tatăl nostru Cerească controlează în mod suveran toți oamenii și toate circumstanțele. Dacă noi credem cu adevărat acest lucru, atunci cu siguranță Îl vom lăuda tot timpul pe Dumnezeu, și vom dovedi astfel că împărăția noastră este din cer și nu din această lume. Atunci Satan își va pierde puterea asupra noastră. Numai atunci vom fi capabili să ducem un război eficient împotriva lui.

Există un cuvânt minunat scris în *Apocalipsa 12:8*, că nu s-a găsit niciun loc în cer pentru Satan și demonii lui. Așa trebuie să fie și în viața noastră – în inima

noastră, în casa noastră și în biserica noastră. SATAN ȘI OȘTILE LUI NU
TREBUIE SĂ GĂSEASCĂ NICIUN LOC ÎN NICIUNUL DINTRE ACESTE LOCURI.

CAPITOLUL 12

NICIUN OM NU SE POATE LĂUDA ÎN PREZENȚA LUI DUMNEZEU

"Nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeupentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă să se laude în Domnul”. (1 Corinteni 1:29,31).

Dumnezeu face totul în așa fel încât niciun om nu va putea vreodată să se laude în veșnicie cu privire la ceva ce el însuși a făcut sau a realizat. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos și El nu va da slava Sa nimănui altcuiva (*Isaia 42:8*).

Când tânărul conducător bogat a plecat de la Domnul pentru că nu era dispus să renunțe la bogățiile lui, Isus le-a spus ucenicilor Săi că unei persoane bogate îi este la fel de greu să intre în împărăția lui Dumnezeu, după cum îi este unei cămile să intre pe urechile acului. Ucenicii L-au întrebat atunci pe Domnul cine putea fi salvat în aceste condiții. Răspunsul Domnului a fost că este imposibil pentru om să se salveze singur. Numai Dumnezeu poate salva omul (*Citiți Marcu 10:24-27*).

O persoană bogată nu este doar una care are o mulțime de bani. Cineva poate fi bogat în multe feluri – în talente, în cunoașterea Bibliei, în opinia cuiva despre propria spiritualitate și în multe alte moduri.

Împărăția lui Dumnezeu este foarte, foarte mare. Dar poarta de intrare în ea este la fel de îngustă ca urechile unui ac. Pentru o cămilă este imposibil să intre prin ea. Dar ceea ce este imposibil pentru o cămilă este cel mai ușor lucru pentru o amibă (cea mai mică dintre creaturi). Totul este o chestiune de mărime.

Mândria este cea care îl face pe un om să fie bogat și îl împiedică să intre în împărăția lui Dumnezeu. Și mândria este un lucru așa de subtil și de rău încât omului îi este imposibil să se salveze de ea. Putem să ne pocăim de multe păcate și chiar să obținem biruința asupra mâniei, asupra poftelor ochilor, iubirii de bani și asupra multor altele păcate. Dar la capătul a toate, încă e posibil să fie mândria pentru mântuirea și biruința noastră. E posibil să avem adânc înrădăcinată în duhul nostru o atitudine care spune: „*Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni*”, sau chiar ca alți creștini din alte denominațiuni (*Vezi Luca 18:11*).

Este imposibil ca noi să ne salvăm singuri de păcatul mândriei. Numai Dumnezeu ne poate salva. Trebuie să recunoaștem acest lucru și smeriți să ne supunem spre cercetare lui Dumnezeu și să-I cerem să ne salveze. Ori dacă nu, la sfârșitul vieții noastre vom descoperi că, în ciuda tuturor experiențelor noastre de „biruință” și de „a fi în Trupul lui Hristos” nu am fost decât farisei de primă mână.

Așa că întrebăm și noi cu ucenicii: „*Cine poate atunci să fie mântuit?*” Și Domnul ne răspunde la fel cum le-a răspuns și lor: „*Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu*” (*Marcu 10:26,27*).

Mântuirea, așa cum este descrisă în Noul Testament, are trei timpuri – trecut, prezent și viitor. Dacă suntem născuți din nou, am fost deja mântuiți de PEDEAPSA păcatului. Acum trebuie să fim salvați de PUTEREA păcatului. Și într-o zi, când Domnul nostru se va întoarce în slavă, vom fi salvați de însăși PREZENȚA păcatului.

Și fiecare dintre aceste aspecte ale mântuirii este lucrarea lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune foarte clar: „*Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni*” (Efeseni 2:8,9).

Iona a fost eliberat din burta peștelui numai atunci când a recunoscut într-un final că „*mântuirea este a Domnului*” (Iona 2:9). Următorul verset declară: „*Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ*”. Dumnezeu a așteptat până când Iona a recunoscut că nu se putea salva singur. Și El continuă să aștepte îndelung până când și noi recunoaștem că nu ne putem salva singuri de niciun păcat sau din nicio situație dificilă. Atunci El poruncește eliberarea pentru noi așa cum a făcut pentru Iona.

Când ne găsim într-o situație „închisă”, așa cum a fost cea în care era Iona, dacă în locul plânsurilor și murmurărilor am aduce doar mulțumiri Domnului și am mărturisi că mântuirea vine numai de la Domnul, vom găsi eliberarea venind mai curând.

Mântuirea nu este un program de perfecționare personală. Acesta ne poate schimba numai în exterior. Lucrarea lui Dumnezeu ne schimbă în interior.

Dumnezeu lucrează într-un asemenea mod încât omul nu poate niciodată să se fâlească cu nimic. Dacă e să experimentăm mântuirea de păcat, atunci trebuie să fim salvați de la a ne fâli cu ceva ce Domnul a făcut pentru noi – inclusiv cu victoria pe care El ne-a dat-o asupra păcatului.

Cu cât suntem mai mici (în proprii noștri ochi), cu atât mai ușor este pentru noi să obținem „*intrare din belșug în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos*” (prin urechile acului) (2 Petru 1:11). Și o dovadă că suntem cu adevărat mici în proprii noștri ochi este aceea că niciodată nu disprețuim o altă ființă umană – oricare ar fi religia sau denotațiunea acesteia, sau lipsa ei de lumină (asupra adevărilor pe care noi le-am înțeles). Chiar atunci când ne uităm la cea mai rea dintre toate ființele umane, ne vom spune: „Sunt ceea ce sunt numai prin harul lui Dumnezeu”.

Isus s-a referit întotdeauna la Sine ca la „Fiul Omului” – sau, cu alte cuvinte, ca la „un om obișnuit”. Aceasta este ceea ce și noi trebuie să recunoaștem tot timpul că suntem. Dacă am fost salvați de pedeapsa păcatului, numai și numai mila lui Dumnezeu ne-a dat această salvare. Dacă acum suntem salvați de sub puterea păcatului, și acest lucru este de asemenea rezultatul milei și harului lui Dumnezeu oferit nouă în mod gratuit.

Deci ce avem cu care să ne fâlim? Nimic.

Să luăm o ilustrare: Dacă alții ar admira o pictură frumoasă pe care ai pictat-o tu, ai putea fi tentat să fii mândru de realizarea ta. Dar când ei admiră ceea ce altcineva a pictat, cum ai mai putea fi ispitit să te mândrești. Am putea folosi această ilustrare pentru lucrarea de mântuire pe care Dumnezeu o realizează în viața noastră. Dacă noi suntem aceia care ne-am îndreptat sau ne-am sfințit, atunci am putea fi mândri de acest lucru. Dar dacă Dumnezeu este Acela Care a făcut această lucrare în noi, atunci cum am putea fi vreodată mândri de ea?

Care este calitatea „sfințirii” noastre? Este ea doar o lucrare de îmbunătățire morală? Dacă-i așa, înseamnă că n-am trăit nimic divin sau supranatural în viața noastră, ci doar am făcut ceea ce orice om cu puțin discernământ poate face. Dar dacă a avut loc o lucrare autentică a lui Dumnezeu în viața noastră, atunci înseamnă că ni s-a dat viață veșnică (natura lui Dumnezeu) – și aceasta este un dar gratuit de la Dumnezeu (*Romani 6:23*). (Natura lui Dumnezeu nu poate fi în niciun caz fabricată de noi). Și dacă ceea ce am devenit este rezultatul darului gratuit al lui Dumnezeu, atunci toată fala se exclude.

Deci dacă ești mândru de biruința ta asupra păcatului, atunci înseamnă că ai fabricat-o singur!! În acest caz, biruința ta este inutilă și, cu siguranță, nu este lucrul autentic. Și cu cât o arunci mai repede de la tine, cu atât mai bine. Caută în schimb să fii părtaș naturii divine.

Pavel spunea că el nu dorește să fie găsit ca având o dreptate care era făcută de el însuși, ci doar cu dreptatea care vine de la Dumnezeu (produsă de Dumnezeu) prin credința în Hristos (*Filipeni 3:9*).

În *Romani*, vedem dezvoltarea mesajului evangheliei capitol după capitol. Iată o schiță succintă a primelor capitole:

- *Capitolele 1 la 3* – Vinovăția omului făcută clară.
- *Capitolul 4* - Îndreptățirea (a fi declarat drept de Dumnezeu) prin credință.
- *Capitolul 5* – Acum avem libertate de acces la Dumnezeu prin sângele lui Hristos.
- *Capitolul 6* – Omul nostru cel vechi a fost răstignit cu Hristos astfel încât nu mai trebuie să păcătuim deloc.
- *Chapter 7* – Suntem eliberați de Lege și de o atitudine legalistă în raport cu viața creștină.
- *Capitolul 8* – Putem acum să trăim în Duh și zilnic să dăm morții poftele firii pământești.

Rezultatul unei astfel de mântuiri este că „noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (*Romani 8:37*). Totuși, pericolul, la sfârșitul tuturor acestora, este că noi ne putem imagina că această lucrare de mântuire este PROPRIA NOASTRĂ realizare.

Și așa, avem încă trei capitole minunate care urmează după *Romani 8*, care explică că mântuirea este o lucrare a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. Deși aceste capitole (*Romani 9 la 11*) se referă, în principal, la relațiile

lui Dumnezeu cu Israel sub Vechiul Legământ, Duhul Sfânt caută să aplice aceste adevăruri vieții noastre de astăzi.

Romani 9 – Suveranitatea lui Dumnezeu

Cei doi fii ai lui Avraam, Ismael și Isaac au crescut în aceeași casă cu același tată. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a ales numai pe unul dintre ei – pe Isaac (*Romani 9:7*). Și aceasta, nu pentru că Dumnezeu este părtinitor, ci pentru că El este suveran. El are dreptul absolut ca și Creator al universului să facă exact ceea ce El dorește și să aleagă pe oricine Îi place pentru orice lucrare. Nimeni nu poate chestiona dreptul Lui, pentru că El a creat toate lucrurile pentru plăcerea Lui și, așa cum spune Pavel (la sfârșitul acestor trei capitole glorioase) „*Căci din El, prin El și pentru El sunt toate*” (*Romani 11:36*).

Isaac a avut doi băieți, Esau și Iacov, care au crescut în aceeași casă cu aceeași părinți. Totuși, Dumnezeu l-a ales doar pe mai tânărul Iacov. „*Căci, măcar că ei nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău, - ca să rămână hotărârea lui Dumnezeu potrivit alegerii, nu prin fapte, ci prin Cel care cheamă – i s-a zis: „Cel mai mare va sluji rob celui mai mic”* (*Romani 9:11, 12*). În această acțiune a lui Dumnezeu nu a fost nimic nedrept, pentru că El este Conducătorul suveran al universului.

Moise și Faraon au trăit amândoi în Egipt, în aceeași perioadă și în același palat. Cu toate acestea, Dumnezeu l-a ridicat pe Moise ca să fie un profet al Lui. Și Faraon a fost ridicat, „*pentru ca Dumnezeu să-Și arate în el puterea Lui și pentru ca Numele Lui să fie vestit pe tot pământul*” (*Romani 9:17*), prin împietrirea inimii lui Faraon și prin judecățile pe care Dumnezeu le-a trimis asupra lui.

În toate aceste trei exemple vedem suveranitatea lui Dumnezeu în alegerea oamenilor. Avem nevoie să vedem aceeași suveranitate la lucru și în mântuirea noastră. De ce te-a ales Dumnezeu pe tine și nu pe una din rudele tale – fratele tău, sora ta, unchiul tău, etc.? Oare pentru că ai fost mai bun decât ei? Categorie nu. Poate că tu ai fost un escorc și un ipocrit mai mare decât ei (așa cum a fost Iacov). Totuși, Dumnezeu te-a ales pe tine. Este har și milă totală.

Ce vom spune în lumina a toate acestea? Nu ne putem decât pleca înaintea acestui Dumnezeu Atotputernic și Suveran și să ne închinăm Lui cu toată inima noastră și să recunoaștem că numai El este singurul vrednic de laudă și că mântuirea noastră se datorează în întregime (100%) harului Său. Este adevărat că noi am acceptat ceea ce El ne-a oferit. Dar lucrarea a fost în întregime a Lui.

Nu e nimic care să smerească până la pământ un om ca suveranitatea lui Dumnezeu în alegerea copiilor Lui. Tocmai de aceea oamenii inteligenți o găsesc greu de acceptat și se luptă împotriva ei și încearcă să întoarcă Scripturile ca să le facă să însemne ceea ce ele nu înseamnă.

Nu pentru că un om se hotărăște să fie copil al lui Dumnezeu (sau să fie sfânt), sau pentru că el decide să alerge în credincioșie ajunge să fie salvat. Ci numai

pentru că Dumnezeu i-a arătat mila Sa. Dumnezeu este Acela care „ne dă pocăința spre viață” și El este Cel Care „lucrează în noi și ne dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea” (Faptele Apostolilor 11:18; Filipeni 2:13). Cu ce ne mai laudăm atunci?

Iată ce spune Romani 9:16: „Nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care arată milă”.

Și iată ce spune 1 Corinteni 4:7: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”

Memorează aceste două versete și ține-le întotdeauna în inimă. Ele te vor ajuta să te mențină tot timpul mic în proprii tăi ochi. Nașterea din nou nu vine prin voia cărnii (a hotărârii omenești), ci prin voia lui Dumnezeu (hotărâre Cerească) (Ioan 1:13).

Isus le-a spus ucenicilor: „Nu voi m-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Înțelegem noi acest fapt?

Foarte adesea ne imaginăm că NOI am fost aceia care L-au acceptat pe Domnul ca Mântuitor al nostru și că aceasta face diferența dintre noi și necredincioși. Este bine pentru noi de aceea să ne amintim că Dumnezeu a fost Cel care ne-a ales pe noi. Și El ne-a ales în Hristos înainte să ne naștem – de fapt, chiar înainte ca El să creeze lumea!! (Efeseni 1:4).

De la început până la sfârșit, mântuirea noastră este 100% de la Dumnezeu – așa încât niciun om să nu se poată lauda într-o zi în prezența lui Dumnezeu.

Ai făcut ceva minunat pentru Domnul și pentru împărăția Lui? Dacă da, atunci fă tot posibilul să uiți. Recunoaște că n-ai fi putut face nimic dacă Dumnezeu nu ți-ar fi dat sănătate, putere, inteligență, daruri, talente, oportunități, cunoașterea Cuvântului Lui și a Lui Însuși etc., etc.. Lista este nesfârșită. Cum te mai poți lauda atunci?

Când suntem preocupați de cât de spirituali am devenit sau de cât de mult am făcut pentru Domnul, noi suntem deja farisei. Un ucenic adevărat este unul care e preocupat tot timpul de Însăși Persoana Domnului.

Sunt multe lucruri pe care Dumnezeu le face fără să ne dea nicio explicație. Sunt multe rugăciuni pentru care răspunsul Lui este „Nu” și noi nu înțelegem de ce. Este la fel de imposibil ca Dumnezeu să ne explice toate lucrările Lui cu noi, după cum ar fi să cuprinzi Oceanul Indian într-o ceașcă. Înțelepciunea lui Dumnezeu este ca un ocean. Dar mintea noastră este ca o ceșcuță.

Scriptura spune: „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” (Romani 9:19,20). Când suntem mici în proprii ochi nu avem nicio plângere cu privire la căile lui Dumnezeu. Doar ne supunem lui Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegem metodele Lui, pentru că acceptăm suveranitatea Lui.

Romani 10 – Dreptatea lui Dumnezeu

Israel a avut un mare zel pentru Dumnezeu (*Romani 10:3*) – dar era un zel fără o cunoaștere a lui Dumnezeu, fiindcă ei n-au înțeles că dreptatea lui Dumnezeu nu putea fi produsă de propriile lor eforturi. Acest lucru a fost esențial acolo unde au căzut. Și tocmai acolo mulți creștini care urmăresc dreptatea cad și astăzi. Ei doresc să fie sfinți, dar ei urmăresc aceasta cu un zel omenesc, care-i face trufași și aroganți față de alții.

„...Necunoscând dreptatea lui Dumnezeu, au căutat să-și stabilească o dreptate a lor înșiși și nu s-au supus astfel dreptății lui Dumnezeu” (Romani 10:3).

Dreptatea noastră proprie (lucrările noastre cele mai bune) sunt toate ca zdrențele mănjite în ochii lui Dumnezeu (*Isaia 64:6*). Ele sunt o urâciune în ochii lui Dumnezeu – și de aceea trebuie aruncate. Auto-îndreptățirea este ceea ce l-a transformat pe fratele mai mare (din povestea fiului risipitor) într-un fariseu. În prima parte a pildei, fratele mai tânăr este cel aflat în afara casei tatălui. Dar la sfârșitul poveștii, fratele mai bătrân este cel aflat afară, în timp ce fratele mai tânăr este îmbrăcat și se veselește înăuntru. Isus expune în mod constant auto-îndreptățirea ca pe cel mai rău dintre toate păcatele – mai rău chiar și decât adulterul sau crima. Cu toate acestea, foarte puțini creștini înțeleg seriozitatea acestui păcat.

Auto-îndreptățirea este aceea care-l face pe un creștin să-i privească de sus pe alți creștini și tot ea îi face pe predicatori să le predice altora, fără să se judece pe ei înșiși înainte. Astfel de atitudini sunt ca zdrențele murdare în ochii lui Dumnezeu.

Este dreptatea ta ceva ce Dumnezeu a lucrat în tine făcându-te părtaș naturii Lui, sau este ceva ce tu ai obținut scrâșnind din dinți, trezindu-te la 4.30 a.m. în fiecare dimineață, prin post și rugăciune și prin autocontrol logic? Umilința este testul.

Dumnezeu este hotărât ca nicio carne să nu se poată lăuda în prezența Lui în veșnicie. Deci, dreptatea pe care ai produs-o tu însuși, prin eforturile tale proprii, nu va valora nimic în ziua de pe urmă. Ai putea măcar să înțelegi acest lucru acum.

Chiar la începutul vieții noastre creștine, Dumnezeu ne declară drepti datorită credinței noastre în Hristos. Altminteri, noi n-am putea nici măcar să stăm înaintea Lui. Și apoi, Dumnezeu ne sfințește, făcându-ne din ce în ce mai mult părtași naturii Lui. El este Cel care ne dă harul să fim credincioși și de neînduplecat în momentele de ispitire, așa încât să nu păcătuim. El este Cel Care ne dă abilitățile și darurile Duhului prin care putem să-L slujim și putem fi folositori în viața Lui. Vedem deci că mântuirea, de la început până la sfârșit, este de la Dumnezeu - 100%.

„Iar Isaia este foarte îndrăzneț și zice: „Am fost găsit de cei care nu Mă căutau, M-am făcut cunoscut celor care nu întrebau de Mine” (Romani 10:20). Acestea sunt cuvinte pe care majoritatea creștinilor nici nu știu că le regăsesc în Noul Testament. Pavel spune acolo că Isaia a fost foarte îndrăzneț să facă o

asemenea afirmație – și putem fi siguri că Isaia a fost foarte îndrăzneț, pentru că afirmația se îndreaptă împotriva seminței fiecărui fariseu autoîndreptătit din toate timpurile.

Oamenii smeriți, însă, nu au nicio problemă în a accepta aceste fapte pentru că ei recunosc că mântuirea lor începe și se sfârșește în Dumnezeu. Isus este Autorul credinței lor (Acela Care a început-o în viața lor) și El este de asemenea Împlinitorul credinței lor (Acela care o va duce la desăvârșire) (*Evrei 12:2*). Deci ei nu au nimic cu care să se laude.

Romani 11 – Credințioșia lui Dumnezeu

Primii creștini crezuseră că, în final, Dumnezeu respinsese Israelul și că promisiunea pe care Dumnezeu o făcuse lui Avraam fusese anulată. Dar Duhul Sfânt spune, prin apostolul Pavel, foarte clar că „Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte” (*Romani 11:2*).

„Dacă unii n-au crezut, necredințioșia lor nu va anula credințioșia lui Dumnezeu” (*Romani 3:3*).

Dumnezeu este credincios promisiunilor Lui și de aceea în acest secol El a adus înapoi sămânța lui Avraam în țara Israel, după ce au rătăcit prin multe alte țări timp de peste 25 de secole.

„Tot așa și în timpul de acum este o rămășiță potrivit alegerii harului” (*Romani 11:5*). Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu este credincios făgăduințelor Lui. Chiar dacă asupra Israelului a venit o împietrire în acest timp, într-o zi „tot Israelul va fi mântuit” (*Romani 11:25,26*).

Dumnezeu este milostiv chiar și față de aceia care L-au răstignit pe Fiul Lui. Noi care suntem sub Noul Legământ putem înțelege ceva din aceasta, și ne putem găsi odihna în credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunile Lui. Nicio promisiune pe care El a făcut-o lui Avraam cu privire la sămânța lui nu a eșuat și nici nu va eșua. Și nicio promisiune pe care El a făcut-o copiilor Lui nu va eșua vreodată. Credințioșia lui Dumnezeu ne va însoți până la sfârșitul vieții noastre, și până când Isus va veni din nou.

„Sunt incredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos” (*Filipeni 1:6*).

„Știi în cine am crezut. Și sunt incredințat că El are putere să păzească ce l-am incredințat, până în ziua aceea” (*2 Timotei 1:12*).

Romani 12 – Singurul răspuns potrivit

În lumina acestor atribute ale lui Dumnezeu pe care le-am văzut, ce vom face noi? Vom profita noi de bunătatea Lui și vom merge înainte păcătuiind chiar mai mult? Departe de noi să stea gândul de a ne folosi așa de bunătatea și mila lui Dumnezeu

Pavel spune că, în lumina tuturor îndurărilor lui Dumnezeu pe care le-a turnat peste noi, singurul răspuns potrivit pe care-l putem da este:

- (1) Să ne aducem trupurile noastre ca o jertfă vie lui Dumnezeu; și
- (2) Să ne aducem mintea să fie reînnoită în fiecare zi, ca să gândească la fel ca El, în loc de a gândi ca lumea.

Astfel vom putea să deosebim și să împlinim voia perfectă a lui Dumnezeu pentru viața noastră (*Romani 12:1,2*).

Există creștini mediocri, egoiști (așa cum întotdeauna au existat) care se pot gândi doar la cum să se folosească de bunătatea și harul lui Dumnezeu și care, prin urmare, tratează păcatul cu ușurință, pentru că ei știu că Dumnezeu este foarte milostiv și iertător. Dar orice credincios având cel mai mic sentiment de recunoștință își va dori să nu mai păcătuiască niciodată din nou, și să poată trăi viața întreagă pentru Domnul, având în vedere că :

- (1) Domnul i-a iertat toate păcatele comise din zilele de dinaintea întoarcerii la Dumnezeu;
- (2) Domnul a fost chiar mai milostiv în iertarea multor păcate pe care le-a comis după ce s-a convertit (inclusiv pe acelea pe care le-a comis în mod conștient);
- (3) Domnul a promis ca niciodată să nu-Și mai amintească păcatele și nebuniile lui;
- (4) Domnul i-a acoperit păcatele de ochii altora, protejându-i demnitatea;
- (5) Domnul nu ascultă acuzațiile lui Satan sau ale vreunuia dintre agenții lui Satan (care cunosc eșecurile lui trecute) emise împotriva lui.
- (6) Domnul l-a binecuvântat iar și iar în moduri în care el nu a meritat.
- (7) Domnul este întotdeauna de partea lui împotriva lui Satan.

O astfel de dragoste zdrobește chiar și inima cea mai aspră și o face doritoare să trăiască totalmente și numai pentru Dumnezeu de acum înainte. Noi nu ne predăm Domnului pentru că El ne amenință cu foc și judecată. Nu. Bunătatea imensă a lui Dumnezeu este cea care ne câștigă inimile. Aceasta este calea lui Dumnezeu.

Omul care primise un talant și-a îngropat talantul, deoarece s-a gândit că stăpânul său era „un om aspru” și exigent (*Luca 19:21*). Nu acela era adevărul, dar pentru că el așa crezuse și-a irosit viața. Deci, la fel este cu mulți credincioși care gândesc că Dumnezeu este aspru, exigent și solicitant. Ei își irosesc viețile pământești. În ziua judecății, își vor aduce viețile irosite și talentele ca să le arate lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu este unul care strică bucuria. „*El se bucură de noi cu mare bucurie*” (*Țefania 3:17*). El își dorește să fie îndurător și milostiv față de noi, și să ne dea tot ce e mai bun în viață. El ne dă doar daruri bune și perfecte și este mai bun și mai iubitor decât cel mai bun tată care a trăit vreodată pe pământ. El dă lucruri bune copiilor Lui – și, mai presus de toate, darul Duhului Sfânt. El dorește să ne facă viețile glorioase în orice mod posibil.

Nu trebuie să-i permitem lui Satan să ne zugrăvească o imagine greșită a lui Dumnezeu. Nici să-i permitem lui Satan să înfățișeze celorlalți prin noi o imagine greșită a lui Dumnezeu. Aceia care Și-L imaginează pe Dumnezeu că este o persoană aspră și austeră sfârșesc de obicei prin a fi ei înșiși aspri și austeri față de partenerii lor de viață și față de copiii lor, precum și față de alte ființe umane.

Trebuie să fim atât de convinși de iertarea lui Dumnezeu, încât Satan să nu poată nici măcar încerca să ne mai acuze în vreun fel, sau să ne facă să ne simțim condamnați. Secretul învingătorilor (la care se face iar și iar referire în cartea *Apocalipsa*), este descris în *Apocalipsa 12:11*:

„Ei l-au biruit (pe Satan – și acuzațiile lui - vezi versetul 10) prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”.

Observați ordinea de aici: Mai întâi au fost convinși că sângele lui Hristos i-a curățit. Apoi ei i-au spus lui Satan ce a făcut sângele lui Hristos pentru ei. Acesta a fost *„cuvântul mărturisirii lor”*. Numai după aceea și-au luat crucea și L-au urmat pe Isus: *(„ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte”)*. Această ordine nu trebuie inversată niciodată. Este imposibil să-L urmăm pe Isus dacă nu ne-am eliberat mai întâi total de condamnare.

Nu vom fi mai sfinți uitându-ne în lăuntru nostru tot timpul și văzând cât de putrezi suntem. Nu. Suntem chemați să alergăm cursa *„privind țintă la Isus”*, iar nu uitându-ne în lăuntru nostru (*Evrei 12:1,2*).

Cuvântul lui Dumnezeu este ca o oglindă (*Iacov 1:23*). Și Dumnezeu ne-a dat această oglindă pentru ca Duhul Sfânt să ne poată arăta mai întâi slava lui Isus prin ea – iar nu putreziciunea noastră (*Vezi 2 Corinteni 3:18*). Pe măsură ce vedem slava lui Isus mai mult și mai mult, vom vedea în mod natural cât de diferiți de El suntem noi, în domeniu după domeniu. Dar acest lucru nu ne va descuraja, pentru că Duhul a venit totodată să ne transforme în asemănare cu Hristos. Haideți atunci să folosim talantul singur (singura viață) pe care Dumnezeu ni l-a dat ca să producem zece talanți pentru El.

CAPITOLUL 13

AVERTIZĂRI DATE BISERICII PENTRU ULTIMELE ZILE

„Niște oști trimise de el (de antihrist) vor veni și vor profana sfântul locaș, cetățuia, vor face să înceteze jertfa necurmată....Va ademeni prin lingușiri pe cei care rup legământul. Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor acționa. Înțelepții poporului vor învăța pe mulți. Unii vor cădea, loviți de sabie și de flacără, de captivitate și de jaf, multe zile. Când vor cădea, vor fi ajutați puțin; dar mulți se vor uni cu ei din fățarnicie. Chiar și dintre cei înțelepți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la timpul sfârșitului; căci sfârșitul nu va fi decât la timpul hotărât” (Daniel 11:31-35).

Acesta este un pasaj care se referă la ultimele zile, și de aceea sunt multe avertizări pentru biserică care se regăsesc în el – pentru că spiritul lui antihrist se va afla chiar în interiorul bisericii (1 Ioan 2:18,19).

Mânjind biserica cu impuritate

Spiritul lui antihrist caută „să profaneze sfântul locaș” (versetul 31). Există o împotrivire extraordinară din partea lui Satan față de mesajul sfințeniei și al neprihănirii. Spiritul lui antihrist încurajează totodată „ruperea legământului” (versetul 32). Noul Legământ promite o viață de biruință asupra păcatului. Dar antihristul spune credincioșilor că este imposibil să trăiești o astfel de viață.

Principală cauză a împotrivirilor aduse în ultimile două decenii lucrării noastre ca biserică a fost aceea că noi am predicat sfințenia și dreptatea. Am proclamat faptul că „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră” (Romani 6:14), că „aceia care iubesc banii nu-L pot iubi pe Dumnezeu” (Luca 16:13), că „aceia care se mânia și îi disprețuiesc pe alții” sunt vinovați să meargă în iad (Matei 5:22), că „aceia care se uită la o femeie ca să o poftască” sunt de asemenea în pericolul pierii în iad (Matei 5:28,29) etc.. Cum aceste cuvinte ale lui Isus sunt insuportabile majorității credincioșilor, ei ni se împotrivesc.

Ne-am detașat de sistemul ne-Scriptural de salarizare pentru lucrătorii creștini (ceva nemaiauzit în primul secol) și de cerșetoria de bani ne-Scripturală care caracterizează lucrarea creștină din India. Această poziție ne-a adus mânia acelor care-și câștigă traiul și își construiesc imperii private din predicare.

De asemenea, ne-am împotrivit cultului personalității în biserică, papalității, confesionalismului, stăpânirii occidentale asupra bisericilor din India și împotriva dependenței nesănătoase de conducerea occidentală care a împiedicat dezvoltarea bisericii aici. Toate acestea au supărat grupurile cultice.

Țelul lui Satan este să corupă sanctuarul lui Dumnezeu într-un fel sau altul. El își plasează „oștile” (Daniel 11:31) în interiorul bisericii, ca să distrugă lucrarea lui Dumnezeu din interior. Istoria creștinismului arată cum, de-a lungul celor 20 de secole, aceste forțe au reușit să corupă grup după grup și mișcare după mișcare.

Principala cauză a căderii bisericii a fost faptul că paznicii numiți de Dumnezeu în biserică nu au rămas alerti și treji. Cum a reușit Satan să-i trimită la culcare pe acești paznici? În unele cazuri, făcându-i să le fie teamă să vorbească adevărul, ca nu cumva să-i ofenseze pe anumiți oameni – în special pe bogați și pe cei influenți. În alte cazuri, făcându-i interesați să facă pe plac soției, iubitori de bani și de mâncare bună.

În unele situații, paznicii înșiși au obosit să se mai confrunte cu opoziția constantă la mesajul lor, pe măsură ce căutau să mențină standardele lui Dumnezeu în biserică. Și așa au înmuiat mesajele lor ca să placă oamenilor.

În *Evrei 12:3*, ni se spune să ne uităm bine la Isus „*Cel care a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre*”. Cine au fost acești păcătoși care s-au împotrivit lui Isus? Nu erau prostituatele, criminalii sau tâlharii din Israel. Nu erau nici romanii sau grecii. Nu. Păcătoșii care s-au împotrivit constant erau predicatorii strașnici ai Bibliei și liderii religioși din Israel. Ei erau geloși pe Isus și, în final, L-au omorât.

Dacă-L urmăm pe Isus, ne vom confrunta chiar și astăzi cu împotrivire din partea aceluiași grup de oameni. Cea mai mare opoziție față de noi va veni de la predicatorii care au coborât standardele lui Dumnezeu și au corupt biserica. Aceștia vor fi agenții principali ai lui Satan care ni se vor împotrivi. Este foarte ușor pentru noi să obosim în confruntarea cu această împotrivire constantă și să ne descurajăm.

Satan încearcă să „*nimicească sfinții Celui Prea Înalt*” prin persecuție (*Daniel 7:25*). Singura cale de biruință este privind exemplul lui Isus Care a înfruntat constant împotrivirea, până când a fost ucis de dușmanii Lui. Noi trebuie de asemenea să ne pregătim „*să fim credincioși până la moarte*”. Orice predicator care nu este dispus să înfrunte împotrivirea până la sfârșitul vieții lui, va sfârși ca un predicator gădilitor de urechi, care „*va ademeni prin lingușiri*” pe oameni ca să-i câștige de partea lui (*Daniel 11:32*), și își va sfârși zilele ca un Balaam compromiștor.

Chemarea noastră ca biserică este să păzim standardele lui Dumnezeu cu orice preț în mijlocul nostru. Tot timpul trebuie să fim în gardă împotriva forțelor lui antihrist. Prin harul lui Dumnezeu, Pavel a păzit biserica din Efes în puritate, în timpul celor 3 ani cât a fost acolo. Dar, când a plecat, le-a spus bătrânilor că era sigur că pervertirea va intra în ea după plecarea lui (*Faptele Apostolilor 20:29-31*). Și fără pic de îndoială că a pătruns, așa cum citim în a doua scrisoare către Efeseni (*Apocalipsa 2:1-5*).

Jertfa zilnică

Citim mai departe în *Daniel 11:31*, că unul din lucrurile cărora antihrist le va pune capăt este „*JERTFA NECURMATĂ*”.

Isus le-a vorbit constant ucenicilor Lui despre un sacrificiu zilnic – un sacrificiu zilnic pe care El Însuși și L-a asumat în viața Lui: „*Dacă voiește cineva să vină*

după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea ÎN FIECARE ZI și să Mă urmeze...” (Luca 9:23).

Acest mesaj a fost înlăturat din creștinism de Satan. Și așa a fost corupt locul sfânt. Când dispare predicarea crucii din orice biserică, păcatul și lumescul preiau curând controlul.

Calea către locul preafânt este prin perdeaua sfâșiată (carnea răstignită). Nu există nicio altă cale de a locui cu Dumnezeu, Cel Mai Sfânt. Aceasta a fost calea pentru Isus – și pentru noi nu e nicio altă cale.

Ți-ai luat crucea ieri? Poate că ți-ai luat-o. Dar a fost suficientă numai pentru diavolul rezervat ție ieri (*Matei 6:34*). Astăzi este o altă zi. Și astăzi trebuie să-ți aduci din nou trupul și voința proprie ca pe un sacrificiu. Astăzi trebuie să mori față de poftele tale, față de mânia ta, față de iubirea ta de bani, față de iubirea ta pentru onoarea oamenilor, față de amărăciunea ta etc.. Aceste pofte sunt încă prezente în carnea ta și vor fi cu tine atâta timp cât trăiești. De aceea e necesar să aduci „o jertfă zilnică”, chiar până la sfârșitul vieții tale pământești. Există în viața ta o jertfă zilnică? Dacă nu, cu siguranță spiritul lui antihrist te-a înșelat.

Isus a fost uns cu Duhul în același timp când a fost botezat în apă. Isus cufundat în Râul Iordan simboliza acceptarea morții și îngropării Lui. Această experiență a fost menită să ne învețe că modul de a trăi sub ungera Duhului este prin acceptarea morții Sinelui.

În botez, suntem cufundați în apă în Numele lui Dumnezeu, și noi acceptăm, știind că cel care ne cufundă în apă ne va și ridica din ea. La fel trebuie să fie când ne confruntăm în viață cu situații în care suntem puși la pământ și asupriți în vreun fel. Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu este Acela care „*ne dă la moarte din cauza lui Isus*” în asemenea situații (*2 Corinteni 4:10,11*). Și când acceptăm moartea vieții sinelui nostru putem fi siguri că Dumnezeu, Care ne-a condus în acea moarte, ne va și ridica din ea.

Dacă aceia care au fost botezați în Duhul Sfânt în deceniile trecute ar fi menținut sacrificiul zinic, în viața și în bisericile lor, ei ar fi avut atunci putere extraordinară și influență pentru Dumnezeu în țara noastră. Dar Satan a reușit să-i abată pe majoritatea dintre ei, conducându-i spre accentuarea vorbirii în limbi, a vindecării, spre stârnirea emoțiilor și a formelor variate de activitate religioasă, în locul căii crucii.

Singurul mod de învingere a lui Satan și de menținere a puterii lui Dumnezeu în viețile noastre, în casele și în bisericile noastre, este prin păstrarea jertfei zilnice cu orice preț, fără niciun compromis.

Aceia care au citit ziarul *Comorile Ascunse* de-a lungul anilor, au citit iar și iar acest mesaj al „luării crucii în fiecare zi”. Dar foarte puțini dintre ei au fost apucați strâns de el.

Irod „*il asculta cu plăcere*” pe Ioan Botezătorul (*Marcu 6:20*), pentru că Ioan Botezătorul era un predicator arzător, interesant de ascultat, spre deosebire de fariseii plictisitori. Mulți se bucură să citească *Comorile Ascunse* din același motiv. Dar ei nu devin mai spirituali decât Împăratul Irod!!

Sunt unii care citesc *Comorile Ascunse* ca să găsească perspective inedite – pe care nu le găsesc în alte cărți – pentru predicile lor. Cum Dumnezeu Însuși a spus că El este împotriva acelor care fură mesaje de la alții (*Ieremia 23:30*), e foarte mică speranța pentru acei predicatori – care caută întotdeauna idei pentru predicile lor, în loc să se judece pe ei înșiși și să-I permită lui Dumnezeu să vorbească nevoilor lor.

Dacă, de exemplu, ești ofensat pentru că cineva nu ți-a dat respectul care crezi că ți se cuvine, sau pentru că nu ți s-a oferit o anumită poziție de responsabilitate în biserică, acest lucru este un indiciu clar că jertfa zilnică a fost eliminată din viața ta. Dacă mori față de Sine, niciodată nu te vei simți ofensat de nimic și de nimeni niciodată.

Proroci adevărați și falși

Citim în *Daniel 11:31*, că aceia care sunt influențați de spiritul lui antihrist vor folosi cuvinte ademenitoare (lingușitoare) ca să-i atragă pe oameni la ei înșiși. Caracteristica inconfundabilă a fiecărui proroc fals din istorie a fost lingușirea. Și caracteristica inconfundabilă a fiecărui proroc adevărat a fost mustrarea. Prorocii falși lingușesc oamenii ca să-i câștige în grupul lor sau ca să-și construiască propriile împărății sau ca să obțină onoare sau bani etc.. Mulți dintre acești proroci falși mențin în mod fidel legătura cu oamenii ca să-i țină sub puterea lor. Scrisorile lor oricum nu vor conține cuvinte de mustrare sau de îndreptare (așa cum conțin scrisorile Domnului și ale apostolilor – după cum citim în *Apocalipsa 2 și 3* și în epistole). Ele vor conține numai cuvinte de apreciere, de laudă și măgulire.

Amintește-ți că vorbele ademenitoare nu vor face decât să-ți spurce inima cu mândrie și auto-satisfacție. Pe de altă parte, cuvintele de mustrare vor curăți inima ta și o vor face pură. Isus a spus: „*Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc*” (*Apocalipsa 3:19*). Mustrarea este o particularitate a dragostei divine.

Când Dumnezeu trimite un proroc în mijlocul nostru ca să ne mustre, aceasta este o dovadă a faptului că Dumnezeu ne iubește. Când Dumnezeu părăsește o biserică, „*nu mai este niciun proroc*” în mijlocul ei (*Psalmul 74:1,9*) ca s-o mustre. Va avea, în schimb, predicatori care vor predica vorbe microase (*2 Timotei 4:3,4*). Aceasta este o condiție tristă pentru toți oamenii lui Dumnezeu care s-ar găsi în ea.

În *Apocalipsa 2 și 3*, vedem că, deși cinci din cele șapte biserici se aflau într-o condiție rea, cu toate acestea Domnul nu le prășise încă. Dovada acestui lucru se vede în faptul că El a trimis un proroc să le mustre și să le îndrepte prin scrisorile lui.

Ioan a avut vorbe grele chiar și pentru bătrâni – vorbe cum ar fi „*Ți-ai părăsit dragostea dintâi....Ești mort spiritual....Ești cel ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol*”. Dacă acei bătrâni și acele biserici nu au răspuns cuvintelor de mustrare și nu s-au pocăit, ele vor fi fost părăsite.

O dată ce Domnul „*ia sfeșnicul*” (*Apocalipsa 2:5*), El nu-Și va mai trimite prorocii ca să mustre acea biserică. Prorocii falși vor prelua atunci controlul și numai vorbe dulci se vor auzi în mod regulat în adunări, Duminică de Duminică! Acest lucru s-a întâmplat în biserică după biserică, generație după generație, de-a lungul acestor douăzeci de secole. Și se întâmplă peste tot în jurul nostru astăzi.

Într-un asemenea timp e o nevoie foarte mare de aceia „*care Îl cunosc pe Dumnezeu lor vor rămâne tari și vor acționa*” (*versetul 32*). Deoarece ei Îl cunosc pe Dumnezeu, nu se vor teme de niciun om. Dar este o singură cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu – și aceasta, printr-un sacrificiu zilnic. Perdeaua trebuie să fie sfâșiată, dacă e să intrăm în Cel mai Sfânt Loc unde locuiește Dumnezeu. Deci nu lăsa vreodată ca jertfa zilnică să fie îndepărtată din viața ta.

Dacă soțul sau soția te tratează rău – MORI. Când suferi pe nedrept – MORI. Dacă frații te trădează și te urăsc – MORI. Pe măsură ce mori față de viața de Sine, vei ajunge să-L cunoști mai bine pe Dumnezeu și pe Isus.

Atitudinea corectă față de dușmanii noștri

Chiar dacă oamenii plănuiesc împotriva ta să-ți facă rău, nu trebuie să te îngrijorezi. Dumnezeu va avea grijă de tine și tot El se va ocupa și de dușmanii tăi „*Cel care te păzește nu va dormita....nici nu doarme*” (*Psalmul 121:3,4*). Și atâta timp cât Dumnezeu este tot timpul treaz, ne putem permite să mergem să dormim.

În cartea *Estera*, citim despre Haman și soția lui care au stat trei o noapte întreagă, plănuind și complotând împotriva lui Mordecai, pregătind o spânzurătoare înaltă de 75 de picioare de care să-l spânzure pe Mordecai. (O spânzurătoare de 10 picioare este suficientă ca să spânzuri un om. Dar ei au făcut una de 75 de picioare, așa încât toată lumea din cetate să-l poată vedea atârnat, pentru ca Mordecai să fie umilit chiar și după moartea sa). Dar Mordecai a adormit repede și Dumnezeu a avut grijă de el. Spânzurătoarea pe care Haman a pregătit-o pentru Mordecai a devenit în final spânzurătoarea de care Haman însuși a fost atârnat (*Estera 5:14; 7:10*). Dumnezeu este expert în a întoarce cărțile asupra lui Satan.

Dușmanii tăi pot merge din casă în casă vorbind rău împotriva ta, plănuindu-ți răul și căutând chiar „să te spânzure”. Dar nu trebuie să te temi. Ei înșiși vor atârna de spânzurătoarea pe care ți-o pregătesc ție.

Am văzut tot timpul cum aceia care au complotat în ascuns împotriva noastră în biserică au avut cărțile întoarse întotdeauna împotriva lor. Nu am simțit nicio bucurie să-i vedem pe astfel de frați atârând de spânzurătorile pe care le

pregătiseră pentru noi. I-am iertat și i-am binecuvântat întotdeauna, și am sperat că se vor pocăi și vor găsi calea înapoi în biserică. Dar legile lui Dumnezeu nu pot fi schimbate: „Cine sapă o groapă va cădea în ea și piatra se întoarce peste cel care o rostogolește” și Dumnezeu „prinde pe cei înțelepți în vicleniile lor” (Proverbe 26:27; 1 Corinteni 3:19).

Nimeni nu poate evita să culeagă ceea ce a semănat.

Ce ar trebui atunci să facem când oamenii pun la cale să ne spânzure?

DORMI!! Pentru că Dumnezeu „Preaiubitului Său, El îi dă pâine ca în somn” (Psalmul 127:2).

În *Faptele Apostolilor 12*, citim cum Irod l-a închis pe Petru plănuiind să-l omoare în dimineața următoare. Dar Dumnezeu i-a dăruit lui Petru un somn sănătos în acea noapte (*versetul 6*). Îngerul Domnului a coborât atunci la Petru, l-a trezit, l-a eliberat și l-a trimis acasă (*versetul 7*). Dar nu acesta este sfârșitul poveștii. Îngerul Domnului a mai făcut și a doua vizită pe pământ, și de data aceasta l-a lovit pe Irod și l-a omorât (*versetul 23*)!! Dumnezeu întoarce cărțile asupra lui Satan iar și iar.

Iuda Iscarioteanul l-a trădat pe Isus. Dar ce s-a întâmplat cu Iuda? A murit chiar înainte de a muri Isus (*Matei 27:5*).

Dacă te temi de Dumnezeu, nu e nevoie să te temi de Hamani sau de Irozi- nici măcar de cei ca Iuda Iscarioteanul – care completează să-ți facă rău.

Nimeni nu poate lupta împotriva lui Dumnezeu – sau împotriva bisericii lui Dumnezeu – și să reușească. Mulți au încercat să facă acest lucru în anii trecuți – dar ei toți au eșuat fără nicio singură excepție. Noi suntem de partea victoriei.

Persecuția este inevitabilă

Aceasta nu înseamnă că nu vom mai fi niciodată persecutați sau omorâți. Citim în *Daniel 11:33*, că în ultimele zile oamenii evlavioși vor fi atacați, închiși la închisoare și omorâți. Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt întotdeauna persecutați.

Iacov a fost ucis de Împăratul Irod (*Faptele Apostolilor 12:2*). Niciun înger n-a venit să-l elibereze. Abel a fost ucis.

Fiecare proroc adevărat din Vechiul Testament a fost persecutat (*Faptele Apostolilor 7:52*). Ioan Botezătorul a fost decapitat. Isus a fost răstignit. Ștefan a fost omorât cu pietre. Pavel a fost decapitat. Istoria ne spune că Petru însuși a fost în final răstignit – și niciun înger n-a venit atunci să-l salveze. Din câte știm, toți apostolii, cu excepția lui Ioan, au fost omorâți. Mulți misionari temători de Dumnezeu au fost uciși în țările păgâne.

Biblia ne învață foarte clar că biserica va trece prin marele necaz înainte să vină Isus, și că mulți dintre cei mai mari sfinți vor fi uciși în acea perioadă (*Apocalipsa 13:7*). Unii dintre cei mai mari sfinți au fost uciși în țările comuniste chiar în timpul vieții noastre.

Scopurile lui Dumnezeu sunt diferite pentru fiecare persoană. Dar un lucru este sigur: Dacă dorești numai să-L slăvești pe Dumnezeu în viața ta pământească și să umbli în voia lui Dumnezeu, nu vei muri până când lucrarea vieții tale nu se va sfârși.

Aceia care au înțelegere spirituală, vor avea o lucrare mare de învățatură în ultimele zile „*Înțelepții poporului vor învăța pe mulți*” (*Daniel 11:33*).

Pe de altă parte, în ultimele zile vor fi de asemenea mulți „*pe care Domnul îi urăște, cei care stârnesc certuri între frați*” (*Proverbe 6:16-19*). Noi nu ne luptăm împotriva unor asemenea oameni pentru că refuzăm să luptăm cu carnea și sângele (*Efesenii 6:12*). Noi ne luptăm numai cu Satan și lăsăm pe îngerul Domnului să se ocupe de toți adversarii noștri omenești.

Cu mulți ani în urmă am hotărât ca niciodată să nu lupt cu nicio ființă umană cu privire la nicio chestiune – și n-am regretat niciodată acea decizie. Când cineva vine să se certe cu mine, fie păstrez tăcerea, fie mă ridic și plec. Când oamenii mă acuză, prin intermediul scrisorilor, nu răspund. Este o totală pierdere de timp să răspund unor asemenea oameni. Doar îi iert, îi binecuvântez, îi iubesc, ȘI ÎI LAS ÎN PACE. Vreau să-mi concentrez energiile în lupta cu Satan. Am realizat că Dumnezeu se poate ocupa de acești agenți ai Acuzatorului mai bine decât pot eu. Lui Îi aparține răzbunarea (*Romani 12:19*).

Citim mai departe în *Daniel 11:34* că „*mulți se vor uni cu ei din fătărnicie*”. În timpuri de persecuție mulți vor deveni ipocriți. Vor acționa ca frații dăruiți întru-totul când se vor afla în mijlocul bisericii, vor vorbi despre judecarea lor înșiși și despre luarea crucii etc.. Dar când sunt în mijlocul prietenilor lumesci și a rudelor neconvertite, vor căuta onoarea omenească, se vor comporta și vor vorbi cu ei într-un asemenea mod încât să fie acceptați de ei.

Sunt mulți credincioși astăzi care, având în ei o rădăcină de amărăciune, i-au pângărit pe mulți alții din biserică (*Evrei 12:15*). Dar Dumnezeu este îndelung răbdător cu ei toți și de aceea ei încă se află în biserică. Dar, la timpul convenit, toți vor fi demascați (dacă nu se pocăiesc), și atunci vor descrește spiritual, la fel ca alții înaintea lor.

Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu, vom rămâne „*în rădăcinați și întemeiați în dragoste*” (*Efesenii 3:17*) – și în rădăcinați totodată în biserică. Dacă alții ne urăsc, ne trădează și ne alungă din casele lor, îi vom ierta, îi vom iubi și vom aștepta o altă ocazie ca să le slujim. Și când apare această ocazie, vom fi grabnici s-o prindem, ca să-i binecuvântăm cu toată puterea noastră. Nimeni nu va avea capacitatea să ne facă răi. Dacă purtarea rea a unei persoane ne face răi, atunci și noi devenim slujitorii lui Satan la fel ca acea persoană.

Ni se spune că, în ultimele zile, „*chiar și dintre cei înțelepți vor cădea*” (Daniel 11:35). Dar dacă se smeresc va fi speranță chiar și pentru ei. Ei pot atunci să fie „*încercați, curățiți și albiți*” (versetul 35). Aceia care însă nu se judecă pe ei înșiși vor cădea în mâinile lui Satan, chiar dacă au pătruns esența și au înțeles la un moment dat căile lui Dumnezeu. Astăzi este ziua harului, și aceia care se pocăiesc și se judecă pe ei înșiși încă pot urca pe înălțimi spirituale mărețe. Dar trebuie să fii sincer și trebuie să umbli în lumină.

Această rafinare și purificare va dura până la „*timpul sfârșitului*” (Daniel 11:35), astfel încât Dumnezeu să-Și poată împlini scopul Lui de a ne conforma asemănării lui Hristos. Deci nu trebuie să ne așteptăm la un timp ușor pe pământ până când vine Isus. În lume vom avea necazuri – CONTINUU.

O lucrare-Daniel și o lucrare-Lucifer

Daniel (care a scris această profecie) a fost unul din acei oameni pe care Dumnezeu i-a putut folosi în generația lui. Când era doar un tânăr de 17 ani, „*s-a hotărât în inima lui să nu se întineze*” (Daniel 1:8). Și când Hanania, Mișael și Azaria l-au văzut pe tânărul Daniel stând de partea Domnului, atunci și ei au căpătat îndrăzneala să stea de partea Domnului (Daniel 1:11). Ei n-aveau curajul să stea de unii singuri. Dar au devenit curajoși când au văzut atitudinea lui Daniel. Și astăzi sunt mulți oameni de felul acesta care nu au curajul să stea de partea Domnului singuri și care așteaptă un Daniel care să-L reprezinte pe Domnul. Atunci ei i se vor alătura.

Vei fi tu un asemenea Daniel? Vei spune tu, „Nu mă voi spurca, nu voi căuta să plac împăratului sau vreunui om vârstnic decăzut sau oricui altcuiva. Voi sta 100% de partea a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu”.

Astăzi e mare nevoie de o lucrare-Daniel în țara noastră – bărbați și femei care să fie „*cei care vor îndruma pe cei mulți spre dreptate*” (Daniel 12:4). Acest verset nu se referă la predicatori care predică despre dreptate, ci la cei care-i conduc pe alții la dreptate – prin cuvânt și exemplu.

În afară de această lucrare, mai citim în Scriptură despre o altă lucrare – care este exact opusul „lucrării-Daniel” – o „lucrare Lucifer”.

În *Apocalipsa 12:4*, citim că Lucifer a reușit să-i facă pe milioane de îngeri să-l urmeze în revolta lui împotriva lui Dumnezeu. De ce i-a permis Dumnezeu lui Lucifer să conducă în rătăcire așa de mulți îngeri? Pentru ca cerul să poată fi curățit de toți îngerii nemulțumiți și răzvrățiți. Inimile lor rele n-ar fi fost expuse dacă nu s-ar fi ridicat Lucifer în mijlocul lor ca să-i conducă în revolta împotriva lui Dumnezeu.

Și așa, chiar astăzi Dumnezeu va permite fraților și surorilor să aibă o lucrare-Lucifer în biserică. Ei vor fi lăsați de Dumnezeu să meargă din casă în casă lovind pe la spate, acuzând, spunând minciuni și vorbind răutăți, așa încât toți credincioșii nemulțumiți, revoltați și lumești din biserică să poată fi identificați, demascați, adunați împreună și scoși afară din biserică – astfel încât Trupul lui Hristos să poată fi purificat.

Dumnezeu nu-i va opri pe aceia care sunt angajați într-o astfel de lucrare-Lucifer să bântuie împrejurul bisericii mai repede decât l-a oprit pe Luciferul inițial în cer, cu milioane de ani în urmă. Aceasta este înțelepciune divină.

Nici noi nu trebuie să ne luptăm cu astfel de frați și de surori. Dumnezeu Însuși va păstra biserica și, la timpul convenit, El îi va distruge pe cei care pângăresc biserica (*1 Corinteni 3:17*). Însă Dumnezeu este îndelung răbdător și așteaptă mulți ani înainte ca El să judece – deoarece El nu dorește ca cineva să piară, ci dorește ca toată lumea să se pocăiască. În timpul lui Noe, El a așteptat 120 de ani. Dar când Dumnezeu judecă, judecata Lui va fi aspră.

De aceea este prostesc să te lauzi că o biserică n-a cunoscut niciodată o ruptură. Chiar în cer printre îngeri a fost o ruptură încă de la bun început. Astfel de rupturi sunt necesare, „*căci trebuie să fie și partide între voi, ca să se arate cei aprobați (de Dumnezeu) printre voi*” (*1 Corinteni 11:19*).

Lumina trebuie să fie despărțită de întuneric. Aceasta nu este o ruptură. Este o curățire. Fără ea, mărturia lui Dumnezeu pe pământ va fi pervertită.

Noi toți putem avea fie o lucrare-Daniel – construind unitate și părtășie în biserică – sau o lucrare-Lucifer – semănând discordie.

Nu putem fi neutri. Isus a spus că aceia care nu adună cu El îi împrăștie pe oameni departe de El. Există doar două lucrări în biserică – adunarea și împrăștierea (*Matei 12:30*).

Fie să avem har și înțelepciune să trăim în aceste zile de pe urmă așa cum dorește Dumnezeu să trăim, astfel încât biserica să poată fi zidită ca o mărturie pură în fiecare loc pentru slava Numelui lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 14

CE AN FERICIT VA FI!

„Sabatul (și de asemenea fiecare poruncă a lui Dumnezeu) a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27).

Toate legile lui Dumnezeu sunt menite să ne facă fericiți. Dumnezeu n-a creat omul pentru că a avut nevoie de creaturi care să respecte legile pe care El le dăduse deja. Nu. Dimpotrivă, El a făcut legile după crearea omului – așa încât să-l facă pe om fericit în mod suprem și perpetuu.

Dumnezeu l-a făcut pe Adam în a doua jumătate a zilei a șasea. Astfel, a șaptea zi (Sabatul) a fost prima zi din existența omului. Adam nu a trebuit să muncească șase zile înainte să aibă Sabatul. Dumnezeu, în bunătatea Lui, i-a dat o zi de odihnă înainte să-i ceară să lucreze timp de șase zile.

Prima zi a fost o zi menită să fie petrecută în odihnă și în părtășie cu Dumnezeu. Din această părtășie cu Creatorul său, urma să izvorască slujirea lui Adam pentru Dumnezeu în timpul următoarelor șase zile. Acesta este modelul pe care suntem chemați să-L urmăm – pentru că așa a intenționat Dumnezeu să decurgă lucrurile pentru om, încă de la început.

Biblia începe cu cuvintele: „La început Dumnezeu...”. Și trebuie să se aplice la tot ceea ce facem în viața noastră: Dumnezeu trebuie să fie la începutul fiecăreia dintre activitățile noastre. Trebuie să începem totul așa cum a început Adam – intrând în odihna părtășiei cu Dumnezeu, înainte de a căuta să-L slujim.

Marta i-a slujit Domnului. Dar pentru că ea L-a slujit cu un spirit de agitație, Domnul a mustrat-o (Luca 10:38-42). Maria era însă liniștită, și iată că la aceasta s-a referit Domnul când a spus că „un singur lucru trebuie”.

Mulți Îl slujesc pe Domnul astăzi, dar ei nu cunosc în ființa lor lăuntrică odihna Sabatului părtășiei cu Dumnezeu. Astfel, ei Îi slujesc Domnului într-un spirit legalist și nu se opresc niciodată din lucrările lor (Evrei 4:10).

Noul Testament vorbește despre „o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4:9). La ce se referă acest Sabat al Noului Legământ?

Sub Vechiul Legământ, Dumnezeu le-a dat evreilor multe tipuri de Sabate. Sabatul săptămânal este bine cunoscut. Au fost totuși și unele Sabate mai puțin cunoscute. Unul era anul Sabatic după fiecare șase ani (Leviticul 25:2-4). Un altul era al cincizecilea an, care venea după șapte ani Sabatici la rând (la fiecare 49 de ani). Acest al cincizecilea an Sabatic a fost numit „anul jubileu” (Leviticul 25:8-12).

În anul jubileu, israeliții urmau „să vestească libertatea în țară pentru toți locuitorii ei”, și era menit să fie un timp al anulării tuturor datoriilor (Leviticul 25:10).

Domnul poruncise anularea tuturor datoriilor și la sfârșitul fiecăruia al șaptelea an, când toți creditorii vor scrie „Achitat” pe orice poliță de răscumpărare pe care o au pentru că Domnul i-a eliberat pe toți din robie. (Citește *Leviticul 25:1-10* cu atenție).

Dumnezeu avea un interes foarte mare ca oamenii să se scutească unul pe altul de datorii. De aceea El a instituit 2 ani Sabatici – unul la fiecare șapte ani și unul la fiecare al cincizecilea an – în care toți datornicii să fie dezlegați.

Anii Sabatici erau meniți a fi timpuri de mare binecuvântare și bucurie. Cuvântul „jublieu” înseamnă „strigăt de bucurie”. Anul jubileu trebuia să fie un an plin de strigăte de veselie – pentru că fiecare datorie era iertată și fiecare datornic scutit. De aceea le-a spus Domnul israeliților, cu privire la acel an: „...să fie pentru voi anul de veselie” (*Leviticul 25:11*).

Acum, sub Noul Legământ, noi sărbătorim ziua Sabatului în fiecare zi a săptămânii, pentru că fiecare zi aproape de Domnul este sfântă.

Și sărbătorim anul Sabatic în fiecare an – pentru că fiecare an este un an jubiliar – un an de veselie în care noi îi eliberăm și îi iertăm pe toți care ne-au rănit și ne-au înșelat. Astfel, fiecare an din viața noastră poate fi unul fericit – pentru că fiecare an este menit a fi un an jubiliar pentru noi.

Domnul a poruncit ca, în anul jubileu, „*fiecare din voi să se întoarcă în familia lui*” (*Leviticul 25:10b*). Toți aceia care s-au înstrăinat de frații și de surorile lor din Trupul lui Hristos (datorită oricăror motive) trebuie să se întoarcă acum în familia lui Dumnezeu. Aceasta este porunca lui Dumnezeu sub Noul Legământ. Fiecare datorie (păcat) trebuie iertat și fiecare rob (cei împotriva cărora avem anumite revendicări) trebuie eliberat. Aceasta este de asemenea porunca Domnului. Numai atunci fiecare an va fi un an fericit pentru noi.

Dumnezeu ne-a iertat atât de mult nouă încât a-i ierta pe alții din toată inima noastră este cel mai mic lucru pe îl putem face, ca manifestare a recunoștinței noastre față de El Care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.

Despre împăratul Ezechia este scris că, după ce a fost vindecat în mod miraculos de Domnul de o boală gravă, el „*n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o*” (*2 Cronici 32:24,25*). El nu i-a răspuns lui Dumnezeu potrivit măsurii în care Dumnezeu îl binecuvântase.

Dar noi? Am răspuns noi Domnului în aceeași măsură în care am fost binecuvântați de El? I-am iertat noi pe alții așa de liber cum ne-a iertat pe noi Dumnezeu? PE TOȚI? E vreunul rămas încă neiertat?

Deoarece împăratul Ezechia a acționat cu mândrie și nerecunoștință, următorii cincisprezece ani au fost cea mai rea perioadă din întreaga lui viață. El a avut un fiu în acea perioadă (Manase) care a devenit cel mai rău împărat pe care Iuda l-a avut vreodată (*2 Împărați 21:11*). Ezechia, care a început domnia lui

într-un duh de renaștere, a sfârșit-o în durere. Când nu-i iertăm și nu-i eliberăm pe alții, anii vieții care ne mai rămân pe pământ vor fi realmente răi.

Chemarea noastră este să fim milostivi cu alții la fel cum Dumnezeu a fost milostiv cu noi. Această expresie „LA FEL CUM A FOST DUMNEZEU CU NOI” este moto-ul pe care trebuie să-l ținem minte tot timpul în confruntările noastre cu toate ființele umane.

Mult am primit noi de la Domnul fără plată. Haideți atunci să dăm altora tot fără plată (*Matei 10:8*) – nu într-un mod meschin sau cu zgârcenie, ci în mod liber și cu inimă largă. Dacă suntem cu pumnul strâns și revendicativi în relațiile noastre cu alții, Dumnezeu de asemenea va avea pumnul strâns și va cere mult în relațiile Lui cu noi (*Vezi Psalmul 18:25,26*).

Nu trebuie să pierdem niciodată minunea iertării pe care Domnul ne-a dat-o într-un mod atât de liber. ÎNTREAGA NOASTRĂ VIAȚĂ TREBUIE TRĂITĂ ACUM CA O EXPRESIE DE RECUNOȘȚINȚĂ FAȚĂ DE DOMNUL PENTRU TOT CEEA CE EL A FĂCUT PENTRU NOI PE CRUCEA CALVARULUI.

Sub Lege, oamenii îi slujeau Domnului prin amenințările judecării. Dar sub har, ei slujesc prin puterea recunoștinței. În *Matei 18:23-35*, Isus le-a spus ucenicilor o pildă a unui împărat bun care i-a iertat robului său o datorie mare de 10 mii de talanți. Datoria aceluia rob era atât de mare, încât el n-ar fi putut-o restitui niciodată în întreaga sa viață sau în generațiile care ar fi urmat. Deci ar fi trebuit să fie extrem de recunoscător pentru iertarea pe care el o primise.

Dar el nu a dat altora în aceeași măsură în care el însuși primise. El a plecat de la stăpân și imediat s-a dus la casa unui alt om care-i datora lui 100 de dinari (plata pentru o zi de muncă n.tr.). Acum 100 de dinari nu este o sumă chiar foarte mică pe care o putem ignora cu ușurință. Dar era doar un strop dintr-un ocean comparativ cu cei 10 000 de talanți care fuseseră iertați! Ce a făcut însă acest om? „A pus mâna pe el, și-l strângea de gât, zicând: „Plătește-mi ce-mi ești dator”.” Și când celălalt om nu a putut să restituie, l-a arestat și l-a băgat la închisoare. Acest lucru a fost adus la cunoștința împăratului, care l-a chemat imediat pe robul nemilos și, numindu-l „rob viclean”, l-a dat pe mâna chinuitorilor până va fi plătit întreaga sumă.

Și apoi Isus a spus: „*tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său*” (*versetul 35*).

Această pildă ne învață că, dacă noi nu-i iertăm pe alții, în mod sigur Dumnezeu își va retrage iertarea pe care El ne-a dat-o odată și ne va face să plătim pentru păcatele pe care El le ștersese din fața Sa și ne promisese că nu și le va mai aminti niciodată. Iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre este întotdeauna condiționată de CONTINUA noastră iertare a altora.

Rugăciunea pe care Domnul i-a învățat pe ucenici s-o spună în *Matei 6:9-13* este în mod evident o rugăciune menită să fie spusă zilnic, atâta timp cât El ne-a învățat acolo să ne rugăm pentru hrana noastră zilnică. Dacă așa stau lucrurile, atunci și această parte a rugăciunii trebuie de asemenea să fie una

spusă zilnic: „*Iartă-ne nouă greșelile (păcatele) precum și noi iertăm celor care ne-au greșit*” (aceia care au păcătuit împotriva noastră). Noi trebuie să-i iertăm pe alții în fiecare zi a vieții noastre, deoarece în fiecare zi unul sau altul ne vor răni într-un mod sau altul (fie conștient sau inconștient).

Când a murit pe Calvar, Isus a anulat dovada datoriilor pe care le aveam față de Dumnezeu și a distrus scrisorile de acuzare pe care Legea le avea împotriva noastră atunci (*Coloseni 2:14*). Am făcut noi oare la fel datornicilor noștri? Sau reținem încă scrisori cu care să-i acuzăm și amintiri ale greșelilor pe care alții le-au făcut față de noi în trecut. Dacă-i așa, atunci Dumnezeu n-are nicio altă alternativă decât să ne dea pe noi și pe familiile noastre pe mâna chinuitorilor (duhurile rele) până când învățăm să iertăm.

Împăratul din pildă dorise ca robul lui să arate milă din recunoștință. Numai atunci când robul n-a acționat din recunoștință pentru îndurările pe care el însuși le primise, împăratul a adoptat Metoda nr. 2 – aceea a torturii. La fel este cu Dumnezeu. El dorește în primul rând ca noi să-i iertăm pe alții din recunoștință pentru ceea ce El a făcut pentru noi. Atunci când noi nu răspundem acestei chemări de har, Dumnezeu ne plasează sub Lege, sperând că vom răspunde cel puțin amenințărilor Legii. Atunci El caută să ne învețe să-i iertăm pe alții, dându-ne pe mâna chinuitorilor. Cauza datorită căreia mulți credincioși nu pot intra niciodată în Sabatul odihnei lui Dumnezeu și sunt schimbători, imprezvizibili în comportament, adesea descurajați, bosumflați, deprimați și iritabili, este pentru că ei nu i-au iertat pe alții. Chinuitorii lucrează asupra duhului lor.

Trebuie să facem un foc de tabără din „scrisorile de acuzație” pe care le-am păstrat cu grijă ca să-i acuzăm pe alții cu ele. Și trebuie să ne obligăm cu o hotărâre de neclintit că niciodată, sub nicio provocare, nu vom scoate certificatele vechi de datorii ca să-i acuzăm vreodată pe alții.

Sub Vechiul Legământ, ei puteau să aibă un an fericit (un an de veselie) numai o dată la fiecare cincizeci de ani. Cu cât mai bine este pentru noi sub Noul Legământ – pentru că fiecare an din viața noastră poate fi un an fericit.

Un spirit neiertător începe treptat să dorească răul aceluia pe care nu i-a iertat. Când dorești răul unei alte persoane este echivalent cu a blestema acea persoană. Citim în *Galateni 3:13* că Isus a luat asupra Lui blestemul întregii lumi. Deci atunci când blestemăm pe cineva, noi Îl blestemăm de fapt pe Isus Însuși, Care a luat asupra Lui blestemul tuturor. Gândește-te la acest lucru următoarea dată când Satan te ispitește să dorești răul cuiva sau al copiilor lui.

Dacă fariseii, care au adus femeia prinsă în adulter la Isus, ar fi început să arunce pietre în acea sărmană femeie, Isus ar fi stat în fața acelei femei și ar fi primit El pietrele spunând: „Omorâți-mă pe mine mai întâi”. Iată ce a făcut El pentru noi la Calvar. El a stat în fața noastră și a primit „pietrele” pe care noi ar fi trebuit să le primim. Spiritul lui Hristos este spiritul Noului Legământ și este exact opusul spiritului fariseilor. Numai acela care are Spiritul lui Hristos poate intra într-o viață de fericire perpetuă.

O poveste adevărată intitulată „Bomba atomică a dragostei” a fost publicată cu câțiva ani în urmă despre un creștin evlavios din Coreea, al cărui fiu tânăr fost împușcat fatal de un alt tânăr comunist. Acel tată evlavios a mers și l-a căutat pe criminalul fiului său și, nu numai că l-a iertat, dar l-a și adoptat ca fiu al său și l-a crescut mare. Cu siguranță că un astfel de om a înțeles „*calea nouă și vie*” mult mai bine decât mulți care cunosc numai doctrina și referințele Scripturale! Isus nu a învățat calea ca pe o doctrină. El a umblat pe ea toată viața Lui. El i-a iubit într-o așa măsură pe aceia care L-au urât, încât Și-a dat viața ca să-i salveze. Aceasta este calea nouă și vie.

Noi suntem chemați acum să mergem pe urmele lui Isus – nepunând un blestem asupra altora, dorindu-le răul, ci binecuvântându-i pe aceia care ne blestemă. Lumea este plină de oameni care doresc răul altora și care merg de colo, colo blestemând, plângându-se de alții și vorbind rău despre ei. În loc de aceasta, haideți să mergem de colo, colo făcând bine, binecuvântând și eliberând oamenii oriunde mergem în acest an de veselie!

În *Galateni 3:13,14*, ni se spune că, atâta timp cât Hristos a luat asupra Lui blestemul nostru, noi putem primi acum „*binecuvântarea vestită lui Avraam*”. Acest lucru este posibil prin umplerea continuă cu Duhul Sfânt.

În Evanghelia după Ioan, Isus a folosit simbolul apei ca să descrie trei nivele de dezvoltare posibile prin Duhul Sfânt:

- *Nivelul 1:* În *Ioan 3:5*, El a vorbit despre a fi „*născut din apă și din Duh*”. Acesta este „*paharul izbăvirilor*” (*Psalmul 116:13*), cu care ne începem viața creștină. Cu acest pahar de apă suntem curățiți și aduși în împărășia lui Dumnezeu ca și copiii ai Lui.
- *Nivelul 2:* În *Ioan 4:14*, Isus a mers mai departe și a vorbit despre acel pahar devenit „*un izvor (fântână) de apă*”. Aceasta este o experiență a Duhului Sfânt mai profundă, în care toate năzuințele noastre interioare sunt satisfăcute de El, așa încât noi trăim într-o victorie și bucurie perpetuă, nelipsindu-ne nimic. Omul care are o fântână în gospodăria lui proprie nu este dependent de aprovizionarea cu apă a primăriei orașului. La fel este și cu creștinul care a găsit secretul abundenței perpetue în Hristos. Nimeni din afara lui nu-i poate bloca provizia lui de bucurie, de pace sau de biruință (*Ioan 16:22*).
- *Nivelul 3:* În *Ioan 7:38*, Isus a mers și mai departe și a spus că izvorul va deveni un râu și multe râuri curgând din credincios. Aceasta este o imagine a adundenței debordante. Un astfel de credincios este capabil să potolească setea multor oameni lipsiți din jurul lui. În timp ce o fântână ne satisface numai năzuințele noastre proprii, râurile de apă vie ne fac o binecuvântare pentru mulți oameni, oriunde mergem.

Binecuvântarea cu care Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam a fost: „*te voi binecuvânta....și TOATE FAMILIILE pământului vor fi binecuvântate în tine*” (*Geneza 12:2,3*). Aceasta este binecuvântarea care poate fi acum a noastră prin Duhul Sfânt (*Galateni 3:14*).

Când Dumnezeu ne binecuvântează până la punctul râurilor care curg din noi, multe familii din multe părți ale țării și chiar din întreaga lume pot fi binecuvântate prin noi. Numai o persoană blestemată rănește și insultă alți oameni, oriunde merge. Acesta este modul în care trăiesc copiii lui Adam. Ei știu numai cum să dorească răul altora, cum să-i rănească cu remarcile lor obraznice și cum să-i întineze cu bârfele lor. Din nefericire, chiar mulți „credincioși” trăiesc astfel, dovedind prin aceasta, fie că întoarcerea lor la Dumnezeu a fost falsă, fie că ei au căzut până într-acolo încât și-au pierdut mântuirea.

Vestea bună a evangheliei este că putem fi salvați dintr-o astfel de existență mizerabilă. Putem avea acum râuri de apă vie care să curgă din noi constant, și putem fi o binecuvântare pentru fiecare familie pe care o întâlnim.

Putem fi la fel de milostivi cu alții cum a fost Dumnezeu milostiv cu noi.

Îi putem elibera pe alții la fel cum Dumnezeu ne-a eliberat pe noi.

Îi putem binecuvânta pe alții la fel cum Dumnezeu ne-a binecuvântat pe noi.

Putem da altora fără plată la fel cum Dumnezeu ne-a dat și nouă fără plată.

Putem fi cu inima largă față de alții la fel cum a fost Dumnezeu față de noi.

A.W. Tozer spune într-un articol al lui intitulat „Cinci Decizii pentru Puterea Spirituală”:

„Dacă ești cu adevărat serios în privința dezvoltării tale spirituale – câștigarea noii bucurii, noii puteri și noii vieți – atunci ar trebui să iei anumite decizii în inima ta cu privire la viața ta și să treci la aplicarea lor.

„O decizie este: Niciodată să nu spui nimic despre nimeni altcineva care l-ar răni. „Dragostea acoperă o sumedenie de păcate” (1 Petru 4:8). Clevețitorul nu are niciun loc în grația lui Dumnezeu. Dacă știi ceva care ar deranja sau răni reputația unuia dintre copiii lui Dumnezeu, îngroapă acel ceva pentru totdeauna. Lasă-L pe Dumnezeu să se ocupe de el. „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați” (Matei 7:2).”

Dacă vrei ca Dumnezeu să fie bun cu tine, tu trebuie să fii bun cu copiii Lui. Regulile mesei Tatălui nostru presupun să nu spui povești despre alții care stau în jurul aceleiași mese cu tine, indiferent de confesiunea lor, de naționalitatea lor sau de contextul lor (Din cartea *Frumusețea Sfințeniei (The Beauty of Holiness)*).

Va fi un lucru bun dacă noi toți vom lua această decizie astăzi – să nu spunem niciodată nimic ce ar putea răni o persoană sau care i-ar afecta reputația – și să respectăm această decizie nu doar pentru restul anului, ci pentru tot restul vieții noastre. Aceia care au trăit potrivit acestei decizii în trecut au descoperit că, atunci când au alungat lucrurile fără valoare din conversația lor zilnică și au vorbit numai ceea ce era edificator și folositor, Dumnezeu și-a împlinit în

schimb promisiunea Lui și i-a făcut purtătorii Lui de cuvânt – vocea Lui (*Ieremia 15:19*).

Deși Iuda Iscarioteanul a fost un înșelător și un trădător, Isus n-a vorbit niciodată despre el celor unsprezece ucenici, în toți cei trei ani în care a fost cu ei. De aceea la ultima cină niciunul dintre ei nu știa cine era trădătorul. Niciodată Isus nu s-a complăcut în bârfă. Poate că i-a vorbit lui Iuda în mod personal. Dar El niciodată n-a vorbit despre el pe la spatele lui, până când Dumnezeu Însuși l-a demascat pe Iuda. Noi de asemenea trebuie să fim răbdători ca Dumnezeu să-i expună pe oamenii răi. El este foarte capabil să facă acest lucru, fără să fie nevoie de ajutorul nostru cu clevetirea!!

Când ne confruntăm cu păcătoși sau cu oameni căzuți, ne putem purta față de ei, fie ca tatăl fiului risipitor, fie ca fratele mai mare al fiului risipitor (*Luca 15:11-32*).

În acea pildă, casa este o imagine a bisericii. Tatăl este o imagine nu numai a lui Dumnezeu, dar de asemenea a unui tată autentic din biserică. Iar fratele mai mare este o imagine a fariseilor care se găsesc în fiecare biserică de pe fața pământului. Dumnezeu îi folosește pe păcătoși și pe cei căzuți (ca fiul risipitor) ca să-i demaște pe fariseii din biserică.

Fariseii pot avea dreptate, dar ei n-au nici bunătate, nici smerenie. Le este dificil să accepte un căzut ca fiindu-le un egal. Ei cred că acesta trebuie pus în cartierul slugilor câteva luni de probă atunci când se întoarce. Totuși Dumnezeu nu face acest lucru, pentru că El nu este un fariseu. De îndată ce se întoarce, El îl îmbracă pe păcătosul pocăit cu o mantie (a dreptății lui Hristos). El îi dă inelul (ungerea Duhului Sfânt) imediat la întoarcerea sa.

Și imediat El îi dă păcătosului un loc la dreapta Lui.

Isus, Care n-a păcătuit nici măcar o dată în întreaga Lui viață pe pământ, după moartea de la Calvar a intrat în rai cu un tâlhar pocăit care-și petrecuse în păcat toată viața de pe pământ. Numai harul poate face o astfel de minune. Dar fariseii nu înțeleg un astfel de har și așa ei devin duri și neiertători. Astfel ei se distrug pe ei înșiși. Amintește-ți că, la sfârșitul pildei, fratele mai mare se află în afara casei tatălui – pierzând mântuirea datorită unei atitudini nemiloase față de fratele lui mai tânăr. Acesta este sfârșitul decisiv al tuturor acelor care îi disprețuiesc pe alții.

Fiul mai tânăr, din toată nebunia și păcatul lui, a ajuns în final să-și vadă propria nevoie, a devenit sărac în duh și a moștenit împărăția tatălui său. Pe de altă parte, fiul mai mare nu a ajuns niciodată la o astfel de sărăcie a duhului pentru că niciodată nu și-a văzut nevoia. El a văzut doar păcatele altora. Și prin urmare era pierdut, în ciuda pretenției lui că ar fi respectat cu credincioșie toate poruncile tatălui său (*Luca 15:29*). O ascultare legalistă îi poate conduce pe credincioși la un asemenea fariseism încât starea lor din urmă devine mai rea decât cea dintâi.

Acest an – și fiecare an – poate fi un an fericit pentru noi toți, dacă îi eliberăm pe toți care ne datorează ceva, sau care ne-au jignit ori ne-au făcut rău în vreun fel. Astăzi, îngroapă acele resentimente pentru totdeauna, fii milostiv față de toți oamenii și fă în acest fel un nou început cu Domnul.

CAPITOLUL 15

VEI FI ÎNDEPĂRTAT DE LA DOMNUL CÂND SE VA ÎNTOARCE?

„Rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El” (1 Ioan 2:28).

Venirea Domnului este ceva ce toți credincioșii așteaptă cu mare bucurie. De ce atunci, când Domnul se va întoarce, unii credincioși vor trebui să se îndepărteze rușinați din prezența Lui?

Pot fi multe motive. Dar eu doresc să arăt unul dintre ele. În *Ioan 8:1-12*, citim cum fariseii au adus la Isus o femeie prinsă în adulter, acuzând-o și cum s-au îndepărtat apoi rușinați din prezența Lui.

De ce s-au îndepărtat din prezența Domnului? Deoarece Isus le-a spus că prima persoană care va începe să arunce cu piatra va trebui să fie una care nu are niciun păcat.

În lumina izbitoare a prezenței lui Isus, au realizat dintr-o dată că ei înșiși erau cu toții vinovați tocmai de acuzațiile aduse acelei femei.

În *Romani 2:1*, citim, *„Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci, nu te poți dezvinovăți, căci în ceea ce judeci pe altul, te condamni singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”.*

Când vom sta înaintea Domnului, vom descoperi acest fapt uimitor: Că în orice aspect în care l-am arătat pe altul cu degetul, am fost și noi înșine vinovați de el, într-o anumită măsură, la un moment dat, în viața noastră.

Lumina lui Dumnezeu va fi așa de strălucitoare, încât vom vedea limpede că noi înșine am comis exact aceleași lucruri de care i-am acuzat pe alții că le-au făcut. Aceasta este ceea ce îl va determina pe fiecare credincios care i-a acuzat pe alții să se depărteze rușinat de Domnul. Atunci va deveni de asemenea evident că astfel de credincioși au fost ei înșiși farisei.

Mulți credincioși sunt așa de iscoditori încât pun sub judecată chiar și cele mai mici cuvinte și acțiuni ale altora. Ei critică chiar și modul în care alții se roagă, dau mărturie sau predică. Întotdeauna va fi ceva imperfect în cele mai bune lucruri pe care le face cineva, pentru că noi toți avem o carne în care nimic bun nu locuiește. Dar acela care are un spirit acuzator nu recunoaște nicio greșală în el însuși, ci numai în alții.

Ne vom *„cunoaște pe deplin”* pe noi înșine – întreaga măsură a egoismului și a mândriei noastre – numai în lumina perfectă a lui Dumnezeu, când Domnul nostru se va întoarce (*1 Corinteni 13:12*). Dacă acum ne-am putea vedea pe noi înșine mai complet, n-am mai judeca sau critica nimic în altă persoană, pentru că am vedea că noi înșine avem același defect.

Cu cât vom vedea mai bine stricăciunea din propria noastră carne, cu atât mai puțin îi vom judeca pe alții din jurul nostru.

Gândește-te la aceasta: Nu este oare adevărat că ai fi un ipocrit de primă clasă să critici adulterul din altul, dacă tu însuși tocmai ai comis adulter chiar în această dimineață? Numai un tată dur și insensibil și-ar critica copilul că și-a vărsat laptele pe podea, când el însuși, câteva minute mai devreme, tocmai și-a vărsat ceașca de cafea!!

De ce atunci îi judecăm și îi criticăm pe alții? Deoarece ne imaginăm că noi înșine suntem incapabili de a face vreodată astfel de lucruri.

De aceea fariseii au avut atâta îndrăzneală să vină la Isus cu femeia prinsă în adulter. Dar când au ajuns în prezența lui Isus, lumina Lui le-a demascat exact același păcat din propriile inimi. Atunci „*s-au simțit muștrați de cugetul lor, și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă*”. Când Domnul se va întoarce, aceasta va fi soarta tuturor aceluia care i-au judecat și criticat pe alții: Ei se vor depărta rușinați de Domnul când vor vedea adâncimea stricăciunii din propria lor carne și cum judecaseră și criticaseră exact aceleași lucruri în alții.

Este foarte ușor pentru noi să vedem unde se poartă o altă persoană egoist, cu încăpățănare ori cu mândrie.

Poate ai spus adesea: „Cutare este o persoană foarte egoistă”, sau „Cutare este o persoană foarte încăpățânată, îndărătnică” sau „Cutare este o persoană foarte mândră”. Și ceea ce ai spus poate fi absolut adevărat.

Dar dacă ai spus vreodată astfel de vorbe despre altcineva, poți fi sigur că atunci când Hristos se întoarce, Dumnezeu îți va arăta în propria ta viață domenii mai întinse de egoism, încăpățănare, îndărătnicie și mândrie.

Și când vei vedea aceasta, în acea zi, și tu (la fel ca acei farisei) te vei depărta rușinat din prezența Domnului – pentru că ai fost așa de auto-îndreptățit încât să-i judeci pe alții pentru măsuri mult mai mici ale acestor păcate.

Realizăm oare că în fiecare dintre noi există unele forme ale acestor păcate – pe care noi nu le putem vedea?

Dacă am realiza acest lucru, atunci am fi foarte domoli în a-i judeca pe alții pentru aceste lucruri. Vom admite că acei alții, pe care îi judecăm, nu-și pot vedea (la fel ca noi) nici ei egoismul, propria încăpățănare și mândrie.

Dar din nefericire carnea este de așa natură încât noi nu ținem seama în mod milostiv de alții, acolo unde nouă înșine ne îngăduim din belșug.

Tocmai de aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune „*căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata*” (Iacov 2:13).

Și de aceea a spus Isus: „Nu judecați” (Matei 7:1). Trebuie să fim atenți chiar și atunci când spunem „I-am iertat pe toți aceia care mi-au făcut rău” – pentru că este mândrie și orgoliu chiar și în sentimentul că alții ne-au făcut rău.

Petru întreabă: „Și cine vă va face rău?” (1 Petru 3:13). Răspunsul este evident: „Nimeni” - pentru că Pavel a spus „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Dacă totul lucrează împreună pentru binele nostru, cum ar mai putea cineva să ne facă rău?

Cu toate acestea, astăzi sunt o mulțime de credincioși care simt că unii oameni le-au făcut rău lor și familiilor lor. Ce le vom spune unor astfel de credincioși în lumina Cuvântului clar al lui Dumnezeu? Doar atât: „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii – inclusiv tu - să fie găsiți mincinoși” (Romani 3:4).

Am auzit credincioși autoîndreptățiți în biserică dând mărturie că, în timp ce alții le-au făcut rău lor și copiilor lor, ei i-au iertat. În mod vădit ei s-au felicitat singuri pentru asemănarea lor cu Hristos!! Este o mândrie enormă într-o astfel de mărturie, pentru că acești credincioși spun de fapt (dacă ar fi să le parafrazez cuvintele): „Sunt înconjurat de oameni care s-au purtat ca Diavolul față de mine – chiar și în biserică. Dar eu (bărbatul/ femeia spiritual(ă) care sunt) m-am comportat față de ei ca Isus și i-am iertat. Vedeți cât de mărinimos și bun sunt eu!!”

Mărturia lor mi-a amintit de o poezie de la grădiniță în care Micuțul Jack Horner își înfinge degetul mare în plăcintă, scoate afară o prună și spune: „Ce băiat bun sunt eu”!! Fie ca Dumnezeu să salveze biserica de astfel de farisei!

Profeția dată de Duhul Sfânt Îl va glorifica întotdeauna pe Isus (Apocalipsa 19:10). Spiritul lui Satan este acela care reliefează propria bunătate a unuia și o accentuează în opoziție cu răul presupus al altora!

Acești credincioși poate că nu mint atunci când spun că i-au iertat pe aceia care le-au făcut rău. Dar evident că ei nu tolerează faptul că poate aceia le-au făcut unele lucruri în mod inconștient. Și mai mult, ei nu au nicio lumină asupra măsurii în care ei înșiși i-au rănit poate pe alții în multe alte feluri. Când Domnul se va întoarce, vor vedea că ei înșiși sunt aceia care s-au comportat ca Diavolul cu spiritul lor acuzator. Și vor mai vedea, de asemenea, că ei i-au rănit pe alții mult mai mult decât au fost ei înșiși răniți de altcineva.

Dar astfel de credincioși nu pot simți duhoarea auto-îndreptățirii lor chiar acum!! Pentru că fariseismul se poate deghiza chiar și sub masca unei atitudini milostive față de alții!! Iată cât de înșelătoare este carnea!

Dacă vreunul dintre voi ați fost așa, sper că ați căpătat puțină lumină asupra autoîndreptățirii și mândriei voastre, cel puțin acum, astfel încât să puteți vedea cât de mult s-a asemănat comportamentul vostru cu cel al Diavolului în atitudinile voastre de judecată și critice față de alții.

Dacă n-ai văzut păcatul acestei chestiuni până acum, te întrebă oare de ce nu l-ai văzut încă? Iată răspunsul: Pentru că tu nu înaintezi către perfecțiune. Tu

nu flămânzești și nu însetezi după dreptate. Tu nu te purifici după cum Isus este pur. Și de aceea nu ești pregătit cu adevărat pentru venirea Domnului (potrivit 1 Ioan 3:2,3). Când Domnul va veni pe neașteptate, va trebui să te depărtezi rușinat din prezența Lui.

Este bine să-I ceri Domnului să-ți dea mai multă lumină asupra ta însuși acum, înainte să fie prea târziu.

O dovadă a progresului spiritual este faptul că regretăm unele lucruri pe care le-am făcut în trecut – chiar și ceea ce am făcut anul trecut. Aceasta arată că noi creștem în înțelepciune. Poate că n-am făcut ceva rău. Dar acum realizăm că am fi putut face lucrurile mai perfect și într-un mod mai asemănător lui Hristos. Poate că n-am păcătuit conștient, dar am păcătuit inconștient pentru că orice nu este asemenea lui Hristos este păcat.

Așadar, aceia care spun că privesc înapoi la viața lor fără niciun regret, trebuie să fie aceia care n-au crescut deloc. Astăzi ei trebuie să fie în aceeași stare în care erau când s-au convertit pentru prima dată. Atunci iubeau banii. Acum ei iubesc banii. Atunci se mâniau. Și acum se mînie. Dar ei n-au nicio mîhnire sau părere de rău pentru acțiunile lor sau pentru modul lor de viață. Cât de orbi sunt astfel de oameni! Totuși, sunt foarte grabnici să-I judece pe alții! Cât de mult vor regreta când Hristos va veni din nou.

Acela care predică Cuvântul lui Dumnezeu în biserică, dacă avansează spiritual, cu fiecare an va predica într-un mod mai Hristic. Dar aceasta se poate întâmpla numai dacă se judecă pe el însuși – motivele lui, cuvintele lui, manierele lui etc. – după fiecare predică. Foarte, foarte puțini dintre cei care predică Cuvântul lui Dumnezeu se judecă pe ei înșiși după predicarea lor. Ei continuă astfel an de an, în același mod monoton, plictisitor, fără ungera, harul, sau puterea Duhului asupra vieții lor.

Sufletele înfometate vor călători sute de mile dacă pot găsi un om al lui Dumnezeu undeva, care are atingerea cerului pe lucrarea lui și care merită să fie ascultat – la fel cum călătoreau mulțimile în pustia Iudeii ca să-l audă pe Ioan Botezătorul, și la fel cum au călătorit prin tot Israelul ca să-l audă pe Isus, sau cum mulțimile din multe cetăți au călătorit distanțe lungi ca să-l audă pe apostolul Pavel.

Aceia care sunteți prezbiteri, ați realizat cât de mult i-ați plictisit pe alții când ați predicat în adunări fără nicio pregătire spirituală și fără ungera Duhului? Poate că ați vorbit neglijent și leneș, fără nicio meditație sau rugăciune și apoi ați mers să predicați timp de patruzeci de minute într-o adunare. Și frații și surorile îndelung răbdătoare din biserică voastră au îndurat acest chin fără niciun murmur! O, cât de mult ați păcătuit împotriva lor! Și totuși ei au tăcut. V-ați recunoscut păcatul?

În multe adunări, prezbiterii nu-și hrănesc turma, ci o plictisesc în schimb de moarte cu predicile lor lungi și obositoare. Este bine pentru toți prezbiterii să se judece pe ei înșiși și să ceară altor frați o opinie sinceră despre ei. Aceia care au pierdut ungera ar trebui să se oprească din predicat și să dea amvonul unui

frate mai tânăr (ca David) care are un foc și o ungere, în loc să stea (ca Regele Saul) pe tronurile lor și să împiedice lucrarea lui Dumnezeu.

Câți dintre noi am recunoscut că i-am jignit și rănit în mod inconștient pe alții, am exercitat diverse presiuni asupra lor, am profitat de ospitalitatea și de bunătatea lor, am scris scrisori care i-au rănit pe alții etc., fără să realizăm măcar? Și acei alții au suferit și ne-au suportat fără să scoată măcar o vorbă despre aceasta.

Câți dintre noi am fost recunoscători pentru lucrarea din biserică, scrisă și vorbită, care ne-a apărut de multe păcate în care demult am fi putut cădea dacă n-am fi avut un loc în biserică?

Câți dintre noi am fost recunoscători lui Dumnezeu pentru soțiile noastre care s-au trudit zi și noapte, slujindu-ne într-o multitudine de feluri în casele noastre? În căminele noastre am primit atât de mult ca și când ni s-ar fi cuvenit. Cum să ne așteptăm de la copiii noștri să fie recunoscători față de noi, părinții lor, dacă noi ca soți nu suntem recunoscători soțiilor noastre. Copiii noștri trebuie să învețe astfel de deprinderi de la noi! Mulți soți vor descoperi, atunci când Hristos se va întoarce, cât de răi și de nerecunoscători au fost față de soțiile lor. Și multe soții vor descoperi în acea zi cât de rele și de nerecunoscătoare au fost față de soții lor pentru tot ceea ce ei au făcut pentru ele.

Ne-am exprimat noi măcar o dată mulțumirile noastre lui Dumnezeu pentru partenerii noștri de căsnicie și pentru frații și surorile noastre? Totuși, ce grabnici am fost să ne plângem de ei când am văzut doar o greșeală la ei? Și cât de grabnici am fost să uităm tot binele pe care ei ni l-au făcut?

Mi-amintesc că am auzit odată povestea unui profesor care a întins în fața clasei de elevi o coală mare de hârtie albă cu un punct mic negru la un colț. Le-a cerut apoi elevilor să spună ce văd. Toți au spus că au văzut o mic punct negru într-un colț. Nimeni n-a spus că a văzut o coală mare albă. Iată cum este natura umană – oarbă la binele care este în alții.

Noi vedem numai punctele negre. Aceasta se datorează numai mândriei. Oamenilor smeriți nu le este deloc greu să fie recunoscători față de Dumnezeu pentru frații lor credincioși. Numai mândria satanică este aceea care îi face pe oameni nerecunoscători pentru frații și surorile lor.

Ce frați și surori bune ne-a dat Dumnezeu în biserică? Și noi am fost așa de nebuni să nu le recunoaștem valoarea. Haideți să învățăm cel puțin acum să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru frații și surorile noastre.

Dacă primim puțină lumină asupra noastră citind doar un fragment ca acesta, vă puteți imagina ce lumină mare vom căpăta asupra egoismului nostru și asupra mândriei noastre atunci când, la reîntoarcerea lui Isus, lumina cerului ne va lumina?

Esau n-a mai găsit nicio ocazie de pocăință „*mai pe urmă*”, deși atunci a vărsat multe lacrimi (*Evrei 12:17*).

Va exista un „mai pe urmă” în viețile tuturor, când vom sta înaintea Domnului. În acea zi vom descoperi că este prea târziu ca să învățăm să fim recunoscători. Atunci va fi prea târziu ca să plângem. Acum este timpul să ne judecăm pe noi înșine, să ne căim și să plângem, dacă vrem să n-avem niciun regret atunci.

Haideți să-I cerem lui Dumnezeu să ne dea o descoperire nouă a slavei lui Isus. În acea lumină, vom vedea adâncimile egoismului, încăpățănării, îndărătniciei și mândriei din propria noastră carne. Și vom cădea cu fețele la pământ în pocăință și măhnire înaintea Lui. Atunci va fi ușor s-o sfârșim total cu judecarea și criticarea altora.

Haideți să nu ne mulțumim de curățirea noastră până când nu atingem standardul purității lui Isus „*după cum El este curat*” (*1 Ioan 3:3*). Dacă acesta este țelul nostru, atunci nu va trebui să ne depărtăm rușinați când se va întoarce Domnul.

CAPITOLUL 16

INFLUENȚA UNUI OM

„Am căutat printre ei UN OM care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea.....dar n-am găsit niciunul” (Ezechiel 22:30).

Dumnezeu are de împlinit multe misiuni în această lume și nu toate au aceeași importanță. Pentru sarcinile neimportante, El poate folosi pe oricine. Dar pentru sarcinile cu adevărat importante, nu va fi folosit orice om. Pentru astfel de sarcini vitale, Dumnezeu trebuie să aibă un om care a fost testat și aprobat prin multe încercări și probe. Și dacă un astfel de om nu este disponibil imediat, atunci Dumnezeu va aștepta până când un astfel de om ESTE disponibil. Dumnezeu nu-Și face lucrarea cu persoana cea mai la îndemână așa cum fac oamenii.

Folosim un chibrit ca să aprindem un foc. Dar apoi aruncăm chibritul, pentru că nu mai este de niciun folos pentru noi. Sunt unii oameni pe care Dumnezeu îi folosește în acest mod. El îi concediază după ce i-a folosit deoarece nu mai sunt valoroși pentru El. De aceea, niciodată nu ar trebui să dorim să fim doar FOLOSII de Dumnezeu. Ar trebui să căutăm să-I fim valoroși.

„Într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pământ. Unele sunt pentru cinste, iar altele pentru dispreț. Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 2:20,21).

Un om poate folosi în munca lui vase din diferite materiale. Dar el nu va prețui oalele de pământ sau lăzile de lemn la fel de mult cum le prețuiește pe cele de aur și de argint. În același fel, deși toți care sunt născuți din nou pot fi în mod egal copii ai lui Dumnezeu, fiecare copil al lui Dumnezeu NU este la fel de folositor în lucrarea Lui. Deși la Dumnezeu nu există părtinire, totuși, fiecare vas nu este un vas sfințit, folositor. Dumnezeu îi premiază numai pe foarte puțini, pentru că ei sunt singurii care caută cu toată inima voia Lui și slava Lui.

Tocmai de aceea noi trebuie să ne curățim mereu de „*orice întinăciune a cărnii și a duhului*” (cu alte cuvinte, de orice nu este asemenea lui Hristos în noi), dacă e să fim vase de cinste pentru Dumnezeu (2 Corinteni 7:1).

O dată ce un om devine un vas de cinste, Dumnezeu se va baza pe el foarte mult pentru lucrarea Lui. Dacă un astfel de om eșuează, lucrarea lui Dumnezeu va fi oprită temporar până când Dumnezeu găsește un alt om pe care să-L poată folosi.

În istoria lumii, a lui Israel și a bisericii, întâlnim numeroase exemple de cum s-a bazat Dumnezeu pe numai UN singur om într-o situație specifică ca să-Și realizeze scopurile Lui. Dar un om împreună cu Dumnezeu este întotdeauna o majoritate.

Noe

În timpul lui Noe, când lumea întreagă era plină de răutate și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, deși existau pe pământ opt oameni temători de Dumnezeu, totuși îndeplinirea planurilor lui Dumnezeu a depins în totalitate de credințioșia unui singur om, Noe.

Noe a fost singurul om care a căpătat trecere în ochii lui Dumnezeu în acel timp (*Geneza 6:8*). Dacă acel singur om ar fi fost necredincios lui Dumnezeu, întreaga rasă umană ar fi fost ștearsă de pe fața pământului și niciunul dintre noi n-ar mai fi fost în viață acum!! Putem mulțumi din toată inima lui Dumnezeu că Noe a rămas credincios.

Isus a spus că ultimele zile vor fi ca zilele lui Noe. Perversiunea sexuală și violența zilelor lui Noe vor caracteriza și ultimele zile. Acesta este timpul în care trăim astăzi. Și de aceea chiar și astăzi Dumnezeu are nevoie de oameni intransigenți ca Noe.

Moise

Când israeliții erau robi în Egipt, Dumnezeu nu i-a putut elibera până când n-a găsit un om potrivit care să-L reprezinte. Și Dumnezeu a fost dispus să aștepte până când un astfel de om era pregătit.

Dumnezeu plănuiise ca israeliții să rămână în Egipt 400 de ani (*Geneza 15:13*). Dar, în final, ei au stat 430 de ani (*Exodul 12:40*). De ce au fost nevoiți să stea cu 30 de ani mai mult decât prevedea planul perfect al lui Dumnezeu pentru ei?

În mod sigur nu pentru că Dumnezeu a făcut o greșală. Dar omul care urma să fie liderul lor nu era încă gata. Dumnezeu plănuiise probabil ca Moise să fie gata în zece ani de umblare prin pustie. Dar, în schimb, lui Moise i-au fost necesari 40 de ani ca să-și întregască educația spirituală acolo, sub mâna lui Dumnezeu. Așa au fost nevoiți israeliții să rămână în robie încă 30 de ani.

Odată, când Moise a lipsit doar 40 de zile din mijlocul israeliților, toți cei 2 milioane s-au destrăbălat (*Exodul 32*). Unei întregi națiuni i-a luat doar câteva zile să-L uite pe adevăratul Dumnezeu și să se destrăbăleze închinându-se la idoli, de îndată ce omul lui Dumnezeu a plecat din decor. Acei israeliți văzuseră minuni uimitoare chiar cu ochii lor. Dar amintirea acelor minuni nu i-a putut opri pe israeliți să nu se închine idolilor. Numai conducerea riguroasă a unui om al lui Dumnezeu putea face aceasta!

Aaron a fost liderul lor temporar, în timp ce Moise a fost plecat pe munte. Dar, deși Aaron poate că era un om bun, temător de Dumnezeu, el nu i-a putut păstra pe oameni credincioși lui Dumnezeu. Era în mod evident un om care căuta să facă pe placul maselor iar oamenii l-au folosit.

Astăzi, există mulți lideri creștini ca Aaron, care-și imaginează că Îl slujesc pe Domnul. Ei sunt oameni buni, cinstiți, care-și trăiesc viața cu frică de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu-I poate folosi ca să-Și mențină biserica pură,

pentru că ei se lasă înduplecați ușor de voința oamenilor. Dumnezeu caută oameni ca Moise, chiar și astăzi, care să conducă biserica Lui în această bătălie împotriva lui Satan.

Iosua

Iosua a fost un alt om pe care Domnul l-a înălțat și alături de care a stat El. Când Israel a ajuns la hotarul Canaanului, Domnul i-a spus lui Iosua: *„Astăzi, voi începe să te înalț înaintea întregului Israel, ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise” (Iosua 3:7).*

Domnul deja îl pregătise pe Iosua timp de 40 de ani în timpul călătoriei prin pustie. Acum El l-a înălțat la conducere și a stat alături de el la fel cum stătuse alături de Moise. Odată, Domnul a oprit chiar și pământul mai multe ore de la rotația sa ca să-l ajute pe Iosua. Biblia spune: *„Nici n-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om” (Iosua 10:14).*

De îndată ce Dumnezeu alege un om ca să-L reprezinte, este uimitor ce minuni va face ca să arate altora că El îi stă alături.

Citim că poporul Israel *„a slujit Domnului în tot timpul vieții lui Iosua și în tot timpul vieții bătrânilor care au trăit după Iosua și care văzuseră toate lucrările mari pe care Domnul le făcuse pentru Israel” (Judecători 2:7).*

Influența lui Iosua a fost așa de puternică asupra israeliților, încât ei n-au îndrăznit să se închine idolilor în timpul vieții lui și în timpul vieții bătrânilor care l-au urmat pe Iosua. Dar, o dată ce Iosua a murit, Israel a căzut foarte rău.

Iată care este efectul vieții unui om al lui Dumnezeu.

Ilie

Să luăm o altă perioadă din istoria Israelului, când Ahab i-a făcut pe toți să se închine lui Baal. În acea perioadă existau 7000 de bărbați în Israel care au refuzat să se închine lui Baal (*1 Împărați 19:18*). Fără îndoială că era o împotrivire îndrăzneată și onorabilă. Dar o astfel de mărturie a fost totuși una negativă: Ei NU se închinau idolilor. Aceasta este ca mărturia negativă pe care o au mulți credincioși astăzi – ei nu fumează, nu pariază etc..

Dar Dumnezeu n-a putut să folosească în acel moment nici măcar pe unul dintre acești 7000 ca să-Și împlinească planurile în Israel. Pentru aceasta, Dumnezeu a avut nevoie de un Ilie. Ahab nu se temea de acești 7000 de „credincioși”. Dar se temea de Ilie. Fără îndoială că acești 7000 de oameni se rugau lui Dumnezeu; dar rugăciunile lor nu puteau aduce foc din ceruri. Rugăciunea lui Ilie a fost cea care a făcut acest lucru.

Rugăciunile tuturor credincioșilor nu sunt egale ca efect în prezența lui Dumnezeu. Biblia spune în legătură cu Ilie că *„mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept” (Iacov 5:17,16).*

Un singur om neajutorat a întors o întreagă națiune înapoi la Dumnezeu, a zdruncinat forțele răutății și i-a ucis pe toți profeții lui Baal.

Chiar și astăzi planurile lui Dumnezeu sunt împlinite printr-un singur om credincios, iar nu printr-o mulțime.

Elisei

În timpul lui Ilie erau cincizeci de „*fii ai prorocilor*” (elevi ai școlii Biblice) care sperau cu toții ca, într-o zi, să fie profeți în Israel. Dar Duhul lui Dumnezeu i-a ocolit pe toți și a venit peste Elisei care nu era „fiu al prorocilor” (2 *Împărați* 2:7,15). Elisei era cunoscut în Israel doar ca un servitor – „*care turna apă pe mâinile lui Ilie*” (2 *Împărați* 3:11).

Când armata împăratului Aram a atacat Israelul, niciunul dintre acești savanți ai Bibliei n-au putut să apere Israelul – pentru că, deși studiaseră poate Legea lui Moise în școala lor Biblică, ei nu-L cunoșteau însă pe Dumnezeu. Numai Elisei, care era singurul om din Israel aflat în legătură cu Dumnezeu, a putut avertiza poporul cu privire la locul exact unde urma să atace dușmanul.

Astăzi, de asemenea, principala funcție a unui profet este similară: Să-i avertizeze dinainte pe oamenii lui Dumnezeu cu privire la locul unde Satan îi va ataca. Un proroc ca Elisei în biserica de astăzi poate salva poporul lui Dumnezeu de la dezastru spiritual mai mult decât o pot face cincizeci de predicatori („*fiii prorocilor*”). Cunoașterea Bibliei nu este de niciun folos dacă omul nu poate auzi vocea Duhului. Numai un om care poate auzi vocea lui Dumnezeu poate salva o biserică din mașinațiunile și atacurile lui Satan.

Prorocii din vechime erau de asemenea numiți „*VĂZĂTORI*” (aceia care pot VEDEA în viitor cu o vedere dată de Dumnezeu - 1 *Samuel* 9:9). Ei știau unde va ataca dușmanul și puteau să prevadă pericolele adoptării unei strategii de acțiune anume. Biserica de astăzi are nevoie foarte mare de astfel de văzători.

Daniel

Când Dumnezeu a dorit să-i aducă pe israeliți din Egipt în Canaan, El a avut nevoie de un om. L-a găsit pe Moise. Când a vrut să-i aducă pe evrei din Babilon în Ierusalim, a avut nevoie de un alt om. L-a găsit pe Daniel.

Durata captivității în Babilon (70 de ani) fusese prezisă, la fel cum fusese prezisă și durata robiei din Egipt. Dar de data aceasta (spre deosebire de timpul lui Moise), împlinirea planului lui Dumnezeu nu a întârziat nici măcar cu o singură zi – pentru că omul lui Dumnezeu a fost gata la timp.

Daniel fusese credincios din tinerețea lui și trecuse cu bine fiecare test. Ca tânăr adolescent în Babilon, el a adoptat o poziție hotărâtă pentru Domnul. „*Daniel s-a hotărât în inima lui să nu se întineze*” (Daniel 1:8) – un verset bun de reținut de către toți tinerii.

În timp ce toți ceilalți tineri evrei mâncau cu dragă inimă hrana servită la masa regelui de teama regelui (mâncare pe care Dumnezeu o interzisesse în *Leviticul*), singur Daniel a refuzat s-o mănânce. În acea zi, la masă au mai fost încă trei tineri care l-au văzut pe Daniel adoptând acea poziție și i s-au alăturat. Ulterior, Daniel și cei trei bărbați au devenit o puternică influență pentru Dumnezeu în Babilon.

70 de ani mai târziu, când Daniel avea aproape 90 de ani, rugăciunile lui au declanșat mișcarea evreilor din Babilon înapoi în Ierusalim.

Astăzi, de asemenea este o mișcare a poporului lui Dumnezeu din Babilonul spiritual (biserica falsă), către Ierusalimul spiritual (Trupul lui Hristos). Și pentru o astfel de mișcare Dumnezeu are de asemenea nevoie de oameni.

Astăzi sunt mulți ca Anania, Mișael și Azaria (*Daniel 1:11*). Sunt doritori să se ridice pentru Domnul, dar nu au curajul să facă acest lucru de unii singuri. Așteaptă un Daniel care să-i conducă. Și iată că Dumnezeu caută din nou Danieli.

Pavel

Sub Noul Legământ, Dumnezeu dorește să-i folosească pe TOȚI copiii Lui – și nu doar un om ici, colo. Acest lucru este însă posibil numai dacă fiecare credincios trăiește în Noul Legământ. Dar încă din zilele apostolilor vedem că foarte puțini credincioși intră în Noul Legământ. Majoritatea credincioșilor trăiesc vieți învinse de păcat, sunt ocupați cu „evanghelia sănătății și prosperității”, au nevoie de un pastor ca mediator între ei și Hristos etc., etc.. În multe aspecte ei încă trăiesc exact la fel ca israeliții Vechiului Testament.

Și de aceea, la fel ca în timpurile Vechiului Testament, din nou Dumnezeu se poate baza numai pe un singur om în multe situații, ca să-l țină afară din biserică Lui pe Satan. Să ne gândim la ce s-a întâmplat în Efes: Pavel a petrecut acolo mai mult timp decât în oricare altă biserică. În fiecare zi, timp de 3 ani, el a predicat acolo întreaga povață a lui Dumnezeu (*Faptele Apostolilor 20:31*). A fost cea mai privilegiată dintre toate bisericile. Standardul înalt al învățăturilor din scrisoarea lui Pavel către ei arată că era totodată o biserică spirituală. Dacă ar fi existat deci o biserică unde credincioșii să intre în număr mare în viața Noului Legământ, atunci această biserică din Efes ar fi fost aceea. Dar iată, nu a fost așa. Nici măcar bătrânii de acolo n-au intrat într-o astfel de viață.

Când a plecat, Pavel le-a spus acelor bătrâni: „Știu că după plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici după ei” (*Faptele Apostolilor 20:29, 30*).

Atâta timp cât Pavel a fost prezent personal în biserică din Efes, niciun lup n-a putut intra în ea, Pentru că Pavel era un păstor de turmă vigilent și un ușier riguros al casei Domnului. Nici bătrânii care-și căutau propriul interes n-au putut să tragă după ei vreun ucenic, atâta timp cât Pavel era acolo – pentru că erau neputincioși în prezența lui Pavel.

Pavel cunoștea condiția spirituală a bătrânilor. Și de aceea știa că, de îndată ce va pleca din Efes, biserica va fi invadată de lupi și de bătrâni egoiști – iar mărturia va fi pervertită. Când citim „*A Doua Scrisoare către Efeseni*” (*Apocalipsa 2:1-7*), vedem că biserica de acolo a decăzut exact așa cum prezisese Pavel. Cine păstrase atunci biserica în puritate în timpul celor trei ani? NUMAI UN SINGUR OM – PAVEL. Satan se temea de Pavel, dar știa că îi putea manevra foarte ușor pe toți ceilalți bătrâni din Efes!

Fiecare grup în parte, pe care Dumnezeu l-a ridicat oriunde în această lume, în timpul ultimelor 20 de secole, a avut aceeași istorie.

Când ne uităm înapoi la istoria bisericii din ultimele 20 de secole, ce vedem? La un anumit timp, într-un anumit loc, Dumnezeu ridică un om care să redea bisericii adevăruri din Cuvântul Lui care au zăcut îngropate de secole. Dumnezeu pregătește în secret un asemenea om și îl scoate apoi înainte într-o lucrare publică. Majoritatea credincioșilor îl urăsc pe un asemenea om, îl numesc eretic și îl resping ca pe un proroc mincinos. Dar câțiva care au urechi de auzit adevărul recunosc ungerea lui Dumnezeu de peste el, realizează că ceea ce spune el este adevărul lui Dumnezeu și i se alătură. Astfel, prin acești câțiva, este zidită o mărturie pentru Domnul în acea generație. Lucrurile merg bine atâta timp cât omul însuși este în viață. Dar o dată ce moare, lucrurile încep să decadă și foarte curând acest grup nou merge și el în derivă și devine parte din Babilon, la fel ca toate celelalte confesiuni.

Nici măcar un singur lider din istoria creștinismului n-a putut să producă o a doua generație de lideri care să aibă aceeași cunoaștere a lui Dumnezeu pe care a avut-o el. Fiecare a putut sluji numai propriei lui generații și a dispărut. În următoarea generație, Dumnezeu a trebuit să facă întotdeauna un început nou ca să ridice o mărturie pură pentru Numele Lui.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat iar și iar de-a lungul istoriei bisericii – fie că ne gândim la istoria unor confesiuni mai mari sau la grupurile mai mici.

Astăzi, chiar dacă toate aceste grupuri proclamă încă aceleași doctrine pe care le-au proclamat fondatorii lor, fiecare dintre ele a deviat de la cunoașterea și de la viața lui Dumnezeu pe care au avut-o fondatorii lor. Ele TOATE au căzut, fie pe panta lumescului și a compromisului, fie pe panta opusă a fariseismului și a legalismului.

Dumnezeu are însă nevoie de o mărturie pură pentru Numele Lui în FIECARE generație. Și El nu Se va priva pe El Însuși de o mărturie nici în generația noastră. Vei plăti tu prețul de a fi total disponibil pentru Dumnezeu în această generație?

CAPITOLUL 17

ÎNVĂȚÂND BLÂNDEȚEA DE LA ISUS

„Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29).

Isus ne-a spus să învățăm de la El două lucruri – smerenia și blândețea. General vorbind, mulți au fost aceia care au spus și au scris despre smerenia lui Hristos. Dar nu s-a scris, nici nu s-a vorbit mult despre blândețea lui Hristos. Acest lucru a condus la un dezechilibru în viețile personale ale multor credincioși și, de asemenea, în biserică.

Vedem gravitatea lui Hristos în modul în care El i-a muștră pe farisei (Matei 23) și pe Petru (Matei 16:23), și în modul în care El a răstrurnat mesele schimbătorilor de bani și i-a alungat afară din templu (Ioan 2:14-16). Această atitudine a reprezentat un aspect al naturii lui Dumnezeu pe care a manifestat-o Isus.

Dar vedem, de asemenea, blândețea lui Dumnezeu în modul în care Isus s-a purtat cu păcătoși notorii.

Vedem ceva din blândețea lui Isus în modul în care El i-a vorbit femeii din Samaria, de exemplu. Isus o întrebese despre soțul ei. Femeia a schimbat imediat subiectul și i-a pus lui Isus o întrebare total fără legătură despre închinare (Ioan 4:17-24). Și vedem acolo că Isus n-a insistat asupra trecutului ei imoral, ci i-a permis să schimbe subiectul și a răspuns întrebării ei despre închinare.

Dacă pui o altă persoană în încurcătură, sondând curios în detalii despre viața trecută a acelei persoane, sau repetând lucruri care ating puncte dureroase din viața ei, putem fi siguri că n-am învățat NIMIC de la Duhul Sfânt despre blândețea lui Hristos.

Curiozitatea este un păcat pe care chiar mulți creștini nu-l recunosc drept un viciu demonic. Carnea noastră are o dorință mare să afle despre păcatele pe care le-au făcut alții și de aceea va fi întotdeauna doritoare să asculte la păcatele altora, chiar atunci când ele sunt împărtășite sub pretextul cererilor de rugăciune. Oricum ar fi, astfel de informații nu ne vor face niciodată vreun bine, ci dimpotrivă ne vor polua mintea, vom avea prejudecăți împotriva altora, ne vor face răi și vor împiedica mărturia și lucrarea noastră pentru Domnul. Acesta este modul în care Satan conduce pe mulți credincioși în rătăcire.

Nu trebuie să permitem niciodată altora să ne povestească despre viețile lor trecute, nici măcar voluntar, pentru că omul trebuie să-și mărturisească păcatele numai lui Dumnezeu, nu altui om.

Păcatul trebuie mărturisit numai în cercul în care a fost comis.

Păcatele din cuget și acelea comise în viața privată, care nu rănesc pe nimeni decât pe noi înșine, trebuie mărturisite NUMAI lui Dumnezeu. Dar păcatele care

rănesc o altă persoană, trebuie să fie mărturisite atât lui Dumnezeu, cât și celei alte persoane. Păcatele comise împotriva unui corp local de credincioși trebuie mărturisite, atât lui Dumnezeu, cât și public, în întâlnirile adunării.

O persoană blândă va fi întotdeauna precaută să nu spună nimic care să pătrundă indiscret în zonele private ale vieții unei alte persoane sau în trecutul acesteia. Dacă noi atingem accidental punctul dureros al cuiva și vedem disconfortul creat celei persoane ar trebui să schimbăm rapid subiectul și să acționăm ca și când n-am ști nimic. Aceasta este blândețe.

Vedem, de asemenea, blândețea lui Isus în modul în care El s-a purtat cu femeia prinsă în adulter (*Ioan 8:1-12*). Cu siguranță că Isus n-a acceptat păcatul ei, nici nu l-a numit altfel decât era. Păcatul comis era adulterul și El i-a spus ei foarte clar că nu trebuie să mai păcătuiască din nou. Dar El n-a aruncat cu pietre în ea pentru că era păcătoasă

Dumnezeu nu aruncă cu pietre în păcătoși. Nu trebuie să uităm aceasta.

Sunt două moduri de predicare despre biruința asupra păcatului. Unul este modul în care Isus a predicat, fără să arunce cu pietre în oameni. Celălalt este modul în care fariseii au predicat, condamându-i pe oameni.

Blândețea lui Hristos lipsește din cuvintele multora care predică despre biruința asupra păcatului. Ei le spun altora să nu păcătuiască, dar tot ei îi critică, îi acuză și se referă la ei folosind apelative dure.

Fariseii erau așa. Ei predicau despre neprihănire dar îi considerau „*blestemați*” pe toți cei care nu aparțineau grupului lor (*Ioan 7:49*). Astăzi, găsim aceeași atitudine în mulți credincioși.

Pe de altă parte, Isus predica un standard mult mai înalt de neprihănire decât au făcut-o vreodată fariseii. Dar El niciodată n-a numit niciun credincios folosind apelative rele. El i-a iubit și i-a câștigat la o viață evlavioasă prin blândețea Lui.

Femeia prinsă în adulter a realizat că, în timp ce fariseii veniseră numai să-i arate cu degetul păcatul, să o acuze și să o expună, Isus a vrut să o salveze. Și cu siguranță că trebuie să fi fost salvată și a devenit unul dintre ucenicii lui Isus, după întâlnirea cu El.

Când Isus a predicat celei femei păcătoase, El nu i-a predicat doctrină, ci încurajare. El a venit cu un mesaj de salvare de sub puterea păcatului și nu doar cu o doctrină despre sfințenie.

Mare parte din „predicarea sfințeniei” din zilele noastre pune totuși accentul pe doctrine care definesc omul cel vechi și carnea, calea cea nouă și vie prin carne etc.. Dar rar întâlnim blândețea lui Isus în aceia care predică aceste adevăruri profunde. Și de aceea păcătoșii nu sunt atrași de astfel de farisei așa cum erau atrași de Isus.

Acesta este locul unde noi toți care predicăm sfințenia am face bine să ne examinăm propriile vieți și să vedem cum ajunge la alții mesajul nostru. Este prezentă blândețea lui Hristos în lucrarea noastră?

Hristos trebuie să fie manifest în carnea noastră dacă e ca alții să fie atrași la El. Trebuie să-i permitem Duhului Sfânt să ne arate blândețea lui Isus și să ne transforme în acea asemănare, dacă e să ne împlinim lucrarea noastră.

Arunci tu cu pietre în alții? Arăți tu cu degetul acuzator pe un altul? Dacă-i așa, atunci ești mai mult ca Diavolul decât ca Dumnezeu. Pentru că Satan este cel care acuză. Dumnezeu nu acuză niciodată. Biblia ne spune foarte clar că Dumnezeu te va iubi și nu te va acuza: „*Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine*” (Țefania 3:17).

Biblia spune că judecata este „*lucrarea Lui neobișnuită, lucrul Lui nemaiauzit*”, a lui Dumnezeu (Isaia 28:21). Judecata nu este ceva ce Dumnezeu face în mod normal sau în mod obișnuit. Totuși, cu omul este diferit. A-i judeca pe alții este lucrarea lui obișnuită. Acesta este locul unde devine limpede că omul a fost contaminat de otrava lui Satan.

Este ușor să ne înșelăm pe noi înșine crezând că noi creștem în asemănare cu Hristos când, de fapt, noi nu creștem. Dacă n-am scăpat de obiceiul de a-i acuza și judeca pe alții, cu siguranță că nu creștem în asemănare cu Hristos.

Biblia spune că noi n-ar trebui să căutăm să fim învățători (Iacov 3:1). Ce fac învățătorii în mod normal? În fiecare zi când vin acasă de la școală, cu toate caietele elevilor lor, ei corectează și corectează și iar corectează Aceasta este ceea ce fac ei, zi după zi, an după an.

Noi nu suntem chemați să fim ca acei profesori, mergând de colo, colo corectându-i pe alții și dându-le note, zi de zi. Aceia care fac astfel sunt avertizați în același verset că vor fi judecați mai aspru.

Dacă suntem blânzi, vom ține cont de greșelile altora și vom considera că pot fi factori ascunși de care noi nu suntem conștienți, care poate că i-a făcut să cadă.

Să presupunem că ai venit acasă de la muncă într-o seară și ai văzut că fiul tău a făcut un exercițiu greșit în temă și l-ai certat serios pentru aceasta. Și apoi, dacă soția ta îți arată 10 pagini de hârtie în care fiul tău încercase să facă același exercițiu timp de o oră înainte se ajungi tu, cum te simți? Nu vei regreta că ai fost așa de dur cu fiul tău?

Așa este atunci când îi judecăm pe alții. Nu știm, de exemplu, cât de mult rezistase o persoană păcatului înainte să cadă realmente în el. Vedem doar căderea persoanei și judecăm după ceea ce vedem. Dar Dumnezeu vede orele în care acea persoană s-a zbatut și s-a luptat ca să evite căderea și El judecă mai îndurător decât o facem noi.

Efeseni 4:2 spune: „Să umblați cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste”.

În cartea lui Iov, vedem un exemplu al blândeței lui Dumnezeu. Citim acolo cum Iov s-a plâns și a murmurat împotriva lui Dumnezeu în timpul bolii lui (*Iov 3 la 31*). Cuvintele lui erau pline de necredință și de amărăciune, și el ar fi trebuit să fie judecat aspru de către Dumnezeu. Dar Dumnezeu l-a iubit pe Iov și s-a îndurat de El. El știa că Iov se afla sub o presiune mare, pentru că își pierduse toată averea și pe toți cei zece copii într-o singură zi, ajunsese bolnav cu o boală incurabilă și peste toate acestea era acuzat totodată și de soția lui.

Mai mult, Iov trăia într-un timp când „harul covârșitor” nu era disponibil – spre deosebire de astăzi. Și astfel Dumnezeu a vorbit blând lui Iov și nu i-a ținut cuvintele împotriva lui. Dumnezeu cunoștea contextul situației și de aceea El a fost blând. De obicei noi nu știm niciodată nimic despre contextul unei situații. Și de aceea noi suntem duri. Tocmai de aceea ne spune Biblia să nu judecăm.

În *Isaia 61:2*, citim că Domnul Isus a fost uns să vestească „*anul de îndurare* (365 de zile) *al Domnului și ziua (o zi) de răzbunare a Dumnezeului nostru*”.

Știm din *Romani 11:22* că Dumnezeu este atât bun cât și aspru – dar numai în *Isaia 61* citim că raportul bunătății lui Dumnezeu față de asprimea Lui nu este de 50:50, ci de 365:1!! La această natură blândă suntem noi chemați să fim părtași.

Isus le-a spus ucenicilor că numai aceia care sunt milostivi față de alții vor primi milă de la Dumnezeu (*Matei 5:7*).

În Noul Testament mila înseamnă mai mult decât doar iertarea altora care ne-au rănit. În *Luca 10:25-37*, la sfârșitul pildei bunului samaritean, faptele samariteanului sunt invocate prin expresia „*cel ce și-a făcut milă*” față de omul în nevoie (*versetul 37*). Vedem deci că mila înseamnă totodată a arăta bunătate celor în nevoie, peste care dăm întâmplător în drumul nostru.

Biblia ne avertizează că „*judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă*”, dar ne încurajează spunându-ne că, dacă ai fost milos, atunci mila lui Dumnezeu față de tine va birui judecată Lui împotriva ta (*Iacov 2:13*).

În lumina acestui verset, să ne gândim cum va fi în ziua judecății pentru doi credincioși – unul care a fost milos față de alții și altul care n-a fost.

Prima dată vine fratele A și stă înaintea Domnului. El a fost un credincios sincer pe pământ, însă unul care n-a avut biruință deplină în multe domenii. Dar a fost unul care i-a iertat total pe toți care i-au făcut rău și a arătat bunătate față de oamenii aflați în nevoie din jurul său. Domnul se va uita la el și va spune: „Ei bine, A, sunt mai multe lucruri în viața ta care merită pedeapsa. Dar văd că ai fost mereu milos și blând cu toți cei pe care i-ai întâlnit pe drumul tău. Așadar, te voi trata exact așa cum tu i-ai tratat pe alții. Poți pleca – liber. Nu e nicio judecată pentru tine.”

Vine apoi fratele B, unul care a avut biruință asupra păcatului în toate domeniile conștiente ale vieții lui. El gândește despre sine că, dacă fratele A, care a fost mult mai rău decât el, a scăpat așa de ușor, atunci el însuși ar trebui să primească o apreciere înaltă de la Domnul. Dar B a fost un frate dur și fără milă față de alți credincioși care n-au avut biruință asupra păcatului și la care s-a referit mereu ca și cum ar fi aparținut „prostituatei”, nicidecum Miresei lui Hristos (ca și când Dumnezeu îi dăduse fratelui B sarcina alegerii miresei pentru Fiul Său!!). Fratele B îi privea totodată de sus pe credincioșii din alte grupuri și simțea că numai cei din grupul lui erau aleșii lui Dumnezeu.

Și acum Domnul îi spune: „Apreciez faptul că ai căutat să duci bătălia împotriva păcatului cu inima întreagă. Acesta a fost un lucru bun. Dar ai fost foarte dur cu alți credincioși și foarte neîndurător în judecata ta față de ei. Te voi trata prin urmare la fel cum tu i-ai tratat pe alții. Tu trebuie să fii judecat – cu asprime”.

Ce surpriză va fi atunci pentru B când va auzi aceste cuvinte de la Domnul. Mulți care sunt primii aici vor fi ultimii acolo.

Nu a fost vorba de nicio părtinire în felul cum Domnul l-a tratat pe de A comparativ cu B. Amândurora Domnul le-a spus exact aceleași cuvinte: „Te voi trata exact așa cum tu i-ai tratat pe toți acei alții”. Și ei amândoi au primit exact ceea ce au meritat.

Ceea ce am ilustrat nu este o scenă imaginară, ci ceva ce urmează să vedem cel mai sigur atunci când Hristos se întoarce – deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu poate minți niciodată.

Citește încă o dată *Iacov 2:13* dacă ai încă vreun dubiu cu privire la aceasta. În viața multor credincioși trece an după an, fără ca ei să se descotorosească vreodată de acest obicei Satanic de a fi duri cu alții și de a-i judeca nemilos. Haideți să ne hotărâm ca acest an să fie diferit.

Haideți să-I cerem lui Dumnezeu harul Lui și puterea Duhului Său ca s-o sfârșim cu toată judecarea altora în acest an, s-o sfârșim cu toată curiozitatea în viața și treburile private ale altora, s-o sfârșim cu toată intruziunea în problemele altora, s-o sfârșim cu toată criticarea altor frați, a soțiilor și copiilor lor.

Haideți, în schimb, să perseverăm din ce în ce mai mult pe calea împărtășirii din blândețea lui Hristos. Atunci nu vom fi trăit în zadar acest an.

CAPITOLUL 18

DECIZIILE TALE DETERMINĂ CEEA CE DEVII

„Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 6:38).

Isus ne spune aici, cu propriile Lui cuvinte, ce a venit să facă El în lume. Și în această singură propoziție avem o descriere a modului în care a trăit Isus fiecare zi în parte din întreaga Lui viață pe pământ.

La cei treizeci de ani ai vieții lui Isus petrecuți în Nazaret se face referire ca la anii ascunși. Dar aici Isus ne descoperă ce a făcut El în timpul fiecărei zile din acei 30 de ani: El Și-a negat propria voință și a făcut voia Tatălui Său.

Când Isus a fost cu Tatăl în ceruri, în veșnicia trecută, niciodată El n-a trebuit să-și nege propria voie, pentru că voia Lui era aceeași cu cea a Tatălui Său. Dar când a venit pe pământ, în trup ca al nostru, acel trup avea o voință proprie care era diametral opusă voii Tatălui în fiecare punct în parte. Singurul mod în care Isus a putut face atunci voia Tatălui Său a fost prin negarea continuă a propriei voințe de sine. Aceasta a fost crucea pe care Isus a purtat-o toată viața Lui pământească – crucificarea propriei Lui voințe – și pe care ne cere El acum s-o purtăm în fiecare zi, dacă e să-L urmăm pe El. Negarea cu consecvență a propriei Lui voințe a fost ceea ce L-a făcut pe Isus un Om spiritual. Și negarea propriei noastre voințe de sine este ceea ce ne va face și pe noi spirituali.

În fiecare zi luăm decizii cu privire la diverse aspecte. Luăm decizii legate de modul cum ne vom cheltui banii sau timpul, sau cum să vorbim cuiva, sau despre cineva, sau cum să scriem o anumită scrisoare, sau cum să reacționăm la comportamentul altcuiva, sau cât timp să petrecem în studierea Cuvântului, sau în rugăciune, sau în slujirea bisericii etc.. Reacționăm la acțiunile, cuvintele și comportamentul oamenilor din jurul nostru de dimineată până noaptea. Poate că nici nu realizăm, dar noi luăm cel puțin o sută de decizii în fiecare zi – și în fiecare din acele decizii noi alegem, fie să ne placem nouă înșine, fie să-I facem pe plac lui Dumnezeu.

Multe din acțiunile noastre nu sunt rezultatul deciziilor conștiente. Dar chiar și atunci, le luăm în unul din aceste două moduri – căutând, fie să ne facem pe plac nouă înșine, fie să-L glorificăm pe Dumnezeu. Acțiunile noastre inconștiente sunt determinate de modul în care luăm deciziile conștiente. În final, suma totală a acestor decizii este cea care determină dacă devenim spirituali sau carnali.

Gândiți-vă la milioanele de decizii pe care le-am luat de când ne-am întors pentru prima dată la Dumnezeu. Aceia care au ales conștient și consecvent să-și nege voința de sine de multe ori, în fiecare zi, și să facă voia lui Dumnezeu, au devenit spirituali. Pe de altă parte, aceia care s-au bucurat doar de iertarea păcatelor lor și care au ales prin urmare să-și placă lor înșiși, în majoritatea timpului, au rămas carnali. Deciziile fiecărei persoane au determinat ceea ce a devenit în final acea persoană.

Astăzi ești atât de smerit și de sfânt și de iubitor pe cât ai ales tu însuși să fii prin miile de decizii pe care le-ai luat în diferitele situații ale vieții din anii trecuți.

Spiritualitatea nu este ceva ce vine printr-o întâlnire cu Dumnezeu. Este rezultatul alegerii căii lepădării de sine și al hotărârii de a face viața lui Dumnezeu CU CONSECVENȚĂ zi de zi, săptămână de săptămână și an de an.

Să ne gândim la starea spirituală a doi frați (ambii convertiți la Hristos în aceeași zi), la zece ani de la convertirea lor. Unul este acum un frate matur cu discernământ spiritual, căruia Dumnezeu îi poate încredința o mare responsabilitate în biserică. Celălalt este încă un copil, fără discernământ și care are nevoie să fie hrănit și încurajat de alții în mod constant.

Ce face oare diferența așa de mare dintre cei doi? Răspunsul este: micile decizii pe care ei le-au luat în fiecare zi din cei zece ani de viață creștină.

Dacă continuă în același mod, în următorii 10 ani diferența dintre ei va fi chiar mai accentuată. Iar în veșnicie, gradele de slavă dintre ei vor fi la fel de diferite ca lumina emisă de un bec de 2000 WATT și unul de 5 WATT!!

„Chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea” (1 Corinteni 15:41). Să ne gândim la o situație în care tu vizitezi o familie și ești tentat să spui ceva negativ despre un anumit frate (pe care nu-l plăci) care nu e prezent. Ce faci? Vei ceda tentației și-l vei vorbi pe la spate sau te vei lepăda de tine și-ți vei ține gura închisă?

Nimeni nu este lovit la pământ de Dumnezeu cu lepră sau cancer doar pentru că a vorbit rău de cineva. Nu. Și prin urmare mulți își imaginează că un astfel de păcat nu le va distruge viața. Iată că numai în veșnicie mulți frați și surori vor realiza cum, de fiecare dată când și-au făcut pe plac lor înșșiși, s-au distrus câte puțin, câte puțin. Vor regreta atunci modul în care și-au irosit viețile pe pământ.

Isus de asemenea a fost ispitit în situații similare timp de 30 de ani în Nazaret. Despre acei ani ascunși este scris că „Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși” niciodată (Romani 15:3). Întotdeauna El S-a negat pe Sine. Astfel, El I-a făcut tot timpul pe plac Tatălui.

Se poate să ne facem pe plac nouă înșine în multe domenii din viața noastră – de exemplu, în domeniul mâncatului. Să luăm o situație în care, chiar dacă nu îți este foame, decizi să cheltuiești bani să cumperi niște snack-uri delicioase. Cu siguranță că nu este nimic păcătos sau greșit în aceasta. Dar vorbește despre un anumit mod de viață. Pentru că ai bani, cumperi ce-ți place, fie că ai sau nu ai nevoie.

Faci ceea ce-ți place. Dacă ți-ar plăcea să cumperi ceva, cumperi acel ceva. Dacă vrei să mergi undeva, mergi. Dacă vrei să te culci târziu, te culci târziu.

Care este rezultatul final al trăirii în acest fel, chiar dacă mergi în mod regulat la adunări și citești Biblia în fiecare zi?

Poate că nu-ți pierzi mântuirea, dar îți vei irosi cu siguranță viața pe care Dumnezeu ți-a dat-o ca să trăiești pentru El.

Un alt frate acționează însă diferit. El decide să-și disciplineze trupul. Când nu-i este foame, nefiind necesar, decide să nu mânânce nimic. El hotărăște să nu-și cumpere niciodată lucruri inutile. Se hotărăște să se trezească cu 15 minute mai devreme în fiecare zi ca să petreacă timp cu Dumnezeu. Când cineva îi vorbește cu furie, el decide să răspundă blând. Se hotărăște să rămână mereu în dragoste și bunătate. Decide să nu citească anumite știri din ziare care i-ar ațâța poftetele. În fiecare situație el decide să se smerească și să nu se îndreptățască pe el însuși. Decide să renunțe la anumite prietenii care-l influențează înspre lume. Prin deciziile constante de a-și refuza propria voie (ceea ce-i place lui), el devine puternic în voința de a face numai voia lui Dumnezeu.

Ce a pierdut că nu a cumpărat acele lucruri inutile, sau că s-a trezit mai devreme cu 15 minute sau că a renunțat la sentimentul lui omnesc de demnitate cerând iertare? Nimic. Dar gândiți-vă la ceea ce a câștigat!

Un om ca acesta, care este în mod consecvent credincios în lucrurile mărunte, va deveni în câțiva ani un om de încredere al lui Dumnezeu – nu datorită cunoștințelor biblice pe care le deține, ci datorită credincioșiei lui în micile decizii pe care le ia în viață ca să nu-și facă LUI ÎNSUȘI pe plac, ci lui Dumnezeu.

Atunci, nu fiți delăsători. Antrenați-vă voința ca să-L bucurați pe Dumnezeu tot timpul. Creștinii maturi sunt aceia care „s-au deprins, prin exercițiu (prin antrenarea voinței lor în direcția corectă pe parcursul multor ani), să deosebească binele și răul” (Evrei 5:14).

Să ne gândim la o ilustrare: Doi oameni supraponderali merg la doctor ca să scape de moleșală. Doctorul le recomandă un curs de exerciții în fiecare zi pentru următoarele doisprezece luni. Un om intră în disciplina acelor exerciții în mod consecvent, în fiecare zi, și slăbește devenind energic. Celălalt om, face exercițiile primele câteva zile, apoi descrește până când renunță total.

Pântecelul lui devine din ce în ce mai gras, datorită stilului său indisciplinat, până când, în final, moare prematur. Aceasta este o ilustrație a modului în care noi ne putem întări voințele ca să facem voia lui Dumnezeu sau le putem lăsa moi și slabe pentru ca diavolul să le exploateze.

Mi-amintesc că am citit o dată despre un slujitor tânăr al Domnului care simțea că se uita prea mult la televizor (chiar dacă se uita numai la programe curate) și care a decis într-o zi, nu numai să-și vândă televizorul, dar și să folosească timpul pe care-l petrecea în mod obișnuit la televizor în fiecare zi, ca să se roage. Efectul direct al acelei mici decizii pe care a luat-o – și pe care a menținut-o – a fost că Dumnezeu i-a dat o lucrare care a binecuvântat pe mii.

Aceia care nu văd nimic greșit în a viziona programe curate la televizor, vor vedea că Dumnezeu nu îi va însărcina cu mult – pentru că El este Cel care răsplătește pe aceia care-L caută sânguitor și la El nu este părtinire.

Da, ești ceea ce ești astăzi datorită multor, multor decizii mici pe care le-ai luat în legătură, fie cu renunțarea la tine însuși, fie cu lăsarea în propria voie în domeniile mâncatului, banilor, somnului, cititului, etc..

Timpul trece repede. Aceia care au peste 40 de ani și care și-au petrecut viața făcându-și pe plac nu se mai pot aștepta acum să facă prea mult pentru Dumnezeu, pentru că ei și-au irosit cei mai buni ani din viața lor. Acei ani trecuți din viața ta sunt duși – duși pentru totdeauna. Chiar Dumnezeu Atotputernic nu ți-i mai poate reda. Dar dacă te pocăiești, încă se poate chiar și acum să mai faci ceva folositor pentru Dumnezeu cu a doua jumătate a vieții tale.

Dar doresc să le vorbesc în principal aceluia care sunt încă la adolescență sau la douăzeci de ani: Vreau să-ți spun că Dumnezeu dorește să te binecuvânteze într-o asemenea măsură încât tu să devii o binecuvântare pentru alții. El dorește să-ți încredințeze o lucrare importantă în biserică Sa atunci când vei avea 30 sau 35 de ani. Dar te va găsi El credincios în următorii zece ani din viața ta, astfel încât să-Și poată împlini voia Sa în viața ta?

Dacă te hotărăști să fii credincios de acum înainte, nu vei avea niciun regret în veșnicie, nu contează cât de mult ai eșuat în viața ta trecută de până acum. Ia viața în serios. Gândește-te la cum a trăit Isus în zilele Lui în Nazaret și urmează-I exemplul. Spune-ți ție însuși: „M-am născut pe acest pământ să-mi REFUZ propria voie și să FAC voia Tatălui meu ceresc”.

Crezi că diavolul te va lăsa să ieși în serios ceea ce-ți spun acum? Nu. El îți va spune că mai este destul timp. Îți va spune că o astfel de viață de renunțare la propria voință va fi o corvoadă. Îți va spune că pe Dumnezeu nu-L deranjează dacă te distrezi sau dacă-ți faci pe plac aici și colo câte puțin. Îți va spune să o iei ușor etc., etc..

De ce? Pentru că el dorește ca în următorii douăzeci de ani să te poarte fără țință și să te trezești când este prea târziu. Tinerilor, nu fiți prostiți de Satan. Dumnezeu v-a dat numai o singură viață și timpul trece foarte repede. N-o irosiți.

Veți întâlni credincioși mai mulți decât suficienți în jurul vostru (chiar și dintre aceia care au înțeles calea nouă și vie) care n-au niciun interes în a trăi o viață atât de disciplinată, cu inima întreagă.

Nu-i judecați. Nu fiți un fariseu și nici să nu-i disprețuiți. Fiți atenți la voi înșivă și nu vă băgați în treburile lor. Credeți tot ce e mai bun despre ei și lăsați-i în pace. Dar, în același timp, nu le urmați exemplul. Fiți diferiți. Lăsați-L numai pe Isus să fie Exemplul vostru. Voi aveți o chemare pentru viața voastră și nu

vă puteți permite s-o pierdeți, nu contează ce altceva ați pierde pe lumea aceasta.

Gândește-te adesea la ziua când va trebui să dai socoteală de viața ta la scaunul de judecată al lui Hristos.

Uită deci geșelile pe care le-ai făcut în viață. Pocăiește-te în mod radical de păcatele tale și fii cu inima întreagă în zilele care vin. Dumnezeu îți iartă și îți șterge trecutul. Nu fii deprimat datorită eșecurilor de până acum, căci altfel vei fi tot un rătăcitor și în viitor. Amintirea eșecurilor tale te va ajuta să recunoști că ești ceea ce ești numai prin harul lui Dumnezeu. Îți va ține fața la pământ tot timpul înaintea lui Dumnezeu. Hotărăște-te să devii un bărbat/ o femeie autentic/ă a(l) lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 19

SATAN ESTE STĂPÂNITORUL ÎNTUNERICULUI ȘI TATĂL MINCIUNII

Satan e numit „stăpânitorul întunecimilor” și „tatăl minciunii” (Efeseni 6:12; Ioan 8:44). Amândouă titulaturile descriu caracterul și lucrarea lui.

Tot ceea ce constituie întunericul spiritual din acest univers este un teritoriu care a fost alocat lui Satan de către Dumnezeu. Toți aceia care hălăduiesc prin acest teritoriu (fie ei credincioși sau necredincioși) se pot aștepta ca stăpânitorul întunericului să-și pună piciorul în viețile lor. Oricând facem ceva care nu poate sta în lumina lui Dumnezeu, ne deschidem pe noi înșine lui Satan. Siguranța noastră este în lumină. Numai acolo sângele lui Isus ne curățește de tot păcatul, și numai acolo putem avea părtășie cu Tatăl (1 Ioan 1:9). Satan știe și de aceea el îi îndeamnă mereu pe credincioși să facă lucruri care nu pot sta în lumina lui Dumnezeu. Acesta este modul în care chiar credincioșii plini de Duhul își pierd ungera.

Toată minciuna își are de asemenea originea în Satan. Toți aceia care lasă loc în viața lor oricărui fel de minciună, de înșelăciune sau de ipocrizie – fie ei credincioși sau necredincioși – îi permit prin aceasta lui Satan să facă o incursiune în viața lor. Satan știe și tocmai de aceea el îi încurajează pe credincioșii de peste tot să trăiască în fața oamenilor, pentru că acesta este modul cel mai sigur ca să fii un ipocrit. Ipocrizia este neadevăr și este născută de Satan.

Nu-l putem învinge pe Satan dacă nu ne curățim mai întâi pe noi înșine de orice îi lasă loc în viața noastră. Biblia ne poruncește ca mai întâi „să ne supunem lui Dumnezeu” și apoi „să ne împotrivim Diavolului” (Iacov 4:7).

De aceea ar trebui să ne facem o evaluare atentă a vieții noastre și să vedem unde îi lăsăm loc lui Satan prin umblarea noastră în întuneric sau în viclenie.

Înainte ca Isus să meargă la cruce, El a spus: „vine Prințul lumii acesteia și el n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Satan n-a putut găsi nicio minciună, viclenie sau întuneric în Isus.

Și noi ne putem proteja într-un asemenea mod încât cel rău să nu-și plaseze niciun avanpost niciodată în viața noastră. „Cel care a fost născut din Dumnezeu se păzește și Cel Rău nu se atinge de el” (1 Ioan 5:18).

CAPITOLUL 20

AJUTÂNDU-L PE DUMNEZEU!!

Noi putem genera foarte multă confuzie în lucrarea lui Dumnezeu și în viața noastră atunci când ne folosim raționamentul nostru, încercând să-L ajutăm pe Dumnezeu potrivit propriei noastre înțelegeri.

„Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.....Sara, soția lui Avraam nu-i născuse deloc copii.....Și Sara, soția lui Avraam, a luat pe egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de soție soțului ei Avraam....Și Avraam era de optzeci și șase de ani când i-a născut Agar pe Ismael.....Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Să trăiasă Ismael înaintea Ta!” Dumnezeu i-a zis: „Cu adevărat, soția ta Sara îți va naște un fiu.....Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el” (Geneza 15:5; 16:1,3,16; 17:18,19).

Dumnezeu îi promisese lui Avraam o sămânță fără număr asemenea stelelor. Însă Sara era stearpă. Avraam și Sara trebuie să se fi temut amândoi că Numele lui Dumnezeu va fi dezonorat dacă promisiunea nu se împlinea. Așa că, la sugestia Sarei, Avraam și-a luat altă soție și a avut cu ea un fiu, ca să-L ajute pe Dumnezeu să iasă din încurcătură!!

Ceea ce Avraam n-a realizat a fost că Dumnezeu nu are nevoie de un asemenea ajutor. Ajutorul pe care el l-a oferit lui Dumnezeu (născând pe Ismael) a cauzat în final probleme, nu numai soției lui, dar de asemenea fiului său Isaac și urmașilor acestuia.

Cât de adesea nu simțim și noi că, fără ajutorul nostru, promisiunile lui Dumnezeu nu vor fi împlinite. Și de aceea ne mișcăm și acționăm când Dumnezeu nu ne-a spus să ne mișcăm sau să acționăm. Ne încredem în planurile și în eforturile noastre omenești ca să facem lucrarea lui Dumnezeu și nu credem suficient în necesitatea așteptării Domnului ca să ne direcționeze.

Isus n-a făcut nimic în viața Sa fără să caute voia și călăuzirea Tatălui (Ioan 5:19,30). Dar majoritatea credincioșilor nu caută voia și călăuzirea lui Dumnezeu în acest fel, deoarece ei se încred mai mult în ei înșiși decât în Dumnezeu!!

Absența rugăciunii și sprijinirea pe propria noastră înțelegere (sau pe înțelegerea soției noastre, cum a fost în cazul relatat mai sus al lui Avraam!!) în deciziile pe care le luăm este ceea ce aduce confuzie în căminele noastre și în lucrarea lui Dumnezeu.

„Și Domnul i-a vorbit lui Moise, spunând: „Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău Aaron. Să vorbiți stâncii înaintea ochilor lor, și ea va da apă...”.....Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stâncă de două ori cu toiagul.....Atunci Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să mă sfințiți înaintea ochilor fiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-am dat-o” (Numeri 20:7-13).

De data aceasta, Dumnezeu îi ceruse lui Moise numai să vorbească stâncii. Dar Moise a decis să-L ajute pe Dumnezeu lovind stânca de două ori. Cât de adevărat este că firea mai degrabă ar lovi tare (și de două ori), decât să vorbească blând (o singură dată)! Noi simțim că planurile lui Dumnezeu vor fi realizate mai rapid dacă folosim puțină duritate omenească, chiar și atunci când El ne poruncește să fim blânzi (*Matei 11:28*). Dar prin blândețea Lui, Dumnezeu își conduce poporul la pocăință (*Romani 2:4*).

Poate că Moise a simțit totodată că, de vreme ce Dumnezeu îi mai ceruse și înainte să lovească stânca (*Exodul 17:6*), atunci de fiecare dată trebuie să fie așa. Mulți își imaginează că Duhul Sfânt trebuie să lucreze în același fel în care a lucrat mai devreme sau altundeva! Și așa ei încearcă să-L ajute cu scamatorii psihologice ca să aducă „trezire”, să „vindece” bolnavii și să-i facă pe oameni „să vorbească în limbi”. Ceea ce nu realizează ei este faptul că Duhul Sfânt lucrează în mod diferit, la diferite momente de timp și n-are nevoie de niciun ajutor emoțional ca să-Și manifeste darurile.

„Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii. Și mânia Domnului s-a aprins împotriva lui Uza și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui și a murit acolo, lângă chivotul lui Dumnezeu” (2 Samuel 6:6,7).

Intențiile lui Uza au fost bune. El chiar a vrut să protejeze chivotul mărturiei lui Dumnezeu ca să nu cadă. Dar el nu era levit și deci nu avea niciun drept ca să atingă chivotul. El a mers în afara limitelor lui. Aceasta a fost o problemă așa de gravă încât Dumnezeu l-a ucis. Nu putem glumi cu legile lui Dumnezeu.

Și în biserică, a dat diferite responsabilități unor oameni diferiți și a trasat granițe în jurul fiecăruia. Dacă observăm o lipsă într-un anumit domeniu și căutăm să-L ajutăm pe Dumnezeu încercând să rezolvăm noi problema, trebuie mai întâi să ne întrebăm pe noi înșine dacă Duhul este acela care ne conduce să facem aceasta sau dacă nu cumva este vorba despre rațiunea noastră omenească ce ne îndeamnă să facem ceva cu privire la aceasta. Dumnezeu respectă granițele fiecăruia, chiar dacă noi nu le respectăm. Și Dumnezeu n-are nevoie de niciun ajutor din partea noastră, în afara granițelor pe care el le-a trasat în jurul nostru. Numai în acele granițe noi îl putem găsi pe Dumnezeu (*Faptele Apostolilor 17:26,27*). În afara lor, îl vom găsi numai pe Diavolul (*Eclesiastul 10:8b*).

Aplicarea în viața noastră a principiilor subliniate în exemplele de mai sus sunt multiple. Să-i cerem atunci lui Dumnezeu lumină asupra acestui subiect legat de propria noastră viață și lucrare.

CAPITOLUL 21

LUCRAREA LUI MELHISEDEC

„Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7:17).

Melhisedec a fost un om necunoscut nouă – dar un om care-L cunoștea pe Dumnezeu în mod profund – care l-a întâlnit pe Avraam, când Avraam s-a întors dintr-un război, și l-a binecuvântat cu mâncare și cu un cuvânt de la Dumnezeu (*Geneza 14:14-20*).

Avraam era obosit și se afla în mare pericol de a se mândri după ce fusese așa de victorios. Era totodată în pericolul de a râvni avuțiile împăratului Sodomei pe care le capturase în război. Dar Dumnezeu l-a trimis pe Melhisedec cu hrană care i-a întărit trupul obosit și cu un cuvânt care i-a salvat sufletul de la pângărirea cu mândrie și cu lăcomie.

Melhisedec i-a spus lui Avraam: „*Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!*” Nu i-a ținut o predică lungă cu 7 puncte principale. Nu. El i-a spus doar o propoziție – dar această propoziție a fost un cuvânt profetic ce a răspuns exact nevoii lui Avraam. Prin acea singură propoziție, el i-a amintit lui Avraam că, atâta timp cât Dumnezeu a fost Acela care-i dăduse victoria, nu trebuia să-și facă vreun merit lui însuși. El i-a amintit de asemenea lui Avraam că, atâta timp cât Dumnezeul lui deținea cerurile și pământul, nu era deloc necesar ca el să ia din prăzile războiului, așa cum fac în mod normal învingătorii.

Câteva minute mai târziu, când Avraam l-a întâlnit pe împăratul Sodomei, aceste cuvinte ale lui Melhisedec l-au ajutat să facă ceea ce era bine. El i-a spus împăratului Sodomei că, atâta timp cât Dumnezeu este Stăpânitorul cerului și al pământului, el nu va lua nici măcar un fir de ață din prada de război (*Geneza 14:22-24*).

Acum Isus a fost numit de Dumnezeu drept mare preot după rânduiala lui Melhisedec. Și noi suntem acum chemați să fim preoți potrivit aceleiași rânduiei – și să împlinim această lucrare-Melhisedec.

Gândiți-vă cum Melhisedec, fără nicio paradă, fast, publicitate sau reclamă a apărut liniștit și i-a dat lui Avraam exact ceea ce el avea nevoie – hrană pentru nevoile lui trupești și cuvântul drept ca să-l salveze pe Avraam de mândrie și de lăcomie. După satisfacerea nevoilor lui Avraam, a dispărut la fel de liniștit cum a venit. Aceasta este lucrarea pe care noi toți trebuie s-o râvnim – să-i binecuvântăm în liniște pe cei aflați în nevoie și apoi să dispărem, fără să căutăm vreo onoare, apreciere, mulțumiri sau publicitate pentru noi înșine.

Oamenii vin la adunările bisericii obosiți și epuizați în urma bătăliilor din lumea în care trăiesc și muncesc. Cât de minunat este să prorocești în biserică la fel ca Melhisedec, așa încât credincioșii să fie aprovizionați cu alimente și hrană spirituală care să-i poată întări. Ce mare binecuvântare să fii totodată

capabil să-i ajuți în moduri practice, pământești când au nevoie, așa încât să le putem face viața mai ușoară.

Este trist când frații au gânduri înalte despre ei înșiși și vorbesc timp îndelungat în adunările bisericii fără ca ceea ce spun să aibă prea multă substanță. Asemenea predici lungi, plictisitoare aduc moarte în adunare. Pe de altă parte, ce minunat să poți avea cuvântul potrivit – un cuvânt profetic – pentru frați și surori în fiecare adunare.

Totuși, dacă e să prorocim așa, trebuie să fim preoți care au adus jertfe lui Dumnezeu în ascuns și care mențin legătura cu Dumnezeu tot timpul, cu o conștiință curată.

La Dumnezeu nu este părtinire. El dorește ca fiecare frate și soră din biserică să fie un preot sau o preoteasă după rânduiala lui Melhisedec și să procească *(Vezi Faptele Apostolilor 2:17,18; 1 Corinteni 14:31)*.

Dacă ești dispus să pui tot ce ai pe altarul jertfei ca preot, dacă tânjești să procești, dacă ai grijă și interes real pentru binele fraților tăi și al surorilor tale, și dacă n-ai nicio dorință pentru propria reputație sau cinste, atunci Dumnezeu în mod sigur va pune în gura ta un cuvânt care va satisface nevoile fraților și surorilor la fiecare întâlnire – chiar dacă e să fie și numai o singură propoziție.

În preoția lui Melhisedec nimeni nu este un frate special. Nu căuta atunci să fii cunoscut datorită darurilor pe care le ai. Caută să fii nimeni. Fii anonim dacă dorești într-adevăr o slujire-Melhisedec. Nu lăsa să fie niciun gând în tine că tu ești fratele care a adus anumite suflete la Hristos, sau că tu ești fratele care a scos afară demoni, sau care se roagă pentru săraci, sau că tu ești fratele care conduce întâlnirea, sau care face acest lucru ori pe celălalt. Fii mulțumit să fii un frate obișnuit, fără niciun nume, titlu, onoare sau reputație. Binecuvântează-i pe ceilalți și dispari. Caută să fii necunoscut.

Haideți să ne bucurăm că suntem egali cu toții, chiar dacă lucrările și darurile noastre pot fi diferite. Isus le-a spus odată ucenicilor Săi să nu se bucure că demonii le erau supuși în Numele Lui. Cu alte cuvinte, să nu se bucure de lucrarea lor, adică de ceea ce puteau face sau de ceea ce au făcut. Ei trebuiau să se bucure în schimb de ceea ce Dumnezeu făcuse pentru ei – scriindu-le numele în cartea vieții *(Luca10:20)*.

O asemenea atitudine se află în centrul tuturor lucrărilor Noului Legământ.

O caracteristică a naturii lui Dumnezeu este aceea că El urăște toată afișarea și reclama. Despre Dumnezeu este scris în cartea Isaia că: *„Într-adevăr, Tu ești un Dumnezeu care te ascunzi, Tu, Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!” (Isaia 45:15)*.

Dumnezeu dorește să ne facă și pe noi asemenea Lui – să fim părtași naturii Lui care iubește să facă lucruri fără să fie observat și fără să dorească vreun merit pentru ceea ce a făcut. Dumnezeu dorește să facă o lucrare atât de puternică în noi încât și noi să putem învăța cum să-i binecuvântăm pe alții și

apoi să dispărem așa cum a făcut Melhisedec. El dorește să ne elibereze total din răul Satanic de a căuta onoare și a merit de la oameni pentru ceea ce am făcut.

Fie ca în mijlocul nostru să fie mulți preoți după rânduiala lui Melhisedec.

CAPITOLUL 22

SECRETUL DISCERNĂMÂNTULUI

„Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo și-L acuzau cu înfierbântare.....Ostașii de asemenea își băteau joc de El.....Unul dintre tâlharii răstigniți Îl insulta.....Dar celălalt, răspunzând, l-a înfruntat, zicând:Acesta n-a făcut nici un rău.” (Luca 22:35-41).

Este într-adevăr uimitor că, în timp ce cărturarii Bibliei din Israel și soldații romani inteligenți, educați n-au putut discerne Cine era Isus, un tâlhar, care nu știa nimic din Biblie, a putut discearnă aceasta în ultimele lui momente pe pământ. De ce s-a întâmplat așa?

Discernământul nu vine din inteligență, din cunoașterea Bibliei sau din experiență. Este dat de Dumnezeu acelor care au o inimă sinceră.

Tâlharul de pe cruce ne învață cum putem avea discernământ.

Tot șirul de episcopi, preoți și cărturari ai Bibliei din Israel se aflau acolo la piciorul crucii în acea zi, acuzându-L pe Isus de tot felul de lucruri (Matei 27:41). În același timp, mulți dintre cetățenii de vază, care treceau pe acolo, îl batjocoreau pe Isus fără milă, acuzându-L că ar fi spus că va distruge templul (o acuzație falsă, atâta timp cât Isus nu făcuse niciodată o asemenea afirmație) (Matei 27:39).

Ambii tâlhari erau așa de convingși de aceste acuzații încât s-au alăturat și ei tiradei împotriva lui Isus (Matei 27:44).

Dar deodată, unul dintre ei s-a oprit și a spus cu privire la Isus: „Omul acesta n-a făcut niciun rău” (Luca 23:41).

Cum de a știut el acest lucru? Cum a putut el discerne că Isus era Mesia care pretindea a fi? Cum de a respins el toate acuzațiile oamenilor ca fiind false – într-un moment în care nimeni nu-I lua partea lui Isus?

La urma urmelor, „nu poate ieși fum fără foc”, nu-i așa? După înțelepciunea lumească a acestui proverb, tâlharul se putea gândi că trebuie să fi existat niște motive, oricât de mici, cu privire la Isus datorită cărora toate acele sute de oameni Îl acuzau. Cu toate acestea, tâlharul a spus că Isus n-a făcut NIMIC rău!!

Cum de a devenit tâlharul atât de spiritual încât să respingă „cele auzite” (Isaia 11:3)? Pentru că L-a auzit pe Isus spunând: „Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac!” (Luca 23:34).

Pe de o parte, tâlharul a văzut tulburarea, agitația, amărăciunea și ura acelor învățați ai Bibliei. Pe de altă parte, a văzut spiritul iertător, lipsa auto-îndreptăririi și pacea care erau în Isus. Astfel a deslușit el cine era drept și cine era greșit.

Și în biserică, acesta este modul în care ne exercităm discernământul. Când doi frați sau două surori au o dispută, dacă folosești această riglă a tâlharului, vei putea descoperi curând cine are dreptate și cine nu.

„Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl.” „Nu este pace”, zice Dumnezeuul meu, „pentru cei răi.” (Isaia 57:20,21).

Aceia care sunt greșiți în ochii lui Dumnezeu sunt sortiți unei vieți de agitație și neliniște constantă în care vor persevera scoțând pe gură prostii și noroi (bârfă, acuzații, plângeri și abuzuri) împotriva fraților evlavioși și a surorilor evlavioase.

Când întâlnești un asemenea frate sau o asemenea soră poți, fără nicio ezitare să-l/-o categorisești drept o persoană rea pentru că astfel îl/ o numește Dumnezeu în *Isaia 57:20,21*. Nu mai e nevoie de nicio dovadă în plus sau nici măcar să analizezi faptele situației. Neliniștea și agitația din acea persoană reprezintă cea mai clară dovadă posibilă.

În cazurile lumești de judecată, judecătorilor le ia mulți ani să treacă prin toate probele înainte să ajungă la o sentință. Și chiar și atunci pot greși. Dacă ar fi să adoptăm această metodă pentru certurile din biserică, atunci va trebui să ne petrecem toată viața doar ascultând la o parte și la alta înainte de a ajunge la o concluzie. Și încă putem greși!

Dar Dumnezeu ne-a dat o cale mai bună: Verifică doar cine este liniștit și cine este neliniștit. Verifică cine refuză să se îndreptățească și cine este plin de acuzații. Și vei avea imediat răspunsul cine este drept și cine nu.

Tâlharul de pe cruce ne-a arătat secretul discernământului.

CAPITOLUL 23

SUPUNEREA FAȚĂ DE BĂTRÂNII BISERICII

„Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși” (Evrei 13:17).

Când ai încredere în bătrânii bisericii tale locale, este ușor să te supui lor în toate chestiunile. Dar poate că nu ai încredere în bătrânii tăi. Atunci trebuie să distingi între chestiunile bisericii și chestiunile personale, astfel încât să știi clar unde trebuie să te supui bătrânilor și unde nu.

Chestiunile bisericii

Chestiunile bisericii includ conducerea întâlnirilor bisericii, direcția spirituală în care merge biserica, accentul din lucrarea acelei biserici, activitățile organizate de biserică etc., etc..

În astfel de aspecte, trebuie să existe întotdeauna supunere totală față de direcțiile date de bătrâni. Aceasta nu pentru că îi respecti ca pe niște frați maturi, sau pentru că ai încredere în ei, ci doar pentru că ei sunt păstorii din biserica în care Dumnezeu te-a plasat – cu condiția să fii sigur că Dumnezeu te-a pus acolo.

Isus S-a supus lui Iosif și Mariei, chiar dacă ei nu erau perfecți și erau mai puțin maturi spiritual decât El, pentru că Tatăl Lui Îl pusese în căminul lor. În acest mod a început El deschiderea căii celei noi și viei prin trupul Lui – în Nazaret în timpul primilor Lui 30 de ani.

Nu trebuie să uităm niciodată acest fapt, că primii pași din calea nouă și vie au fost deschiși de Isus prin supunerea Lui față de autoritățile imperfecte de acasă. Toți ceilalți pași au venit mai târziu.

Nu trebuie să fii niciodată cauza niciunei dispute din nicio biserică – pentru că Dumnezeu îi urăște pe aceia care seamănă discordie între frați – oricât de spirituali sau zeloși s-ar putea considera ei înșiși că sunt (*Proverbe 6:16-19*). Revolta împotriva conducerii numite de Dumnezeu este întotdeauna una demonică. Este calea lui Core (*Iuda 11; Numeri 16*), și este întotdeauna rezultatul mândriei și al aroganței.

Dacă totuși nu ești sigur că Dumnezeu te-a pus într-o anumită biserică, atunci trebuie să te cercetezi înaintea lui Dumnezeu să vezi dacă ar trebui să părăsești acea biserică și să intri în alta. Dar niciodată nu trebuie să stai într-o biserică și să crezi acolo confuzie pentru că Dumnezeu nu va tolera niciodată acest lucru.

Nici să fii ca un vizitator într-o biserică, luând „masa” cum ai face-o într-un restaurant, fără niciun sentiment de responsabilitate. Biserica nu este un restaurant, ci o casă. Deci trebuie să te angajezi total într-o anumită biserică locală. Altfel, nu vei crește spiritual.

Amintește-ți totuși că nu vei găsi niciodată o biserică ideală, pentru că fiecare biserică este imperfectă. Dar caută biserica cea mai apropiată de Cuvântul lui Dumnezeu – așa cum îl înțelegi tu în prezent. Dacă uneori consideri că trebuie să aduci un nou accent (care lipsește) într-o biserică, atunci modul potrivit să faci aceasta este să discuți mai întâi subiectul cu frații bătrâni și apoi să procedezi exact așa cum te învață ei. Modul nepotrivit este să aduci accentul tău în întâlniri predicând Cuvântul în contradicție cu direcția stabilită de bătrâni.

Dacă nu ești deloc de acord cu bătrânii tăi în vreun aspect, și simți că nu te poți supune călăuzirii lor, sau simți că bătrânii conduc biserica într-o direcție greșită, amintește-ți atunci că ești întotdeauna liber să părăsești o astfel de biserică și să începi una proprie, cu accentul care crezi tu că este necesar și important.

Dacă Dumnezeu este cu tine, El te va binecuvânta în noul tău pas – așa cum l-a binecuvântat pe Martin Luther, John Wesley, William Booth, Watchman Nee și pe mulți alții din multe țări, de-a lungul secolelor, care și-au părăsit bisericile lor originale și au început unele noi, sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Dacă acționezi totuși sub impulsul încăpățănării tale, și Dumnezeu nu este cu tine, te vei trezi pe urmele lui Teuda și Iuda Galileeanul (*Faptele Apostolilor* 5:36,37) și multe alte mii în aceste douăzeci de secole de creștinism care au început noi mișcări și care au sfârșit într-un final în confuzie și în frustrare.

Chestiunile personale

Chestiunile personale includ aspecte ca hainele pe care le porți, cum îți cheltuiești banii, în ce casă alegi să locuiești, unde sau cum călătorești (cu avionul sau cu trenul), ce haine poartă familia ta, ce mîncare mănânci, ce jucării cumperi pentru copiii tăi, dacă copiii tăi joacă sau nu jocuri pe calculator, dacă permiți sau nu copiilor tăi să vizioneze evenimente sportive la televizorul unui vecin, ce slujbă alegi, unde muncești, etc., etc..

În astfel de aspecte ai libertate totală să faci tot ceea ce consideri că trebuie să faci. Nu trebuie să te supui, sau nici măcar să consulți bătrânii în astfel de aspecte, dacă nu ai încredere în ei. Dacă ai îndoieli cu privire la unele chestiuni de genul acesta, poți să consulți un frate bătrân dintr-un alt loc, dacă ai mai multă încredere în acel frate decât în bătrânii tăi locali. Oricum, decizia finală în astfel de aspecte îți aparține întotdeauna.

Nu e nicio rebeliune în a face lucrurile în mod diferit în astfel de chestiuni, numai dacă nu cumva bătrânii tăi consideră că purtarea ta sau îmbrăcămintea ta sau copiii tăi sunt o piatră de poticnire pentru alții din biserică – în care caz, trebuie să fii dispus să ascuți la ceea ce ei au să-ți spună despre acest lucru.

Calea înțelepciunii este atunci să distingi între lucrurile în care trebuie să te supui bătrânilor dintr-o biserică și lucrurile în care nu trebuie să te supui.

Lipsa încrederii în bătrânii bisericii tale locale nu înseamnă că ești rebel – pentru că nu toți frații bătrâni sunt spirituali, și nu toți frații bătrâni inspiră neapărat încredere.

Dar dacă sfârșești prin a nu te supune nimănui niciunde, atunci este ușor să devii lege față de tine însuși și să fii astfel o țintă ușoară pe care Satan o poate lovi și distruge.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute pe noi toți să mergem tot timpul pe calea înțelepciunii.

CAPITOLUL 24

O VERIFICARE SPIRITUALĂ

- 1. Am vorbit sau gândit rău despre cineva astăzi?
- 2. Am spus cuvinte goale astăzi?
- 3. M-am complăcut în îmbuibare de mâncare sau în lenevie ori în alte pofte murdare?
- 4. Am acționat astăzi în mod egoist față de cineva?
- 5. M-am bucurat sau nici nu mi-a părut de eșecul cuiva?
- 6. Am căutat astăzi mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui?
- 7. Am căutat ocazii ca să-L mărturisesc pe Hristos și să fac bine?
- 8. M-am îndoit astăzi de dragostea, puterea sau suveranitatea lui Dumnezeu?
- 9. Am fost mândru de vreo realizare?
- 10. M-a descurajat sau deprimat ceva?
- 11. Am făcut sau am spus ceva care n-a fost nici folositor, nici edificator?
- 12. Am făcut altora ceea ce aș fi vrut ca ei să-mi facă mie?
- 13. Am fost eu indiscret în mod carnal sau băgăreț în treburile cuiva?
- 14. Am risipit bani pe ceva inutil astăzi?
- 15. Am spus altcuiva ceea ce cineva mi s-a destăinuit?
- 16. Am fost nerăbdător astăzi cu cineva?
- 17. Cum m-am purtat cu servitorii sau cu cei de pe o scală socială mai joasă?
- 18. Am spus cuiva vreun cuvânt de încurajare sau apreciere?
- 19. Mi-am arătat dragostea față de membrii familiei mele?
- 20. Mă consider mai bun decât oricine altcineva?
- 21. Am judecat pe cineva astăzi – chiar și în gând?
- 22. Există oare cineva pe care n-am iertat total, din toată inima?
- 23. Am crezut orice poveste rea, fără să verific informația?
- 24. Au fost gândurile mele curate astăzi din punct de vedere moral?
- 25. M-am rugat pentru cei care mă urăsc și mă persecută?
- 26. Am fost gelos pe cineva astăzi?
- 27. Îi prețuiesc eu pe frații mei în credință și mă bucur de ei?

- 28. *M-am preocupat eu de nevoile spirituale și fizice ale fraților mei?*
- 29. *E posibil să fi rănit pe cineva în mod necugetat?*
- 30. *Mi-am ținut cuvântul și promisiunile făcute?*
- 31. *Am fost eu un servitor al tuturor acelorora pe care i-am întâlnit astăzi?*
- 32. *Mi-am aruncat fiecare grijă și povară asupra Domnului?*
- 33. *M-au interesat opiniile vreunui om?*
- 34. *Mi-am risipit timpul sau mi-am folosit ziua în mod util?*
- 35. *Am fost eu treaz să aud ceea ce Domnul a avut să-mi spună astăzi?*
- 36. *Am încercat să trăiesc simplu, evitând luxul cât mai mult posibil?*
- 37. *Am împărtășit eu astăzi copiilor mei ceva de valoare spirituală?*
- 38. *Am încercat să-mi ajut soția (soțul) în munca ei (lui) astăzi?*
- 39. *Am disprețuit eu pe cineva care n-are aceeași lumină pe care o am eu?*
- 40. *Există vreun gând în inima mea cu privire la cineva care nu este bun?*

CAPITOLUL 25

PROBÂND VOIA PERFECTĂ A LUI DUMNEZEU

Când ne confruntăm cu o problemă cu privire la care suntem nesiguri dacă este sau nu voia lui Dumnezeu, este bine să ne punem doisprezece întrebări. Pe măsură ce răspundem în mod sincer acestor întrebări, va deveni din ce în ce mai limpede pentru noi care este voia lui Dumnezeu.

- (1) *Din ceea ce știu eu, contravine vreuneia dintre învățăturile lui Isus și ale apostolilor sau spiritului Noului Testament? (2 Timotei 3:16,17)*
- (2) *Este ceva ce pot face cu o conștiință curată? (1 Ioan 3:21)*
- (3) *Este ceva ce pot face pentru slava lui Dumnezeu? (1 Corinteni 10:31)*
- (4) *Este ceva ce pot face în părtășie cu Isus? (Coloseni 3:17)*
- (5) *Pot să-i cer lui Dumnezeu să mă binecuvânteze în timp ce fac acel lucru? (2 Corinteni 9:8)*
- (6) *Să fac acel lucru ar tocî marginea spiritualității mele în vreun fel? (2 Timotei 2:15)*
- (7) *Din tot ceea ce știu, va fi acel lucru folositor și edificator din punct de vedere spiritual? (1 Corinteni 6:12; 10:23)*
- (8) *Aș fi fericit dacă aș fi găsit făcându-l în momentul în care se întoarce Isus pe pământ? (1 Ioan 2:28)*
- (9) *Ce cred frații mai înțelepți și mai maturi despre acest lucru? (Proverbe 11:14; 15:22; 24:6)*
- (10) *Dacă alții ar afla despre faptul că fac acel lucru, ar aduce aceasta dezonoare Numelui lui Dumnezeu sau ar distruge mărturia mea? (Romani 2:24; 2 Corinteni 8:21)*
- (11) *Dacă ar afla alții despre acest lucru, i-ar face oare pe ei să se poticnească? (Romani 14:13; 1 Corinteni 8:9)*
- (12) *Mă simt liber în duhul meu să fac aceasta? (1 Ioan 2:27).*

(Caută referințele din Biblie și meditează asupra lor)